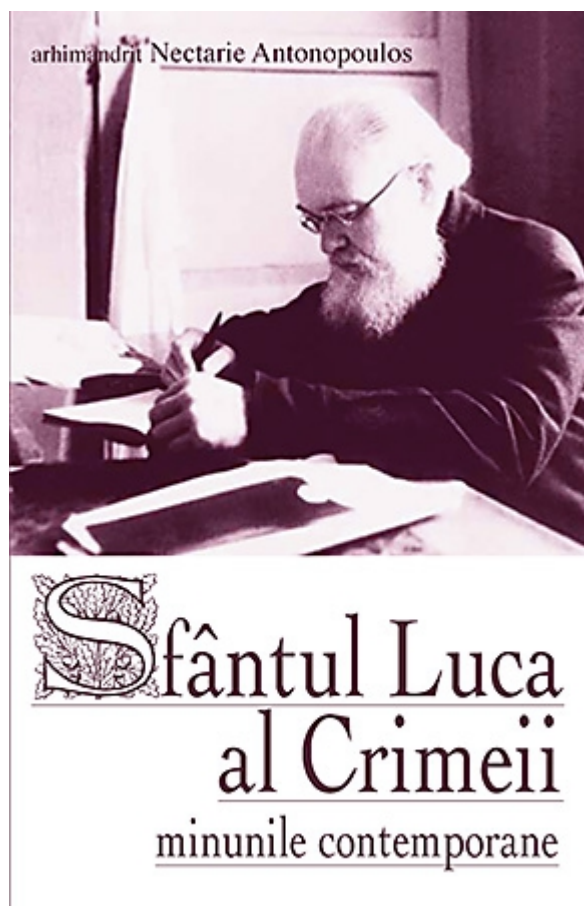

Sfântul LUCA al CRIMEII
(1877 - 1961)
Minunile Contemporane

Carte tipărită cu binecuvântarea Prea Sfințitului Părinte Ioan Selejan
Episcopul Covasnei și Harghitei

București, 2012

 UITĂM DE SFINȚII NOI MUCENICI MĂRTURISITORI AI ÎNCHIS
COMUNISTE ROMÂNE

Powered by **ABBYY FineReader** 11

Download PDF: <http://archive.org/details/SfantulLucaAlCrimeii-MinunileContemporane> 320

Download ODT, Office: <http://archive.org/details/SfLucaAlCrimeii-MinuniContemporaneapacheOpenOfficeDoc>

Traducere din neogreacă de preot doctor Ciprian-Ioan Staicu

Redactor: Elena Marinescu

Coperta: Mona Velciov

Original Greek language edition first published on May 2011 under the title „Rapid to help - The miracles of St. Loukas today” („Tahis eis voitheian – Ta thavmata tou Ag. Louka simera”) by „P. Kyriakides - Akritas Publications S.A.”, 29 Tagmatarchou Plessa Str., 176 74 Kallithea, Athens, Greece, Tel: +30 210 5245500, +30 210 5242010, Fax: +30 210 9404950, www.akritas.net.gr.

Cuprins

Prolog.....	6	33. E prima dată când am făcut o operație așa de ușoară.....	81
1. O mână sfântă operează.....	12	34. L-am găsit pe sfântul meu ocrotitor.....	82
2. Zidul transparent.....	13	35. Moaștele cele pline de har ale sfinților.....	84
3. Sfântul Luca operează.....	15	36. Eu locuiesc aici. Îmi place mult aici.....	86
4. Operație nesângeroasă.....	17	37. Doctorul care m-a vizitat a fost Sfântul Luca.....	88
5. O mână nevăzută a intervenit.....	18	38. Sfântul Luca a fost aici.....	89
6. Mărturie din Cipru.....	19	39. De ce nu am furat.....	91
7. Sfântul a fost chirurg, nu plastician.....	20	40. Pericolul a fost înlăturat.....	93
8. Nu mai exista nimic.....	23	41. Vindecarea unui ochi.....	94
9 La Spitalul Buna Vestire.....	24	42. Eram un om demoralizat sufletește.....	95
10. Operația a fost anulată.....	25	43. Am venit să te operez.....	97
11. Copilul nostru s-a născut de două ori.....	26	44. Moaștele sfinților.....	99
12. Grabnic ajutător.....	30	45. Sfintele moaște.....	100
13. Toate au mers foarte bine.....	32	46. Din moment ce ai fost la Sfântul Luca, la mine de ce ai mai venit?.....	101
14. Vedere perfectă.....	33	47. Istoric al celei de-a doua sarcini.....	104
15. Vindecarea urechii.....	34	48. Operație dublă.....	106
16. M-a ajutat imediat.....	36	49. Minuni - vindecări.....	109
17. Ne-a protejat.....	37	50. Din Germania la Chicago.....	111
18. Minunate sunt lucrurile Tale!.....	39	51. Sfinte Luca, ajută-mă să Îl iubesc pe Dumnezeu așa cum Îl iubești tu!.....	113
19. Pentru mine atunci a început viața.....	41	52. La Crucea Roșie.....	118
20. Dumnezeu-Om - învățătură - minune.....	53	53. În Secția de Terapie Intensivă.....	122
21. Mamă, azi-noapte a venit preotul acela bătrân!.....	54	54. Când toate se terminaseră.....	123
22. Simt o dragoste nemărginită față de persoana lui.....	55	55. Aprinde o lumânare pentru tatăl tău.....	125
23. Vedeam ca înainte!.....	59	56. Liniștește-te, nu te teme!.....	131
24. Un doctor cu haine albe.....	62	57. Acesta este preotul care m-a ținut de mână.....	132
25. Sfântul a fost acolo.....	67	58. Responsabilitatea rugăciunii.....	134
26. Minunea prin intermediul pedagogiei.....	69	59. Dispariția comotiei cerebrale.....	137
27. M-a vizitat în aceeași seară.....	70	60. Vindecarea unui copil de opt ani.....	139
28. Liniștea a revenit în casa noastră.....	71	61. Sfântul Luca în Ghianitsa.....	141
29. Te voi face bine.....	73	62. Operația va reuși.....	142
30. Sunt și doctor.....	75	63. Nu exista nimic.....	143
31. Sfântul te vindecă.....	77	64. Ne ajută să renunțăm la patimile noastre.....	144
32. Sfântul Luca a dat această soluție.....	79		

65. Dobândirea unui copil	145	78. Mâna mea opera singură	174
66. Nu a părăsit-o	146	79. Hristos m-a ajutat să nu mă doară!	176
67. Un părinte maaare!	147	80. Ceea ce ai, îți voi lua	177
68. A salvat biserica	149	81. Știință si minune	178
69. Ca și cum nu ar fi suferit niciodată	150	82. Crearea din nou a degetelor	180
70. Importanța și premisele minunii	152	83. Nu a fost nevoie de operație	187
71. Sunt păcătos... Dumnezeu nu mă aude	158	84. Nu le venea să creadă ce vedeau	188
72. Sfântul te-a binecuvântat	160	85. Cu mâinile lui părintești	190
73. Nu este nevoie să fii operată	161	86. Jurnal al durerii profunde și al nădejdi la Onassis	191
74. Sarcina va fi dusă până la termen	163	87. Racla Sfântului Luca	201
75. Astăzi trăiesc o viață normală	167	88. Mireasma lui Hristos	206
76. Mi-a luat boala	170	89. La Dniepopetrovsk	210
77. Am descoperit o comoară	173		
 În loc de Epilog			212
Cine ne va lua nouă nădejdea?			212
Maica Domnului din Secția de Terapie Intensivă: o experiență deosebită			213
 Acatistul Sfântului Luca al Crimeii, Făcătorul de minuni			217
RUGĂCIUNE PENTRU BOLNAV			229
 POZE ȘI IMAGINI			231

Prolog

Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne (Marcu 16, 17).

Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, din iubire nemărginită „S-a golit pe Sine, a plecat cerurile și a coborât” pe pământul nostru, Și-a asumat trupul uman pentru a mântui pe omul cel rătăcit. Ca unui bun Păstor și ca unui Domn milostiv, precum se accentuează în mod repetat în Sfintele Evanghelii, I s-a făcut milă de om, a luat asupra Lui toată durerea omenească și păcatul omului. L-a învățat pe om, l-a vindecat, a împlinit toate nevoile lui materiale, a murit pentru om și nu oricum, ci cu o moarte rușinoasă.

După Învierea Lui, S-a arătat ucenicilor Săi de mai multe ori și, potrivit Evanghelistului Marcu, la ultima Lui arătare le-a dat porunca:

„Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura! Cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi. Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi, șerpi vor lua în mână și chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma, peste cei bolnavi își vor pune mâinile și se vor face sănătoși” (Marcu 16, 15-18).

Apostolii au început lucrarea de evanghelizare, învățând și făcând minuni: „Plecând, au propovăduit pretutindeni, și Domnul lucra cu ei și întărea cuvântul prin semnele care urmau” (Marcu 16, 20).

„Cuvintele lor se bazau pe lucrări ale credinței, pe minuni, pe vindecări, pe împărtășirea iubirii, a puterii dumnezeiești și a harului. Minunile apostolilor, dar și cele ale tuturor sfinților au un element comun: sunt roade ale unei stări lăuntrice, ale prezenței

Sfântului Duh în cei credincioși. Minunile nu erau vrăji, ci arătări ale prezenței lui Dumnezeu în ei. Viața în Duhul Sfânt, care urmează întotdeauna după curățirea omului de patimi, e însoțită de semne ale Duhului Sfânt, care îi călăuzesc pe cei care acceptă facerea de bine a lui Hristos” (preot profesor Gheorghe Metallinos).

Iar prin mâinile apostolilor se făceau semne și minuni multe în popor (Faptele Apostolilor 5, 12). Sfinții Apostoli nu fac minuni cu propriile lor puteri. În inima lor împărătește Hristos, de aceea ei fac minuni. Și, desigur, ei nu fac minuni de dragul senzaționalului, nici ca o demonstrație de putere, nici pentru slava și afirmarea lor personală, așa cum fac toți vrăjitorii, scamatorii, rătăciții. Ei urmăresc numai slava lui Dumnezeu și mântuirea oamenilor.

E uimitor până unde ajungea puterea apostolilor. Așa cum scrie Evanghelistul Luca, primii creștini îi aduceau pe bolnavii lor în piețe, îi așezau pe paturi și pe târgi, ca venind Petru, măcar umbra lui să umbrească pe vreunul dintre ei (Faptele Apostolilor 5, 15). Era de ajuns numai umbra lui Petru ca să se vindece bolnavii. Și, uimit, Sfântul Ioan Gură de Aur spunea: „aceasta nu se întâmpla cu Hristos”. Apoi Evanghelistul Luca menționează: Și Dumnezeu făcea, prin mâinile lui Pavel, minuni nemaiîntâlnite. Încât și peste cei ce erau bolnavi se puneau ștergare sau șorțuri purtate de Pavel, și bolile se depărtau de ei, iar duhurile cele rele ieșeau din ei (Faptele Apostolilor 19, 11-12). Adică Dumnezeu a făcut prin mâinile lui Pavel minuni neobișnuite.

În aceste evenimente, se adeverește cuvântul lui Hristos: „Cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face (Ioan 14, 12). Această promisiune a lui Hristos nu putea să fie valabilă numai pentru epoca apostolică. Hristos a promis că va fi pe veci cu noi. Nu a trecut pe lângă Pământ ca o cometă. A venit și a rămas. Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului.

Niciodată Hristos nu a încetat să facă minuni în Biserică și să înfăptuiască „minuni prin sfinții Lui care I-au bineplăcut din fiecare neam”, cum accentuează Sfântul Vasile cel Mare în Rugăciunea Anaforalei liturgice. Sinaxarele păstrează o mulțime de minuni pe care le-a săvârșit Dumnezeu prin sfinții Lui.

Nici în prezent Dumnezeu, Cel puternic în milă și bun în putere, nu a încetat să-Și arate iubirea. Oricât am acuza epoca noastră de apostazie și de îndepărtare de adevăratul Dumnezeu, semnele lui Dumnezeu sunt foarte clare. Această epocă pustie a făcut cunoscuți lumii o mulțime de noi sfinți. „A înflorit pustiul ca un crin”. Se adevărește încă o dată cuvântul Apostolului Pavel:

„Unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul” (Romani 5, 20).

Dacă sfinții, conform observației Sfântului Iustin Popovici, „sunt Hristos prelungit în veacuri”, atunci nu o deloc straniu că ei miluiesc, fac minuni, îi vindecă pe oameni, continuând lucrarea lui Iisus Hristos.

Sfântul Luca e și el o verigă a unui lung lanț care pornește din epoca apostolilor. I-a iubit pe Hristos și pe oameni. A slujit chipul lui Dumnezeu, adică pe om și mai ales pe cel suferind, cu o iubire și cu o abnegație extraordinare. Considera că vindecarea bolnavilor este cea mai înaltă lucrare, este imitarea lui Hristos. Într-o predică de-a sa, Sfântul Luca se dezvăluie pe sine. Se văd clar motivele care l-au făcut să urmeze știința medicală: nu pentru bani, nici pentru slavă sau pentru alte scopuri egoiste, ci ca să slujească, să aline, să vindece pe omul suferind.

„V-ați gândit vreodată că Domnul Hristos i-a trimis pe ucenicii Lui nu numai să propovăduiască, ci și să îi vindece pe cei bolnavi? Dacă Domnul considera vindecarea bolnavilor o lucrare atât de importantă în-r. il să o pună pe același plan cu propovăduirea Evangheliei, aceasta înseamnă că ea este una dintre cele mai importante lucrări omenești.

Domnul nu a zis: să predicați Evanghelia și să îi învățați pe oameni cum să își construiască viața lor socială. Nicăieri nu spune așa ceva. Însă da apostolilor porunca de a-i vindeca pe bolnavi. De ce zice astfel? Pentru că și Domnul nostru Iisus Hristos îi vindeca pe oameni, alunga demoni și mvi.i morți și a dat ucenicilor Lui porunca să îi vindece pe cei bolnavi.

Bolile sunt cea mai mare suferință și problemă a umanității. Există boli multe și înfricoșătoare, care îl chinuie pe om, îi distrug viața și îl duc la deznădejde. Dar Dumnezeu este bun și iubitor de oameni și cere și de la noi să fim milostivi și să facem fapte ale iubirii. Iar primul dintre actele de milostenie e vindecarea bolnavilor, pentru că astfel ne arătăm compătimirea și iubirea față de aproapele nostru cel necăjit, care suferă.

Fericit este doctorul care se ocupă cu meseria lui, mișcat de dragoste față de bolnavi; care a devenit doctor nu ca să trăiască bine și frumos, ci pentru că a vrut să-l ajute pe aproapele său! Este fericit, pentru că face una din cele două lucrări ale ucenicilor lui Hristos”.

Într-adevăr, fericit a fost Sfântul Luca. Ca și Domnul Hristos, așa și Sfântul Luca și-a petrecut viața pământească făcând bine celor bolnavi. De aceea a primit harisma facerii de minuni de la Dumnezeu. Minunile lui sunt nenumărate și de necrezut pentru logica omenească. În totii acești ani de când vizităm Crimeea, dar si la noi la mănăstire (Sagmata) am auzit de foarte multe arătări minunate și intervenții ale Sfântului Luca. Din păcate, nu întotdeauna este ușoară înregistrarea lor. Unii dintre cei cărora Sfântul Luca le-a făcut bine au vrut să lase mărturie despre aceasta. Cei mai mulți însă, nu. Sperăm ca într-o viitoare ediție a acestei cărți să avem mai multe mărturii, spre slava lui Dumnezeu.

Înregistrările intervențiilor minunate ale Sfântului Luca, împreună cu numele și adresele celor ajutați de el, se păstrează în arhiva sfintei noastre mănăstiri. Din motive

lesne de înțeles nu sunt menționate datele complete ale persoanelor respective, ci numai inițialele numelor acestora. Am făcut foarte puține corecturi (ortografice, sintactice etc.) ale înregistrărilor inițiale, fără să denaturăm conținutul lor, nici simplitatea și harul pe care îl inspiră scrisul unor oameni obișnuiți.

Sfântul Luca, după o viață martirică, a plecat la Domnul pe 11 iunie 1961. Însă nu ne-a părăsit. Cât a trăit, a alergat cu orice mijloc disponibil, pe jos, cu calul, cu sania, cu mașina, cu trenul, cu avionul, ca să-i ajute pe oameni. Acum nu îl mai împiedică nici distanțele, nici granițele. Aleargă pretutindeni unde este chemat, așa cum o va constata cititorul acestei cărți. Cele spuse de fericitul părinte Paisie Aghioritul despre Cuviosul Arsenie [Capadocianul - n.tr.] sunt valabile și pentru Sfântul Luca, dar și pentru toți sfinții care se află în fața lui Dumnezeu.

„Având eu în vedere eforturile mai presus de fire ale Cuviosului Părinte Arsenie și toată dragostea pe care o avea pentru lume, pe care o ajuta omenește și dumnezeiește (prin minuni), am considerat ca o datorie să scriu câteva dintre cele mai cunoscute minuni ale lui, spre slava lui Dumnezeu și din evlavie față de Cuviosul Părinte, ca să mai micșorez măcar puțin nerecunoștința mea față de el... Gândul îmi spune că cea mai mare activitate a Sfântului Părinte acum începe, după adormirea lui.

Cuviosul Arsenie face minuni mereu. Până astăzi .iu loși vindecați mulți de diferite boli de către Sfântul Părinte, la care ei au apelat cu credință și cu evlavie. Nu vorbesc de aceste minuni decât dacă înșiși cei vindecați le vor mărturisi, din recunoștință față de sfântul, spre slava lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu nu e un rezervor din care se termină apa și apoi seacă, ci este un izvor inepuizabil.

Este normal, cred, ca el să ajute acum mai mult decât ajuta când trăia pe pământ, pentru că acum se află aproape de Tatăl Ceresc și, ca fiu al Lui, cu curajul pe care

îl dobândise dinainte, poate să primească har îmbelșugat și să vină imediat la oamenii suferinzi, ca să-i ajute, dându-le vindecarea dorită.

Marea lui asceză dinainte (din timpul vieții pământești) pentru dragostea lui Hristos, împreună cu marea lui iubire și smerenie l-au condus la această împlinire duhovnicească, să zboare acum în chip îngeresc și să se bucure că ajută mai mulți oameni bolnavi și că se slăvește astfel și mai mult numele lui Dumnezeu.

Acum Sfântul nu mai fuge și nu mai găfâie ca să sosească la timp la cei bolnavi, ca să le citească rugăciunea potrivită și să îi vindece, ci zboară ușor, ca un înger, dintr-o parte a lumii în alta și poate să ajungă la toți credincioșii care îl invocă cu evlavie în rugăciuni”.

Arhimandritul Nectarie

11 martie 2011

Pomenirea Cuviosului Alexie, omul lui Dumnezeu,

Prăznuirea strămutării sfintelor moaște ale Sfântului Luca (1996)

1. O mână sfântă operează

Mă numesc F. M. și aș vrea și eu, ca atâția alți credincioși, să menționez minunea pe care Sfântul Luca a făcut-o pentru soțul meu, în vârstă de 38 de ani.

De șase ani pe soțul meu îl chinuia un abces perianal, care îi crease o fistulă. Nu credea că se va mai face bine. De șase ori a fost operat fără nici un rezultat. A șaptea oară a fost operat la Spitalul Universitar Iralio din Creta, de către un doctor credincios. După multe vizite pe care i le-am făcut, am constatat că era într-adevăr omul lui Dumnezeu.

Ne-a mărturisit temerea sa că după operație s-ar putea să fie nevoie de altă intervenție dar, pentru că în decurs de o lună i se făcuseră soțului meu două operații cu anestezie generală, trebuia să așteptăm. Am intrat în panică, temându-ne să nu se întâmple ceva mai rău.

Într-o dimineață m-am dus la P., într-un sat vecin. Discutam cu o doamnă problema noastră și îi mărturiseam că începusem să deznădăjduiesc. Mi-a vorbit atunci cu multă dragoste, având mare credință în Sfântul episcop Luca, și mi-a spus că avea cartea lui. S-a oferit să mi-o dea să o citesc și m-a sfătuit să îl chem pe sfânt din suflet să coboare și cu sfânta lui mână să îl opereze pe soțul meu. Cu multă credință și emoție am luat cartea și am citit-o. Când am ajuns la capitolul dedicat minunilor sale și am văzut că mulți credincioși mergeau la mormântul lui, se închinau și se vindeau, mi-a părut rău că nu pot și eu să fac la fel. Mi-am amintit cuvintele doamnei care îmi împrumutase cartea. Cu multă credință, din suflet, l-am chemat pe sfânt să coboare și cu mâna lui făcătoare de minuni să îl vindece pe soțul meu.

Și el a auzit rugăciunea mea. Când am mers a doua zi să îl vizităm pe doctorul nostru, căci mergeam săptămânal la el, cu multă bucurie am primit veștile bune: soțul meu

nu mai avea nevoie să se supună unei noi intervenții chirurgicale! Atunci i-am spus doctorului numele sfântului pe care îl chemasem în rugăciune cu o seară în urmă, precum și intenția de a-i face cadou cartea despre viața Sfântului Luca, în semn de recunoștință. Am fost uimită să aud că o cunoaște și că a citit-o deja. Da, am înțeles clar că era o minune a sfântului și nu o coincidență. Sfântul aude fiecare rugăciune, este de ajuns ca ea să fie făcută cu credință. A auzit și rugăciunea mea și l-a vindecat pe soțul meu, ca și pe atâția alți oameni. Mă închin Sfântului Luca și îi mulțumesc!

F.M., Iraclio (în insula Creta)

2. Zidul transparent

O fată tânără s-a dus să se opereze la spitalul din Simferopol. Starea ei era foarte gravă, iar operația era grea și riscantă. Doctorița care urma să o opereze a chemat-o pe mama pacientei și i-a spus:

- Operația e foarte grea și riscantă. Nu pot să vă garantez nimic. Nu știu dacă fiica dumneavoastră va scăpa cu viață.

Nu exista însă altă opțiune. Tânăra a fost dusă în sala de operații. Pe tot parcursul intervenției chirurgicale mama ei a stat în curtea spitalului și s-a rugat cu lacrimi în ochi Sfântului Luca și Sfântului Pantelimon să îi ajute fiica. La un moment dat, în fața ochilor acelei mamei s-a întâmplat ceva uimitor: peretele spitalului a devenit transparent

ca un geam. Se vedea sala de operații. Pe masa de operație era fiica ei și, în jurul ei, doctorița împreună cu echipa ei. Lângă doctoriță stătea asistenta care îi dădea instrumentele chirurgicale.

Și ce era mai minunat: lângă doctoriță i-a văzut și pe cei doi sfinți doctori la care ea se rugase. În stânga stătea în picioare Sfântul Pantelimon, cu o lumânare mare aprinsă. În dreapta stătea Sfântul Luca, iar el lua din când în când instrumentele chirurgicale de la asistentă și i le dădea doctoriței!

Mama fetei era din ce în ce mai uimită. Simțea că rugăciunea ei fusese ascultată. Când s-a terminat operația, doctorița a ieșit bucuroasă, a chemat-o pe mama fetei și i-a spus:

- A mers foarte bine, incredibil de bine!

Atunci mama i-a povestit minunea pe care o trăise. Doctorița a rămas mută de uimire. Și-a făcut cruce și a mărturisit:

- Acum înțeleg! Cât timp am operat și voiam la un moment dat vreun instrument chirurgical, nu apucam să i-l cer asistentei că îl și aveam în mâini.

Pr. G. D., Simferopol, Crimeea

3. Sfântul Luca operează

Părintele G. descrie o intervenție chirurgicală a Sfântului Luca mai presus de logica noastră obișnuită. Părintele G. cunoaște limba rusă și îi slujește pe emigranții ruși mai ales prin Taina Spovedaniei. El povestește:

- Din cauza unei hernii de disc între a patra și a cincea vertebră cervicală și între prima și a doua toracică, mi s-a declanșat o paralizie a extremității superioare stângi cu atrofiere de mușchi la braț și cu o slăbiciune musculară a deltoidului. Neurologii și neurochirurgii care m-au examinat îmi recomandau o intervenție chirurgicală. Însă unul dintre doctori, pentru că eu sufăr de diabet zaharat, mi-a recomandat să evit operația și să o înlocuiesc cu fizioterapie, gimnastică și înot în mare. Acestea se întâmplau în luna mai 2002. Am continuat tratamentul până în toamnă, însă fără vreun rezultat. Nu m-am mai dus la doctor, ci m-am destăinuit în rugăciune Sfântului Luca, cu credință și cu nădejde, cunoscându-i sfințenia. Am citit în fiecare zi Paraclisul lui în limba rusă, ca să comunicăm cât mai bine și mai eficient. Sfântul mi-a răspuns în data de 8 decembrie 2002, în zorii zilei de duminică spre luni (9 decembrie), de sărbătoarea Sfintei Ana.

În timp ce dormeam, l-am văzut pe sfântul îmbrăcat în veșminte arhieresti. Peste veșminte purta un șorț de doctor și o scufie medicală de chirurgie. În mâna stângă ținea o pensetă și tifon sterilizat, iar în mâna dreaptă un bisturiu. Mi-a spus: „M-au trimis de Sus. Știu cât ne iubești pe noi, rușii, și câtă greutate duhovnicească porți aici, în Atena, de aceea și eu, pentru că te iubesc, am venit să te operez. Întoarce-te cu spatele!”.

M-am întors și în câteva fracțiuni de secundă a avut loc operația.

Apoi mi-a spus: „Întoarce-te, ești sănătos, mâine o să poți să îți ridici mâna, iar peste trei zile te voi vizita”.

După câteva minute m-am trezit. Era 4.30 dimineața. M-am dus la oglindă și mi-am ridicat mâna. Am făcut toate mișcările; nu aveam nici o problemă. Dispăruse și atrofia musculară. Grosimea brațului era la fel ca a celuilalt. La fel de minunat este și faptul că pe flanela mea exista o mică pată de sânge în locul unde sufeream! I-am slăvit pe Dumnezeu și pe Sfântul Luca, pe care-l aveam ca apărător al familiei mele.

Doctorul pe care l-am vizitat a rămas uimit. M-a întrebat cu nedumerire ce s-a întâmplat. I-am dat cartea cu biografia Sfântului Luca și i-am recomandat să o citească, pentru a înțelege ce s-a întâmplat.

Am așteptat să vină ziua de miercuri, când sfântul îmi spusese că mă va vizita. Mă aflu în acea zi în biserică, când a venit D. G. și mi-a adus o icoană cu o părticică din moaștele Sfântului Luca. De atunci o păstrăm aici, ca să fie sfântul mereu între noi.

Pr. G. S., Atena

4. Operație nesângeroasă

Mă numesc D. R. și am 27 de ani. Întotdeauna am crezut în minuni, dar nu m-am așteptat să am parte chiar eu de așa ceva.

În urmă cu trei luni am fost la doctor pentru o consultație, fiindcă mă durea tare abdomenul în partea dreaptă, unde îmi și apăruse o umflătură. După câteva analize, am descoperit că aveam un chist de 5,5 cm în ovar și multe alte chisturi mai mici. M-am întristat și m-am speriat foarte tare. I-am dat telefon părintelui I., duhovnicul meu, și i-am spus despre această problemă. M-a sfătuit să merg la Mănăstirea Sagmata, să mă închin moaștelor Sfântului Luca, deoarece acesta e făcător de minuni și pe mulți oameni i-a vindecat. M-am entuziasmat, sperând că există o speranță să mă fac bine fără să fie nevoie de operație.

Într-adevăr, am fost la mănăstire și am cerut să mă închin moaștelor Sfântului Luca. Când am intrat în paraclisul lui, am început să plâng și să îl rog pe Sfântul Luca să mă vindece. Ieșind apoi din paraclis, am simțit în abdomen, în locul unde era chistul, o presiune ca a unui pumn și în continuare am simțit ceva care trăgea chistul afară. Eram sigură că sfântul mă vindecase și am început să plâng de emoție. În aceeași clipă au încetat durerile. Eram așa de sigură că Sfântul Luca m-a făcut bine, încât după o săptămână i-am adus o lumânare mare, ca să îi mulțumesc.

Sâmbătă, 16 octombrie 2004, am mers să fac analize. Nu mai exista nici urmă de chisturi. Mă curățasem de toate. Sfântul Luca mă făcuse bine. Am început din nou să plâng și să îi mulțumesc Sfântului Luca pentru că a făcut această minune.

D. R., Atena

5. O mână nevăzută a intervenit

Sunt doctor de medicină generală la un spital din provincie. Vă scriu, îndemnat de dragostea pentru Sfântul Luca, datorită unei minuni la care am fost martor cu câteva luni în urmă și pe care simt nevoia să v-o fac cunoscută.

Eram de gardă pe la începutul lunii iunie a anului trecut, când au ajuns la spital două persoane, mamă și fiu, de religie musulmană, care se intoxicaseră din greșeală cu un insecticid extrem de toxic. Timp de aproape 12 ore m-am luptat, cu toate puterile pe care mi le-a dat Domnul, să-i ajut, însă starea lor, mai ales a mamei, se înrăutățea tot mai mult. Pe la ora 5 dimineața, a doua zi, mama intrase în comă și se apropia de moarte.

În acele momente m-am rugat în gând:

- Sfinte Luca, tu, care ești doctor al sufletelor și al trupurilor, întinde-ți mâna și salvează-i pe oamenii aceștia, chiar dacă ei sunt musulmani și încă nu au recunoscut credința noastră!

M-am întristat că nu aveam la mine moaștele Sfântului Luca.

Din acel moment, parcă o mână nevăzută a intervenit, cu siguranță cea a Sfântului Luca, pentru a-mi arăta cum dragostea lui Dumnezeu îi cuprinde pe toți oamenii. Mama a arătat semne clare de ameliorare, astfel încât am putut să o trimitem la secția de terapie intensivă din Tesalonic, de unde a fost externată, ieșind pe picioarele ei, după 20 de zile, iar fiul își revenise complet după câteva ore și plecase sănătos acasă după numai două zile.

Rudelor celor doi le-am spus că nu i-am salvat eu. Altcineva i-a salvat și lui îi datorează recunoștința.

De atunci, legătura pe care simțeam că o am cu Sfântul Luca cel minunat a

crescut, mai ales după ce i-am citit viața și minunile. Astfel, Sfântul Luca a devenit model de viață pentru mine. Fie ca în rugăciunile lui să își amintească și de noi, cei păcătoși și nevrednici!

P. V, doctor, Xanthi

6. Mărturie din Cipru

Părintele S. S. scrie:

Din octombrie până în decembrie 2002, am avut dureri groaznice din cauza unei pietre la rinichi. Am mers în mod repetat la spital, am făcut toate analizele medicale, am luat medicamentele necesare, dar piatra nu se elimina. Nu puteam nici să țin slujbele.

După Nașterea Domnului, pe data de 28 decembrie, avea loc un simpozion teologic și, în ciuda sănătății mele precare, am decis să mă duc în Levcosia cu soția mea, pentru că tematica simpozionului era foarte interesantă. Unul dintre referatele simpozionului era dedicat Sfântului Luca, Arhiepiscopul Simferopolului din Crimeea. Aduseseră și o raclă cu moaște ale Sfântului Luca și la sfârșit toți participanții s-au închinat pe rând. În timp ce stăteam la rând, mă rugam în taină Sfântului Luca pentru problema pe care o aveam cu rinichii și îl rugam să mă ajute. Când m-am apropiat și am sărutat sfintele moaște, am simțit o mireasmă puternică. I-am întrebat pe soția mea și pe alți doi-trei participanți la simpozion dacă au simțit mireasma, însă ei au răspuns negativ.

Seara, când ne-am întors acasă, m-am dus la toaletă și, fără nici o durere, am eliminat piatra. Era de mărimea unui bob de linte. I-am mulțumit fierbinte Sfântului Luca pentru intervenția sa rapidă.

Preot S. S., Levcosia, Cipru

7. Sfântul a fost chirurg, nu plastician

Profesorul A. M. povestește:

Binecuvântat e Dumnezeu, Cel minunat întru sfinții Lui! Cele pe care urmează să le expun le-am ținut ascunse în inima mea timp de patru luni. Și, credeți-mă, nu aș îndrăzni să vi le fac cunoscute, dacă nu mă sfătuiau și mă îndemneau atât respectabilul meu părinte duhovnicesc, cât și prietenii mei cărora am fost obligat să le povestesc întâmplările minunate care au avut loc în cele două zile în care cinstitele moaște ale Sfântului Luca au fost în Biserica Adormirii Maicii Domnului, lăcaș unde eu sunt și episcop. De Arhiepiscopul Luca auzisem în 1974, când eram student în Atena, din cartea lui N. Struve, *Creștinismul în Uniunea Sovietică*, tradusă de actualul Arhiepiscop al Atenei, Preafericitul Ieronim. În ea erau cuprinse și activitatea sfântului, și cuvântul de la întronarea sa ca episcop, și o întrebare finală, cu caracter retoric. În carte se menționează că spre sfârșitul vieții lui pământești, Arhiepiscopul Luca se afla în fruntea unei mișcări numite de sovietici *Mișcarea Păcii* și se punea întrebarea dacă nu cumva greutățile vieții alteraseră,

în general, felul de a fi al Sfântului Luca.

Când a fost anunțată sosirea sfintelor moaște în biserica noastră, am citit din nou paragraful respectiv și, gândind rău, mi-am spus mie, dar și altora:

- Acum au găsit un nou izvor de sfinți... În curând o să ni-l aducă și pe țar...

De-a lungul întregii mele vieți, m-am străduit și mă strădui să îmi păstrez credința și să trăiesc conform cu ea. Întotdeauna am crezut în minuni. Faptul că Domnul este încă îngăduitor și îmi dăruiește sănătate, mie și familiei mele, așteptând pocăința mea, aceasta e pentru mine cea mai mare minune.

Acum mă voi strădui să transpun pe hârtie, cu simplitatea inimii, cu sinceritate și cu naturalețe, care s-ar putea să pară copilărească, nepotrivită vârstei și educației mele, evenimentele minunate care au avut loc. Cer îngăduința dumneavoastră pentru orice greșală de exprimare sau de alt gen care probabil îmi va scăpa.

Cu toate îndoielile și reținerile pe care le-am menționat înainte, împins de o voce interioară, eu, cel suspicios și care nega sfințenia Arhiepiscopului Luca, am căutat și am aranjat singur locul unde trebuia să fie așezate cinstitele moaște. Le-am primit cum se cuvine, m-am închinat lor și imediat, în biserică fiind, am compus un tropar care a și fost cântat apoi la Paraclisul Sfântului Luca.

Nu-mi venea să plec din biserică... Și acum simt dragostea dulce și de nedescris, căldura plăcută de care mă umplusem... Joi, 28 noiembrie 2002, am rămas lângă moaște până când au fost luate. La ultima sărutare pe care le-am dat-o, în mod spontan am făcut un gest pe care îl consideram specific femeilor naive: mi-am lipit nasul de raclă.

Din februarie 2002 îmi apăruse în vârful nasului o mică rană, care nu se închidea și care se transformase într-un nodul de mărimea unui bob de linte. Un prieten de-al meu, medic anestezist, m-a trimis la analize la spital. Medicul dermatolog propunea

înlăturarea chirurgicală a nodulului, examen histologic și apoi intervenție chirurgicală plastică pentru remodelarea nasului. Trebuia să merg în Atena. A accentuat, desigur, că în nici un alt mod nu poate fi înlăturat acest nodul inestetic.

Aflându-mă lângă moaștele Sfântului Luca, nu am cerut nimic, nu m-am rugat pentru nimic și... nu am așteptat nimic. Și totuși... imediat nodului a început să se micșoreze... Vedeam aceasta și totuși nu îndrăzneam să cred sau să mă gândesc că se poate întâmpla așa ceva. Cam după 15 zile am mers la spital, să îl vizitez pe prietenul meu, pe anestezistul N.P. Când m-a văzut, a început să examineze nodulul. M-a certat că m-am dus în Atena și am făcut operația fără să îi spun, căci ar fi putut să mă trimită și la un chirurg plastician, ca să dispară semnul intervenției chirurgicale...

Am fost obligat deci să îi spun... Trebuia... „Desigur”, am adăugat eu la sfârșit, „Sfântul Luca a fost chirurg, nu plastician!”. Pe moment m-am speriat de familiaritatea pe care am simțit-o față de Sfântul Luca.

Apoi, cu șovăială, i-am destăinuit toate acestea părintelui E. S., care m-a sfătuit să nu ezit, ci să vi le comunic.

- Este sfântul tău ocrotitor, mi-a spus. Să îl cinstești!

Când mi-am dat seama ce mi se întâmplase, m-am umplut de teamă... Și vreau să mă explic: voința cea tainică a Domnului a hotărât, nu pedepsindu-mă, ci făcându-mi un bine, să îmi îndepărteze îndoielile pe care le aveam în legătură cu sfințenia robului Său, Arhiepiscopul Luca al Crimeii.

M., insula Siros

8. Nu mai exista nimic

Pentru că Dumnezeu este minunat întru sfinții Lui, permiteți-mi să mărturisesc o minune a marelui doctor și mărturisitor, a Sfântului Luca Rusul, de care am avut parte.

Iarna trecută mi-a apărut pe coarda vocală dreaptă un semn roșu. Doctorii, după analize, mi-au spus că va trebui să fie înlăturată și că probabil va crea probleme și asupra vocii, din pricina locului în care se afla. Știam de Sfântul Luca, de viața lui, de minunile lui și îl iubeam mult. Am venit la Mănăstirea Sagmata și l-am rugat pe sfânt să mă facă bine. După câteva zile m-am dus la doctorul meu și acesta a constatat că nu mai exista nimic pe coarda vocală. Nu mai era nevoie deci de operație. Îi mulțumesc sfântului pentru minunea aceasta pe care a făcut-o pentru mine!

Mărturisesc această minune ca să se slăvească numele Dumnezeului Treimic prin intermediul acestui mare sfânt contemporan, Sfântul Luca, doctorul rus și mărturisitorul.

Pr. N. S., Karditsa

9 La Spitalul Buna Vestire

Soțul meu, S., de 46 de ani, a fost internat la Spitalul Buna Vestire în august 2007, cu o infecție a sistemului respirator și cu temperatură ridicată. Suferea și de diabet zaharat, și de o infecție acută a aparatului urinar care nu a fost diagnosticată inițial, pentru că făcuse un tratament de zece zile cu antibiotice. Terminându-se efectul antibioticelor, s-a instalat din nou febra mare (40° - 41°) și astfel am fost obligați să îl transportăm la spital.

Febra era foarte mare și nu scădea decât foarte puțin cu ajutorul antipireticelor și al antibioticelor. I-am pus timp de mai multe zile pungi cu gheață la picioare, la subsuori, la cap etc. Doctorii îi dădeau diferite antibiotice, care însă nu aveau nici un efect. Febra scădea pentru puțin timp, apoi din nou urca la 40° - 41° C. Din pricina obezității lui și a faptului că nu avea vene vizibile, nu i se putea lua sânge, cu toate s-a încercat zile întregi, până când el însuși a spus:

- Nu mai suport, lăsați-mă și fie ce-o fi!

Toate acestea, și mai ales febra, l-au epuizat trupește și sufletește. L-am solicitat atunci pe un cântăreț bisericesc, prieten al fiului nostru, care a adus cu el moaște ale sfinților, printre care și ale Sfântului Luca. Ni le-a lăsat până în ziua în care soțul meu a ieșit din spital. În fiecare zi ne închinam lor și făceam Paraclisul Sfântului Luca. Din momentul în care au sosit sfintele moaște, starea sănătății soțului meu a început să se schimbe. A venit asistenta ca să îi ia sânge și imediat i-a găsit vena. Și aceasta s-a întâmplat apoi de mai multe ori, fără probleme. Cel mai important e că antibioticele au început să își facă efectul și febra a scăzut. Notez faptul că timp de 18 zile febra a fost de cel puțin 40° . Analizele au arătat și infecția urinară. Sănătatea lui s-a ameliorat foarte repede și și-a revenit deplin.

Îi mulțumim fierbinte Sfântului Luca și tuturor sfinților care ne-au ajutat!

P., Ano Liosia

10. Operația a fost anulată

Aceasta s-a întâmplat în august 2007, într-o zi de duminică, la Mănăstirea Sfântul Gheorghe din Halkida.

După terminarea Sfintei Liturghii, doamna D. R., o femeie foarte evlavioasă din zona noastră, s-a apropiat de preotul paroh și i-a vorbit despre o problemă a ei. Suferea de dureri groaznice la mâna dreaptă. Nu putea nici măcar să o miște. Era programată pentru operație. Părintele A. i-a citit rugăciunea pentru cel bolnav din Paraclisul Sfântului Luca și a binecuvântat-o în semnul crucii cu o bucată din moaștele sfântului, care se păstrează în mănăstirea noastră (Sagmata). Ea a mulțumit și a plecat cu rudele ei. Când a ajuns acasă nu mai simțea nici o durere. Mâna era pe deplin sănătoasă. Operația a fost anulată și femeia se bucură de o sănătate foarte bună, spre slava Sfintei Treimi și a Sfântului Luca, doctorul cel fără de arginți.

Monahul I., Halkida

11. Copilul nostru s-a născut de două ori

Suntem o familie din Grecia. În săptămâna a 22-a a primei sarcini a soției mele s-a constatat, la ecografie, că pruncul nostru suferea de un defect congenital al inimii, din pricina căruia ventriculul drept al inimii se dezvoltă în mod necorespunzător. Trebuie să menționez că sarcina se realizase pe cale naturală (nu în vitro) și că nici unul dintre membrii familiilor noastre nu avusese vreodată probleme de natură cardiacă. Rezultatele testelor prenatale nu erau foarte bune. Conform ecografului, fătul prezenta următoarele probleme:

- 1) îngustarea pronunțată a valvei tricuspide, cu ventricul drept hipoplazic;
- 2) o atrezie posibilă a arcului aortic.

Cu toate acestea, după nașterea pruncului nostru, s-a constatat o îngustare considerabilă a arcului aortic, însă nu atrezie. Aceasta nu schimba deloc situația din punct de vedere chirurgical, ci era doar o mică minune, care ne dădea curaj, lipsa atreziei arcului aortic simplificând oarecum lucrurile, prin excluderea posibilității existenței unor sindroame precum DiGeorge.

Aproape toți doctorii din Grecia la care am fost ne propuneau întreruperea sarcinii, pentru că fătul avea șanse mici de supraviețuire, iar, dacă ar fi reușit să supraviețuiască pentru câțiva ani, viața lui ar fi fost o Golgota și pentru el, și pentru noi, pentru că pruncul ar fi avut nevoie de atenție specială, adică ar fi trebuit să fie conectat tot timpul la un aparat ca să respire, ar fi trebuit să ia medicamente în fiecare zi etc. În plus, am fost informați că dezvoltarea pruncului va fi anormală, va suferi, va fi un copil cu nevoi speciale, problematic și că va ajunge nefericit, întrebându-și părinții de ce i-au dat

viață.

Însă toți cei care ne-au spus așa ceva au greșit. Și voi explica aceasta în cele ce urmează. Am făcut o cercetare de 3-4 luni pe internet, am studiat foarte multe articole și materiale științifice. Am vizitat multe website-uri, am luat legătura cu multe spitale și am vorbit cu mulți doctori. Noi credem foarte mult în Dumnezeu, suntem creștini ortodocși și l-am botezat pe pruncul nostru cu numele Luca, după Sfântul Luca din Ucraina (doctor și cleric, pe care îl sărbătorim în ziua nașterii pruncului nostru: 11 iunie).

Ne-am gândit de la început că nu există altă opțiune decât să păstrăm acest copil, pentru că el - ca oricare alt copil - este un dar de la Dumnezeu și nici unul dintre noi nu putem alege sau hotărî care trebuie să fie sfârșitul unei sarcini și care trebuie să fie soarta unui prunc (dacă ar trebui ca el să trăiască sau nu). Numai Dumnezeu poate să hotărască așa ceva. Noi toți trebuie să așteptăm hotărârea finală a lui Dumnezeu. Am încercat să descoperim cea mai bună soluție pentru viitorul pruncului nostru. Trebuia să găsim cele mai bune soluții, cele mai bune rezolvări medicale, cele mai bune căi de intervenție chirurgicală și ne-am străduit foarte tare pentru aceasta. Am studiat enorm, pentru a înțelege bine problema, am cercetat, ne-am pregătit dinainte pentru ea, pentru a o putea suporta.

Am încheiat cercetarea cu doctorii din SUA, din Marea Britanie și din Germania și am ajuns la concluzia că pruncul nostru ar fi avut nevoie de trei intervenții chirurgicale: operația Norwood și crearea unui shunt, apoi, în a doua etapă, operația Glenn (sau jumătate-Fontan sau conexiune pulmonară parțială cavo - PCPC) și apoi, în a treia etapă, conexiunea total pulmonară cavo Fontan (numită și TCPC). Limitele temporale ale acestor operații sunt: în primele 10 zile după naștere (prima operație), în primele 3-6 luni de viață a pruncului (a doua operație) și la vârsta de 15-24 luni (a treia).

Fiecare prunc este unic și toate aceste date sunt determinate de situația fizică unică a fiecăruia, de comportamentul lui propriu și de dezvoltarea lui, intervalele

temporale de mai sus fiind doar perioade de timp bazate pe date statistice. De exemplu, pruncul nostru s-a născut prin cezariană, cu toate că doctorii s-au străduit să se nască pe cale naturală și cu toate că problema lui era cunoscută de aceștia. Cezariana a fost necesară deoarece fătul era foarte mare, având 59 cm lungime și 4.350 g greutate, iar diametrul capului era de 49 cm. Acest ultim aspect (dimensiunea mare a capului) a fost cel care a determinat operația cezariană și nu problema unui sindrom hipoplazic al părții drepte sau stângi a inimii.

Astfel, micul Luca a intrat în viața noastră în data de 11 iunie 2007. Imediat după naștere a primit medicamentul Prostaglandin, pentru a i se măsura gradul de cianoză și pentru a i se îmbunătăți funcțiile cardiorespiratorii până la săvârșirea primei operații. Luca a fost operat prima dată exact la nouă zile după naștere. Cu toată că a fost o experiență foarte grea pentru noi, ca părinți, Luca a arătat de atunci cât de luptător este!

La o lună după nașterea lui ne-am întors acasă. Nu îmi amintesc ca Luca să fi avut nevoie de vreo atenție specială în afară de timpul și efortul obișnuit pe care îl necesită îngrijirea unui prunc. Alimentația lui era foarte bună (mai suga de la sân chiar și acum, când este de aproape 7 luni, fără să aibă nevoie de lapte în plus).

A doua operație a avut loc când avea trei luni și zece zile. Încă o dată ne-a arătat tuturor, doctorilor și părinților lui, cât de mult vrea Luca al nostru să trăiască. Acum, când au trecut trei luni de la a doua lui operație, este un băiat foarte fericit. Zâmbește oricui fără încetare, crește normal și e foarte mulțumit. În acest moment este un băiețel foarte sănătos.

Doctorii greci nu pot să creadă că este adevărat ceea ce văd, atât din punct de vedere clinic, cât și ecografic. Sunt concludente cuvintele unui doctor grec spuse despre Luca: „doar Dumnezeu ar putea să facă o treabă așa de bună în încercarea de reparare a unor probleme atât de grave ale inimii micului Luca”.

De asemenea, este definitivă expresia unui doctor german, care a spus că

Luca al nostru, dacă o să continue așa, va fi cap de afiș al succesului fără precedent al spitalului care a făcut aceste operații dificile, precum al speranței tuturor părinților care urmează să dea naștere unor copii cu asemenea probleme grave de inimă.

Vedem zilnic fericirea de pe fața lui și sperăm și ne rugăm ca lucrurile să meargă la fel de bine când va veni vremea celei de-a treia operații (când va fi în vârstă de 18 luni). Pentru noi este o minune să îl vedem pe Luca într-o stare așa de bună și întotdeauna ne gândim că este un dar de la Dumnezeu... Să mai spun o dată faptul că este un băiat foarte sănătos, foarte fericit, fără să primească medicamente, fără nici un ajutor în respirație, fără cianozare, mănâncă foarte bine, are aproape 7 luni, 70 cm lungime, 7,7 kg greutate, iar capul lui are diametru de 44,5 cm. Se pare că este un prunc foarte deștept și un copil frumos.

Credem sincer că pruncul nostru s-a născut de două ori. Dumnezeu ne-a dat un dar special. În fiecare zi înțelegem că e o minune a trăi alături de un copil binecuvântat. Datorită bunătății Lui trăim cu pruncul nostru și suntem foarte optimiști pentru viitorul lui, credem că este și va fi un copil normal, cu o viață normală, datorită ajutorului lui Dumnezeu, nenumăratelor rugăciuni ale zecilor și sutelor de prieteni laici, monahi, stareți, părinți athoniți, duhovnici, datorită intervențiilor chirurgicale, tehnologiei, internetului, doctorilor, progresului medical, datorită gândirii noastre optimiste și centrelor chirurgicale speciale de recuperare a bolnavilor de inimă, care există în toată lumea.

M., Tesalonic

12. Grabnic ajutător

În urmă cu 15 ani mi-a apărut la un deget o eczemă sub forma unor negi. Aceștia se măreau continuu, și dermatologul mi-a recomandat cauterizare, care a ajuns până la os, pentru că eczema respectivă avea rădăcină adâncă. După doi-trei ani mi-au apărut semne asemănătoare la ambele mâini, care se înmulțeau foarte rapid și arătau urât, deranjându-mă în perioadele în care mâinile mele se iritau din diverse motive.

M-am hotărât să fac refrigerație (pulverizarea de azot lichid la temperatură foarte scăzută, sub 0°). Rezultatul a fost catastrofal: pielea s-a inflammat, au apărut mici vezicule și sub ele s-a acumulat puroi. După câteva zile bășicile s-au spart, dar mâncărimea nu a dispărut. În plus, au rămas și semnele de la arsura rece...

De atunci - din anul 1999 - mi-am ignorat boala, deși eczema se agrava continuu și mă deranja. Mâinile mele ajunseseră într-o stare jalnică, arătau îngrozitor, iar în timpul iernii situația se înrăutățea, încât ajunsesem să simt repulsie față de ele... Desigur, nici nu voiam să aud de vreun ajutor medical! Existau și câțiva oameni care se ofereau să îmi citească niște „rugăciuni”, spunând că astfel mă voi vindeca. Desigur, aceste „rugăciuni” nu erau cele ale Bisericii, ci erau de altă proveniență...

Singura mea mângâiere era Sfântul Maslu, untdelemnul sfințit cu care preotul îl unge pe cel bolnav... Însă la insistența rudelor și a colegilor m-am hotărât să merg la Spitalul Andreas Singros. O nouă dezamăgire, căci soluția doctorilor era operația sau refrigerația...

În final au ajuns la o abordare mai blândă: o cremă, care însă avea efecte secundare: decojirea pielii, durere, iar rezultate erau îndoielnice... Această cremă nu am folosit-o niciodată.

Cu ani în urmă cunoscusem, prin intermediul unei cărți, pe noul sfânt al

Bisericii Ruse, Sfântul Luca doctorul, episcopul Simferopolului și al Crimei.

Mă impresionaseră credința lui neclintită, iubirea lui față de cei bolnavi, jertfa pentru aproapele, încercările și chinurile pe care le suferise pentru credința în Hristos, mărturisirea și viețuirea lui.

Aproape disperat, într-o seară am luat o iconiță a Sfântului Luca, pe care o am în camera mea, mi-am însemnat în chipul crucii mâinile cu ea și am zis: „Sfinte Luca, dacă vrei, ajută-mă, nu mai știu ce să fac!”.

După câteva zile, trezindu-mă de dimineață, am descoperit că jumătate din eczema de pe piele dispăruse! Surpriza mea a ajuns la culme în ziua următoare, căci mâinile mele se vindecaseră întru totul! Nu numai de problema aceasta m-am tămăduit, ci și de cicatricile mai vechi ale refrigației!

Nu pot să descriu sentimentele de bucurie și de recunoștință pentru sfântul lui Hristos, care a auzit rugăciunea mea și m-a vindecat. Drept mulțumire, am hotărât să vizitez Mănăstirea Sagmata din Viotia, unde sunt păstrate moaștele Sfântului Luca. Stabilisem să merg acolo în data de 23 octombrie 2008, într-o zi de joi.

În seara zilei de miercuri, 22 octombrie 2008, mă întorceam acasă cu duhovnicul meu, părintele M., de la Biserica Sfintei Mavra din Ilioupoli, unde acesta spovedise. Eram pregătit să îi spun de pelerinajul din ziua următoare și să iau binecuvântare de la el ca să merg, când îl aud că îmi spune:

- Să trecem pe la Biserica Sfântului Dimitrie din Ampelokipon, pentru că e priveghere și au adus moaștele Sfântului Luca din Viotia, să ne închinăm!

Sfântul a continuat să fie alături de mine. Am fost la Biserica Sfântului Dimitrie și ne-am închinat Sfântului Luca, doctorul și binefăcătorul meu. De atunci, de câte ori i-am cerut ceva, el s-a grăbit să-mi vină în ajutor.

S., Atena

13. Toate au mers foarte bine

În august 2006 am observat că îmi curge sânge din anus și am fost consultat de medicul meu, care m-a trimis la spital, să fac o colonoscopie. M-am internat în spital pe 24 ianuarie 2007 și, după analiză, doctorul specialist m-a anunțat că exista o tumoare malignă în intestin. Doctorii specialiști mi-au spus că trebuie să fac o radiografie și apoi chimioterapie și, desigur, să fiu supus unei operații, ca să fie îndepărtată tumoarea.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost rugăciunea fierbinte către Domnul și către sfinții Lui. Rudele mele din Grecia au apelat imediat la Sfântul Luca doctorul, Arhiepiscopul Simferopolului și al Crimeii, au făcut paraclise și mi-au trimis ulei din candela Sfântului Luca de la Mănăstirea Sagmata, unde sunt păstrate o parte din sfintele lui moaște. Imediat după primirea uleiului și a sfintei lui slujbe, m-am uns, rugându-mă Sfântului Luca să mă izbăvească de această boală cumplită, cu rugăciunile și cu harul lui.

Până în 6 iunie, când a avut loc operația, au fost înălțate multe rugăciuni și cereri, atât de către noi, cei de aici, din America, cât și de către fratele meu din Grecia, iar eu m-am simțit tot timpul foarte bine.

Pe 6 iunie 2007 a avut loc operația. Toate au mers foarte bine și nu după multe zile chirurgul m-a anunțat cu multă bucurie că operația a decurs foarte bine, tumoarea fusese îndepărtată total și că doar pentru scurt timp voi avea anus contra naturii, apoi totul va reveni la normal. Într-adevăr, refacerea intestinului a fost făcută de același chirurg pe 19 septembrie, cu succes deplin.

Cu multă recunoștință și mulțumire mă închin și eu, păcătosul și nevrednicul, Sfântului Ierarh Luca făcătorul de minuni, ca cel ce am fost miluit de el, și slăvesc atotbunul nume al lui Dumnezeu, Cel care i-a dat puterea să vindece pe cei bolnavi.

P., SUA.

14. Vedere perfectă

Mulțumesc cu căldură Cuviosului Luca doctorul, care a făcut o minune și în familia mea.

Unul dintre cei doi fii ai mei, pe nume Pavel, în vârstă de 8 ani, avea probleme cu ochii. Avea hipermetropie care, după cum ne-a spus doctorul, urma să scadă pe măsură ce copilul creștea. Însă când fiul meu era în clasa a 9-a am fost din nou cu el la oftalmolog, care, după ce l-a consultat timp de o oră, mi-a spus că, în vreme ce copilul trebuia să aibă o vedere de 100%, el avea numai 70%. Ochii lui nu aveau, din punct de vedere medical, nici o problemă. Nu se știe de ce hipermetropia nu se atenuase.

Eu și soțul meu l-am dus pe copil și la alt doctor, care ne-a spus aceleași lucruri, considerând că fiul nostru se preface. Doctorul ne-a spus că trebuie să i se facă un control medical amănunțit și analize complete la Spitalul de Pediatrie, ca să vedem ce se întâmplă: Pavel se preface sau are într-adevăr o problemă cu vederea? Iar, dacă nu vede bine, care este cauza?

După toate aceste vizite medicale eu m-am speriat tare. M-am străduit să nu îl sperii și pe copil. Soțul meu era mai liniștit. Seara, după ce toți au adormit, am luat icoana Maicii Domnului și am plâns mult, m-am rugat pentru sănătatea ochilor fiului meu. Am luat însă și icoana Sfântului Luca, despre care mi-am amintit că este doctor de ochi, și m-am rugat din tot sufletul. Am citit și Paraclisul lui și l-am rugat să facă o minune cu copilul meu; plângeam și mă rugam.

A doua zi dimineată am mers la Spitalul de Pediatrie și i-au fost făcute toate analizele necesare. Am luat rezultatele și am așteptat lângă cabinetul doctorului să ne spună exact ce se întâmplă. Eu mă rugam în taină și mă îngălbenisem de teamă - după cum mi-a spus apoi fiul meu. Am intrat în cabinet și, de îndată ce a văzut analizele,

profesorul s-a întors și mi-a spus:

- Copilul dumneavoastră are o vedere perfectă. Aruncați ochelarii de hipermetropie! Totul este în regulă, nu are nici o problemă!

Am lăcrimat de bucurie și am plecat. Acum fiul meu citește și vede perfect, ținând cartea la distanța normală pentru citit. Am aruncat și ochelarii.

Îi mulțumesc din tot sufletul Sfântului Luca, pe care l-am chemat în ajutor și căruia m-am rugat, iar el l-a făcut bine pe fiul meu.

S. N., Atena

15. Vindecarea urechii

Mă numesc I. P. și locuiesc în Iradia, în insula Creta. Prin această scrisoare vreau să îmi exprim în chip smerit recunoștința față de Sfântul Luca pentru minunea pe care a făcut-o cu mine, păcătosul.

În august 2003, în timp ce sudam, a sărit o pilitură de fier fierbinte și mi-a intrat în urechea stângă. După câteva zile am simțit o durere de cap îngrozitoare. Seara, durerea a devenit foarte puternică în zona urechii. A doua zi în zori, a început să-mi curgă puroi și sânge, însoțite de o durere îngrozitoare. Trebuia să mă duc la biserică, pentru că sunt cântăreț la o biserică parohială. Fiindcă nu suportam durerea, am plecat înainte să se termine Dumnezeiasca Liturghie și m-am dus la spital.

Doctorii care m-au consultat au spus că am timpanul spart. Consultațiile s-au repetat zile de-a rândul, pentru că din ureche curgea lichid și trebuia să fie curățată, pentru

ca doctorii să își dea seama de gravitatea problemei. La a treia consultație profesorul K. P. mi-a spus că există în ureche un sarcom, o formațiune tumorală și că vor continua investigațiile. Aspectul clinic al urechii era foarte urât.

Pe 29 august m-am dus să îl văd pe părintele H., care avea părticele din moaștele Sfântului Luca. În timp ce discutam, sfintele moaște răspândeau multă mireasmă. M-am întors și i-am spus părintelui H.:

- Faceți ceva, căci o să leșin! (În toată această perioadă aveam stări de leșin.)

M-a întrebat de ce am aceste stări și i-am spus de suferința mea legată de ureche. Imediat părintele H. a făcut o rugăciune și m-a binecuvântat cu moaștele Sfântului Luca. Din acea clipă m-am simțit mai bine. Au încetat durerile.

Luni m-am dus la doctor și, cum m-a văzut, mi-a spus:

- Haideți, domnule P., m-am tot gândit la cazul dumneavoastră!

S-a uitat la urechea bolnavă și mi-a spus:

- Hai s-o vedem acum și pe cea bolnavă!

I-am spus:

- Doctore, asta este cea bolnavă!
- Nu, mi-a răspuns, asta e cea sănătoasă.

L-am lăsat să se uite și la urechea dreaptă, apoi cu nedumerire mi-a spus:

- Nu se poate, amândouă urechile sunt perfect sănătoase!

S-a uitat încă o dată la ambele urechi și nu putea să creadă ceea ce vedea.

Sfântul Luca a făcut minunea aceasta. Îi mulțumesc din adâncul sufletului meu păcătos.

I. P., Iraclio, insula Creta

16. M-a ajutat imediat

Aș vrea să relatez prezența minunată a Sfântului Luca în câteva probleme de sănătate care m-au chinuit în anul 2009.

În urmă cu 12 ani, după ce avusesem mari dureri, la recomandarea mai multor medici care mă consultaseră și în urma unei analize endoscopice a stomacului și a părții superioare a abdomenului, fusesem operată de colecist.

La începutul lui februarie 2009, pe când eram la serviciu, am simțit dureri groaznice în zona vezicii biliare cu reverberații până la coloana vertebrală. Mi-am amintit de durerile avute cu 12 ani în urmă, dar am exclus eventualitatea de a fi ceva similar, deoarece nu mai aveam colecist. Vreo zece zile am avut aceleași simptome și, în plus, orice mâncam îmi dădea senzația că ar fi otravă sau ceva stricat.

M-am dus în cele din urmă la spital și mi s-au făcut analize biochimice și ecografie, care au arătat inflamarea canalului coledoc, care ajunsese la 0,7 cm și prezența unor pietricele în interiorul lui.

După recomandarea doctorilor (radiologi, chirurghi), aveam nevoie, înainte de operație, de o laparoscopie, care însă nu se făcea la spitalul nostru de provincie, ci în Atena.

Până când s-a programat mutarea mea la un spital din Atena au trecut câteva zile. M-am gândit la Sfântul Luca și mi-am zis că voi apela mai întâi la el, și după aceea la medici.

Când vizitasem Mănăstirea Sagmata, îmi procurasem sticlute cu ulei de la candela sfântului. Luam ulei la intervale regulate de timp, cum ia cineva antibiotice la ore fixe. Citeam Paraclisul lui și îl rugam pe Sfântul Luca să scap de operație, dar și de obturarea canalului coledoc, ceea ce, așa cum îmi spusese doctorii, ar fi fost periculos.

Luni dimineață trebuia să merg la Atena. Vinerea dinaintea plecării, după Dumnezeiasca Liturghie, m-am împărtășit cu Preacuratele Taine și după terminarea serviciului m-am dus la un centru privat de diagnosticare. După ce l-am rugat fierbinte pe doctor să îmi facă o ecografie urgentă, am rămas uimită de rezultat. Mi-era rușine de doctor, pentru că îi spuseseam că analiza era urgentă și îl reținusem mult peste program. Când i-am explicat situația, s-a mirat, pentru că nu vedea la ecograf nimic neliniștitor. Lățimea canalului coledoc era de 0,43 cm. Sfântul Luca mă ajutase imediat.

E. K., Halkida

17. Ne-a protejat

În anul 1996, soțul meu s-a îmbolnăvit de laringită care, din cauză că nu a tratat-o cum trebuie, s-a agravat și a fost nevoie de un îndelungat tratament medicamentos ca să se vindece.

De atunci a rămas cu o sensibilitate la corzile vocale și la laringe. Un simplu guturai sau o răceală se transforma aproape întotdeauna, în cazul lui, în laringită.

În data de 13 mai 2002, soțul meu s-a intoxicat, a vomitat de multe ori, iar acidul gastric i-a iritat laringele. A urmat o viroză și iarăși s-a ajuns la laringită, însă una foarte gravă. Doctorul i-a dat un tratament medicamentos puternic și i-a recomandat o săptămână de tăcere. Starea a rămas aceeași și tăcerea i-a fost recomandată pentru încă 15 zile. Începuse să apară leucoplazia pe corzile vocale [formă de laringită cronică, în care

corzile vocale sunt acoperite cu plăci albicioase sidefii, cu posibilitate de malignizare], iar imaginea clinică a laringelui era foarte urâtă.

Pe 10 iunie doctorul ne-a spus cât de gravă este situația și că era posibil să fie nevoie de operație, de analize suplimentare, de biopsie etc.

Pe 11 iunie am început să caut sfinți care aveau legătură cu vocea, cu cuvântul, precum Sfântul Roman Melodul, Sfântul Ioan Gură de Aur, Sfântul Ioan Botezătorul și Sfântul Anastasie Persul, care a fost decapitat, și desigur sfinți dintre doctori: Sfântul Pantelimon, Sfinții Doctori fără de arginți, Evanghelistul Luca și alți sfinți cunoscuți și iubiți.

Mi-am adus aminte că, în urmă cu doi ani, A. (soțul meu) citise prima ediție (subliniez aceasta) a cărții despre viața Sfântului Luca, doctorul și arhiepiscopul, însă cartea respectivă o dăruise unui prieten în iarna ilintre anii 2001-2002, când se duseseră să se închine la moaștele Sfântului Luca doctorul, în Mitropolia Lavreoticii. Am cumpărat altă carte, a patra ediție, care e îmbogățită și care se referă și la minunile Sfântului Luca. Cu emoție și nădejde am alergat la bibliotecă să îl văd pe Sfântul Luca doctorul în fotografia (de pe coperta) cărții și să îi vorbesc despre soțul meu, A. De îndată ce am deschis cartea, am citit: „Pomenirea Sfântului Luca se săvârșește în data de 11 iunie”. Cutremurător! M-am gândit că nu poate fi doar o coincidență și am început să citesc viața Sfântului Luca și să îl rog pentru sănătatea soțului meu.

La pagina 408 a cărții am citit despre o minune a sfântului făcută unui preot care avea exact aceeași problemă de sănătate ca și soțul meu. Atunci mi-am dat seama și am crezut că Sfântul Luca este sfântul care îl va ajuta și pe soțul meu. Am cerut de la Mănăstirea Sagmata slujba sfântului. L-am rugat mult (am fi putut și mai mult!), iar în septembrie l-am vizitat pe doctor, care ne-a spus că soțul a scăpat de pericol, că corzile vocale erau în stare mai bună, cu toate că laringele nu era pe deplin vindecat; însă doctorul nu mai era neliniștit așa cum fusese în iunie.

De câte ori l-am chemat pe Sfântul Luca cu multă credință, atât A., cât și eu, și copilul nostru, el ne-a ocrotit, ne-a ajutat. Cu emoție alergăm să ne închinăm la moaștele lui și ne străduim să îl facem cunoscut tuturor celor pe care îi știm.

H. A., Atena

18. Minunate sunt lucrurile Tale!

În 20 aprilie 2007 am făcut câteva analize la Spitalul Papagheorghiou. M-am dus după rezultate pe 1 mai. Doctorița a constatat că ceva nu era în regulă: aveam talasemie. Mi-a spus că va trebui să consult un specialist hematolog și mi-a lăsat impresia că este vorba de ceva foarte grav. Doctorița mă privea, mă întreba, părea foarte neliniștită - m-am înspăimântat și eu. În final am hotărât să repet analizele peste 10 zile, și să vedem la ce specialist urma să merg.

Număr zilele: data respectivă pica în 9 iunie. M-am gândit că o să avem slujbă de priveghere la biserica noastră, în cinstea sfinților noștri, precum și a Sfântului Luca doctorul.

Încă de seara m-am uns cu ulei de la candela Sfântului Luca, m-am rugat, apoi am cântat troparul sfântului, i-am încredințat problema mea și am adormit liniștită. A doua zi dimineața am băut agheasmă de la Mănăstirea Panaghia Dovra. Am făcut analizele în data de 9 iunie dimineața. Seara era priveghere. Am sărutat cu emoție moaștele sfinților și ale Sfântului Luca doctorul! După două zile m-am dus după rezultate, în tot acest timp am

fost foarte liniștită. Credeam că Îl aveam lângă mine pe Hristos Însuși, eu, nevrednica.

Am intrat în cabinet plină de optimism. Doctorul m-a văzut, m-a privit și mi-a spus:

- Ce s-a întâmplat? Cum este posibil? Ia rezultatele analizelor mai vechi și rupe-le, nu ai nimic. Toate sunt normale.

Eu am început să plâng.

M-a întrebat:

- Acum de ce plângi?

- Dau slavă lui Dumnezeu, am spus eu, cu multă credință în El și în sfinții Lui!

Minunate sunt lucrurile Tale, Doamne! De atunci cânt mereu troparul sfântului când trec pe lângă un spital, gândindu-mă că poate există vreun suflet care are nevoie de ajutorul lui. Amin.

M. K., Tesalonic

19. Pentru mine atunci a început viața

În urmă cu aproximativ patru săptămâni am vizitat, împreună cu fratele meu și cu doi prieteni, Mănăstirea Săgmată. Ne-ați făcut cinstea să ne primiți pentru puțin timp în trapeza mănăstirii și acolo am avut ocazia să vă povestim pe scurt, ca să nu vă obosim, câteva întâmplări care au fost marcate de prezența iubitului nostru Sfânt Luca, doctorul.

În această scrisoare vă voi povesti toate aceste întâmplări, cât mai amănunțit și mai sincer, chiar dacă mă simt cu totul nevrednică de ajutorul foarte prețios pe care Dumnezeu și Preasfânta Maică mi l-au trimis în cel mai dificil moment al vieții mele (mă numesc G., am 23 de ani și studiez medicina).

Viața mea, până în iunie anul trecut, s-a scurs în mod firesc și frumos, fără probleme deosebite. Nu îmi lipsea nimic. Dumnezeu îmi oferise cu prisosință toate cele pe care le-aș fi dorit pentru a fi fericită (sănătate mie și tuturor celor dragi mie, iubire între noi, un prieten minunat, prieteni, eram la facultatea pe care o doream, mă distrăm când voiam). Precum înțelegeți, fericirea mea depindea în mod exclusiv de bunăstarea personală. Mare greșală! Legătura mea cu Dumnezeu era formală, aproape inexistentă. Desigur, spuneam, cred în El, dar niciodată nu reușisem să mă apropii de El, să Îl înțeleg, măcar să mă întreb ce vrea El de la noi sau cât e de aproape de noi... Dumnezeu era pentru mine ceva impersonal, consideram că există, însă... atât. Mă îndoiam că poate să intervină în viețile noastre și să ne ajute.

6 iunie 2007. Atunci au început toate, pentru alții rele, dar pentru mine abia atunci a început VIAȚA, de vreme ce de atunci am început să Îl cunosc, încet-încet, pe Dumnezeu! Eram în sesiune. Zile întregi citisem, șezând la birou, și mintea mi se

îngreunase, organismul meu avea nevoie de o înviorare temporară. M-am gândit împreună cu prietenul meu să mergem după-masă să alergăm. Cerul fusese înnorat toată ziua și speram să nu plouă până seara, pentru că voiam să alergăm în aer liber. Am plecat cu mașina către locul respectiv. Din păcate, pe drum ne-a prins o ploaie torențială, care se întetea odată cu trecerea timpului, și felul în care arăta cerul (nori, cât vedeai cu ochii) nu ne dădea speranțe că se va opri, cel puțin nu în următoarele ore. Ne-am întors. Mergând către casă însă s-a întâmplat ceva uimitor: ploaia torențială s-a oprit atât de brusc, încât ne-am întrebat cum de s-a întâmplat asta. Norii s-au îndepărtat și un soare strălucitor și-a făcut apariția. Toate acestea au fost foarte ciudate (ca și cum cineva voia să merg să alerg). Ne-am dus deci și am alergat.

După ce m-am întors acasă, m-am așezat din nou la birou și am continuat studiul. Când însă mă ridicam să merg prin casă, simțeam o mică indispoziție fizică la piciorul drept, mai exact în partea de sus a coapsei. Era un fel de crampă, dar nu puternică, de-abia o simțeam. La început nu i-am dat importanță, dar când am văzut că durerea a continuat până sâmbătă, 9 iunie, m-am hotărât ca luni să merg la spital să mă vadă un ortoped. Duminică, starea de incomodare scăzuse, m-am gândit deci să nu mai fac efortul să mă duc la spital. Totuși m-am dus! Nu știu de ce. Cineva mă condusesese acolo pe 11 iunie 2007.

Am făcut o radiografie, în care apărea o formațiune cam de 8 cm (din fericire era mică!), sub formă de pară, cu capete neregulate, în locul unde mă durea. Doctorii nu mi-au ascuns neliniștea lor. Săptămâna care a urmat a fost dedicată analizelor. În fiecare zi făceam câte una sau mai multe. Psihicul meu era la pământ, toate în jurul meu se dărâmaseră, vedeam negru în fața ochilor, din moment ce știam că acea formațiune celulară avea 50% șanse să fie malignă. Mă plimbam dintr-un loc în altul pentru analizele necesare. Mă simțeam oribil și pentru neliniștea pe care o trăiau, din cauza mea, oamenii pe care îi iubeam.

Vineri, 15 iunie, mi s-a făcut o biopsie la picior, în timpul căreia au fost luate câteva probe din tumoare, pentru a fi analizate histologic și a se pune diagnosticul. După aproape două-trei săptămâni m-au chemat la spital, unde m-am dus împreună cu mama, și am primit vestea neplăcută că este vorba de un osteosarcom, adică cancer. Partea bună era că acest cancer era localizat numai în acel punct al trupului și „îmbrățișa” osul doar pe din afară, nu năvălise în măduva osului. (Ah, Dumnezeuul meu, dacă nu mă duceam în ziua aceea binecuvântată să alerg, să îmi obolesc piciorul și tumoarea să irite țesuturile din jur, încât să simt starea aceea de incomodare, când aş fi sesizat boala? Și cât de mare și de periculoasă ar fi fost atunci tumoarea? Ar fi putut fi tratată? Cu siguranță un sfânt m-a ocrotit, dar care?)

Ortopedul m-a informat că ar fi necesară o intervenție chirurgicală la coapsă, în timpul căreia s-ar îndepărta bucata de os unde se afla tumoarea și s-ar înlocui cu un transplant artificial, care s-ar fi integrat în corpul meu. Înainte de operație însă s-a considerat că este absolut necesar să se facă niște ședințe de chimioterapie, astfel încât cu ajutorul citostaticelor să se micșoreze tumoarea, să fie omorâtă, după cum mi-au spus, iar operația să fie mai puțin periculoasă.

Gândul la chimioterapie m-a dăruit psihic. Din ziua anunțării rezultatului biopsiei, timp de mai bine de o săptămână, starea mea sufletească a devenit din ce în ce mai rea, ajunsesem să plâng tot timpul. Viața mea nu era în pericol, știam asta. Însă perspectiva efectelor secundare ale chimioterapiei (căderea părului, greață, vărsături ș.a.) și faptul că nu știam clar ce anume mă aștepta și cât va dura totul, mă afectau. Îmi pierdusem zâmbetul și nu suportam mâhnirea pe care o pricinuisem tuturor celor din jurul meu (cu toate că nu îmi arătau deloc asta...). În aceste zile de disperare, am mers cu părinții și cu sora mea la Sfântul Ioan Rusul, în insula Evia. M-am dus având în mine sentimentul că nimeni nu poate să mă ajute. Mi-e rușine acum de aceasta! Am vizitat, de asemenea, și Mănăstirea Cuviosului David, aflată în apropiere de cea a Sfântului Ioan. Cu

lacrimi i-am rugat pe sfinți să ne ajute pe toți în această luptă care ne aștepta.

Din acea zi eu am început să mă liniștesc, plângeam din ce în ce mai rar. Dumnezeu, prin intermediul sfinților Lui, mă ajutase să fac primul pas: să îmi accept situația și să îmi adun puterile pentru ședințele de chimioterapie. Am început să simt că Dumnezeu nu mi-a dat această boală în mod întâmplător, ci a avut motive foarte serioase să o facă. Citeam vieți de sfinți și prin intermediul lor am început să văd tot ceea ce mi se întâmpla ca pe un dar de la El, ca o șansă să mă apropii de El.

Prima formă de chimioterapie a început la mijlocul lui iulie. M-am dus la spital cu frică, neștiind ce mă așteaptă. Am rămas cinci zile în spital. Acolo mi-au administrat intravenos medicamente foarte tari. La o zi-două după ce m-am dus acasă, mi-au apărut pe față și pe scalpul capului coșuri mari, ca niște vezici. Erau așa de mari, încât păream deformată. Dermatologul care m-a consultat a diagnosticat că erau efecte adverse ale medicamentelor și că se vor retrage cam în zece zile. Mi s-a părut extraordinar de lungă această perioadă. Din nou mi-am pierdut nădejdea. Acasă aveam agheasmă de la Sfântul Ioan Rusul. L-am rugat să mă ajute să dispară coșurile cât mai repede posibil. Am pus agheasmă pe cap și pe față. Ceea ce s-a întâmplat a fost uimitor pentru mine. După câteva ore au început să se retragă și în ziua următoare nu mai existau deloc. Dumnezeu mă ajutase! Eram fericită!

După 20 de zile am început să îmi pierd părul. Este un eveniment foarte dureros, mai ales pentru o femeie, și mai ales la vârsta mea. Cu toate acestea, Dumnezeu a fost și atunci lângă mine. Mi-a dat puterea să fac față problemei cu umor și să o văd ca pe o provocare, ca pe o experiență de viață, și nu ca un motiv de panică (de vreme ce era ceva de scurtă durată). Simțeam din ce în ce mai mult că boala mea era un dar de mare preț, trebuia doar să am ochi ca să-l pot vedea.

Mă simțeam norocoasă că Îl cunoscusem pe Dumnezeu și că realizam în fiecare zi iubirea Lui atât de mare pentru noi, oamenii, o iubire despre care nu îmi

imaginasem niciodată că poate exista. Simțeam, de asemenea, că viața este frumoasă când în ea există harul lui Dumnezeu, desigur, când îi îngăduim harului să intre în viața noastră, și că este nedrept față de El să ne plângem continuu pentru lucruri fără sens. Mai mult, mă simțeam norocoasă chiar și pentru că respiram...

Au urmat încă trei ședințe de chimioterapie (câte una pe lună), cu alte medicamente decât prima dată. Am stat trei zile în spital, iar în următoarele zece zile am avut grețuri groaznice și vărsături. Mai ales în primele trei-patru zile, vărsăturile erau foarte dese, stăteam cu ochii închiși și culcată pe pat, cea mai mică mișcare, a mea sau a altcuiva în jurul meu, cel mai mic sunet sau miros îmi provocau vomă. Eram ca și moartă, nu mâncam absolut nimic și pierdeam câte 4-5 kg de fiecare dată când făceam chimioterapie (la fiecare început). Cu toate acestea, într-un mod ciudat, în interiorul meu mă bucuram mult de asta, pentru că știam că după aceea va veni învierea (în zilele care urmau, încet-încet începeam din nou să mănânc, stările de greață și vărsăturile erau din ce în ce mai rare și luam din nou în greutate, deci mă revigoram; era un sentiment minunat). Niciodată nu o să încetez a-I mulțumi lui Dumnezeu, Care mi-a dăruit oameni așa de buni în jurul meu (părinți, trei frați, bunici și un prieten minunat), căci fără ei învierea mea cu greu s-ar fi petrecut.

În septembrie am avut de dat multe examene, însă nu am apucat să învăț prea bine în aceste condiții. Și din nou Dumnezeu m-a ajutat și am luat patru examene din cinci.

La cinci zile după ce am ieșit din spital, după al patrulea tratament, am contactat o viroză cu tuse și febră. Am avut febră timp de o săptămână, iar în ultimele patru zile febra era de 38° și nu scădea cu nici un antipiretic. Paralel, mi-au apărut răni în cavitatea bucală și eram incapabilă să mănânc sau să spun vreun cuvânt. Fiecare tentativă de mestecare sau de înghițire era un mic martiriu. Mă durea îngrozitor. La sfârșitul săptămânii mă simțeam atât de neputincioasă și de epuizată, încât de îndată ce voiam să

mă ridic în picioare vedeam negru în fața ochilor și aveam stări de leșin (slăbisem foarte mult). În toate aceste zile nu am vrut să mă duc la spital (mă temeam că mă va vedea, din întâmplare, într-o astfel de stare, vreun coleg de facultate, și nu vroiam cu nici un chip să devin un obiect de compasiune sau de bârfă). De îndată ce mi-am dat seama de gravitatea stării mele, am acceptat și am mers cu părinții și cu prietenul meu (care nu a plecat nici o clipă de lângă noi, a avut mult curaj în fața bolii mele, deși este foarte tânăr; acum mă iubește și mai mult. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta!).

De îndată ce m-a văzut doctorul și m-a consultat, m-a certat (avea dreptate să o facă) pentru nesăbuiința mea, că nu am venit mai devreme la spital. Organismul, după patru cicluri de chimioterapie, era extenuat și nu putea de unul singur să facă față microbilor și virusurilor. Analizele de sânge au arătat rezultate terifiante (9000 trombocite, când în mod natural sunt peste 150000, celulele albe de asemenea puține, iar analizele biochimice groaznice). Astfel că am rămas în spital pentru cinci zile. Doctorul mi-a spus că îmi riscasem viața! În timpul șederii mele acolo, mi s-au făcut continuu analize de sânge, am luat multe medicamente și mi-au făcut spălături stomacale cu apă și sare, după care am început din nou să mănânc și să îmi revin.

În a patra zi de spitalizare m-au trimis să mi se facă o radiografie facială (a sinusurilor), ca să fie siguri că nu am vreo sinuzită (căci guturaiul și tusea nu încetaseră total, deși febra dispăruse). Un brancardier m-a dus cu un cărucior la radiologie. Deschizând ușa ca să intrăm în sală în care se făceau radiografiile, la 3-4 m am văzut un domn în vârstă, foarte slab, care se pare că tocmai făcuse radiografia și își punea haina ca să plece. Brancardierul, după ce m-a condus spre aparat, m-a întors pentru o secundă cu spatele la domnul cel slab și apoi m-a întors imediat înspre partea opusă, astfel încât să îl văd din nou. În locul bătrânului însă era acum un preot... Avea barbă albă, reverendă neagră, era un pic plinut, și pot să spun că prezența lui era impunătoare. Purta pălărie pe cap. S-a întors și a plecat. Subliniez faptul că nu mai exista nici un alt om acolo. În acel

moment nu am dat importanță întâmplării, din moment ce cu naivitate mă gândeam că fusese o iluzie a ochilor mei care suferă de miopie și că la început l-am încurcat pe preot cu domnul în vârstă (cu haine de culoare cafeniu deschis - pantaloni și jachetă -, slab, și care nu avea nici o legătură cu preotul pe care l-am văzut în continuare). E posibil așa ceva? Am miopie, dar greșeli așa de teribile nu fac și mai ales atunci când e vorba de o distanță așa de mică! Doar trăsăturile exacte ale feței nu reușisem să i le disting.

În aceeași seară eram mult mai bine și analizele mele erau foarte bune. A venit tatăl meu să mă vadă și să îmi aducă mâncare de acasă, pentru că la spital câteodată mâncarea nu prea era digerabilă, din cauza lipsei sării. În spital, tot timpul am fost cu mama (cât a mai suferit, sărmana...!). Tata ne-a spus că în urmă cu puțin timp se întorsese de la un Paraclis care s-a făcut în biserica cea mare a orașului nostru pentru un sfânt din Rusia, din ale cărui moaște se adusesse o părticică. Atunci l-am cunoscut eu pe Sfântul Luca doctorul. El îmi fusese în toate aceste luni marele meu aliat și doctor, care mă ajuta discret, fără ca eu să știu. Tata mi-a dat o broșură care pe copertă îl înfățișa pe Sfântul Luca. De îndată ce l-am văzut, m-am cutremurat... Era exact ca preotul pe care l-am văzut dimineața la radiologie. El era! Am început să citesc pe nerăsuflăte biografia lui succintă. Când am ajuns la ultima pagină, am rămas șocată! Scria că Sfântul Luca a plecat din această viață pe 11 iunie 1961. Pe 11 iunie deci Biserica sărbătorește pomenirea lui. El era așadar sfântul care m-a împins în acea zi de 11 iunie să mă duc să-mi fac analize. El a fost cel care a izgonit brusc ploaia și a adus soarele, ca să mă duc să alerg și să iasă la suprafață tumoarea. Nu știu dacă aș fi descoperit-o până astăzi, cancerul fiind o boală vicleană. Nu dă simptome din timp și de obicei îl descoperi când este prea târziu.

În ziua următoare am primit bilet de ieșire din spital și m-am dus acasă. Mă simțeam mai bine.

Pe la mijlocul lui noiembrie s-a stabilit să mi se facă la picior un RMN, analiză care ar fi arătat dacă tumoarea și-a schimbat mărimea sau alcătuirea, după patru

cicluri de chimioterapie. Speram să se fi schimbat, ca să se facă mai ușor operația, dar acest lucru era greu să se întâmple, pentru că era vorba de os, așa cum ne-au spus. Analiza, din păcate, nu a arătat nici o schimbare. Oncologul a hotărât atunci să încetăm sedințele de chimioterapie și operația să aibă loc imediat. Urma să mă anunțe la ce dată va fi programată. Am așteptat cu nerăbdare să fie stabilită data operației. Între timp mama a avut într-o noapte următorul vis: stătea în sala de așteptare, lângă sala de operație, pe un hol pustiu de spital. Era îngrijorată. Dintr-o dată vede că vine spre ea, zâmbind blând, un preot cu barbă albă și cu veșminte galbene. L-a recunoscut cu certitudine pe Sfântul Nectarie (în vremea aceea citea viața Sfântului Nectarie). În spate și la o distanță mică de primul se distingea un alt preot, care venea spre ea, îi zâmbea blând și cu optimism, avea barbă albă și purta veșminte albastre. Mama nu era însă sigură cine era acesta.

Mama s-a trezit optimistă și foarte liniștită. După câteva zile am mers împreună la o biserică. Cu uimire și cu emoție am zărit, printre icoanele pictate pe pereți, sfintele chipuri ale Sfântului Nectarie (cu veșminte galbene-aurii), iar exact lângă el chipul Sfântului Luca doctorul (îmbrăcat în veșminte albastre). Mă simțeam atât de recunoscătoare față de Dumnezeu Care mi-a arătat că va fi alături de mine în sala de operație prin intermediul sfinților Lui iubiți...! Operația a fost stabilită pentru data de 3 sau 4 ianuarie (pe 3 ianuarie se sărbătorește pomenirea Sfântului Efrem). În perioada de așteptare pentru operație (toată luna decembrie), Sfântul Efrem mi-a făcut cinstea să își facă simțită continuu, în diferite moduri, prezența (așa, de exemplu, a fost dumnezeiasca lui mireasmă, pe care am avut cinstea de a o simți și care va rămâne pentru mine de neuitat).

Pe 2 ianuarie dimineața m-am trezit să merg la spital. Eram așa de veselă! Ciudat de bucuroasă, dacă ne gândim că mă duceam pentru operație, nu pentru distracție. Și totuși așa mă simțeam. Eram sigură de rezultat și simțeam că nu am dreptul să mă îngrijorez, cu atâția doctori pe care Dumnezeu mi i-a trimis! Toți ai mei au venit și se

străduiau să îmi dea curaj. Eu însă le ascultam încurajările ca pe niște absurdități. Mă miram că toți erau așa de neliniștiți, chiar și doctorii. Sunt datoare să spun că era vorba de o operație mare (urma să dureze între patru și zece ore, după cum îmi spusese). De asemenea, urma să pierd mult sânge (de obicei așa se întâmplă la astfel de operații) și era nevoie de aproape opt flacoane de sânge pentru completare. Pentru toate acestea probabil că era îndreptățită îngrijorarea tuturor.

Am intrat în sala de operații pe 4 ianuarie dimineața, la ora 7:30. Pe la 8:15 mi-au făcut anestezia. Când am început să mă trezesc și am întrebat cât e ceasul, mă așteptam să aud că e 8 seara sau cam așa ceva... Când am auzit că era 13 și ceva, am fost surprinsă, însă eram încă puțin amețită de la anestezie și nu am realizat care era situația. Ca să îmi revin mă puseseră într-o cameră cu multă lumină, exact cum era și în sala de operație. După puțin timp a venit brancardierul și m-a luat pentru a mă duce în camera mea. Am căpătat dintr-odată o asemenea vioiciune și mă simțeam așa de bine, ca și cum nu făcusem nici o operație. Pe drumul spre cameră am fost urmată de părinți și de prietenul meu. Erau entuziasmați! Operația a durat două ore și un sfert! Nesperat de puțin... După cum le spusese doctorul, uimit și bucuros, toate au mers ceas, transplantul s-a potrivit la milimetru, ca și cum ar fi fost o parte a trupului și a fost pentru prima dată când a făcut o operație așa de curată, fără hemoragie! Cantitatea de sânge pe care am pierdut-o a fost, în mod straniu, minimă! De asemenea, doctorul a spus că piciorul meu era atât de solid, încât puteau chiar și să mă atârne de el fără să pățească nimic!

Așadar, m-au dus în cameră și m-au lăsat pentru puțin timp singură. Acolo era, pentru prima dată de la operație, un loc cu mai puțină lumină. Mi-am închis ochii pentru câteva secunde și atunci au început foarte repede să-mi treacă prin față, pe fond negru, mai multe chipuri aflate în jurul meu și deasupra capului meu, îmbrăcate în halate și cu bonete de chirurgie. Era ca și cum le-am văzut mai devreme pentru mult timp în lumină și apoi, în întuneric, închizând ochii, mi-au apărut în față figurile lor (lucrurile acestea se

întâmplă câteodată). Și atunci m-am concentrat asupra a două figuri care erau mai aproape de mine, una în dreapta mea și alta în stânga mea. În dreapta, trăsăturile persoanei pe care o vedeam erau, în linii generale, cele ale doctorului, ale acestui om minunat care m-a operat. Apoi m-am uitat în stânga și am văzut două obiecte rotunde, care semănau cu rama de la niște ochelari de vedere. Atunci a început să se formeze chipul unui om. Avea barbă albă, halat chirurgical și nu purta nimic pe cap; îi vedeam părul alb care îi înconjura partea pleșuvă a capului și se revărsa în spate adunat, așa cum e părul preoților. Îl vedeam dintr-o parte, purta ochelari rotunzi și s-a apropiat de mine, având în mână un obiect de culoare închisă. S-a aplecat deasupra patului, uitându-se prin acel obiect la mine. Obiectul semăna cu un microscop... Cel care se uita la mine era Sfântul Luca! Avea aceeași expresie a feței și aceeași înfățișare ca într-o fotografie de-a lui pe care am văzut-o mai târziu pe internet. Acest mare doctor mă operase. De aceea toate s-au întâmplat așa repede și bine. Piciorul nu m-a durut după operație nici o clipă. Îmi dădeau medicamente în fiecare zi, calmante dintre cele mai puternice, dar nu le luam, pentru că nu era nevoie! Eram, într-adevăr, așa de veselă și de fericită, că probabil pentru prima dată în viața mea simțeam atâta fericire. Cunoscusem iubirea lui Dumnezeu în mod direct și aceasta mă făcea să mă simt ca și cum mă aflam în Rai (astfel se simte probabil cineva acolo!). Nu mă mai temeam de nimic.

Am ieșit din spital la o săptămână și jumătate după operație, în vreme ce doctorii socoteau că trebuie să stau chiar și trei săptămâni. Convalescența a fost foarte rapidă și fără dureri (trupești și sufletești). După o lună m-am ridicat din pat, unde a trebuit să stau ca să se sudeze mușchii (însă aveam impresia că trecuse numai o zi) și am început imediat să pășesc (desigur, cu cârje), fără să amețesc, așa cum ar fi trebuit din cauza șederii la pat atât de îndelungate. În acea perioadă am început să citesc și cartea dumneavoastră minunată (a părintelui Nectarie Antonopoulos), biografia pe larg a Sfântului Luca. De acolo am aflat că toate operațiile lui au fost reușite și că pacienții pierdeau, în timpul acestora, foarte puțin sânge (ca și în cazul meu). Cu mare emoție am

citit că fiica sfântului a avut la un deget aceeași problemă pe care am avut-o și eu la coapsă (osteosarcom - cancer la os) și că sfântul însuși a operat-o cu sânge rece. Am citit de asemenea că opera bolnavi toată ziua, iar noaptea, în loc să se odihnească, studia la microscop toate fragmentele pe care le îndepărtase la fiecare operație a lui. Acum știam că tumoarea mea fusese analizată mai întâi de el și că el a descoperit primul în ce măsură tumoarea murise, dacă murise. De acest lucru depindea dacă, și câte ședințe de chimioterapie era nevoie să fac după operație. Însă, așa cum am menționat înainte, la RMN nu exista absolut nici o schimbare în forma și alcătuirea generală a tumorii. Cu toate acestea, când doctorul a îndepărtat-o, a constatat că părea a fi mult micșorată în comparație cu cât fusese înainte! Toate acestea erau aspecte pozitive, însă trebuia să așteptăm rezultatele analizei histologice.

Binefacerile Sfântului Luca nu s-au oprit însă aici. Când m-am ridicat din pat și am început să pășesc încet-încet cu cârjele, simțeam că genunchiul meu nu era deloc stabil (ca și cum s-ar fi desfăcut legăturile articulației). Aceasta s-a întâmplat din cauza unor exerciții pe care le făcusem cu piciorul, ca să pun mușchii în mișcare, pe timpul în care tratamentul prevăzuse repaus total la pat, exerciții care obosiseră mult genunchiul. Neavând stabilitate, mă temeam să pășesc pe picior, neputând să pun multă greutate pe el. Această nesiguranță a genunchiului nu a durat însă decât câteva zile. Într-o zi m-am gândit din nou la bunul meu doctor. Simțeam că numai el poate să amelioreze situația. Am luat ulei din candela lui, mi-am uns în semnul crucii genunchiul și l-am rugat pe sfânt să mă ajute încă o dată. Și a făcut-o... Bunul meu sfânt m-a ajutat nu în ziua următoare, nici în aceeași zi, ci în aceeași clipă! După ce l-am rugat și am încercat să pășesc (ca întotdeauna, în cârje), am simțit în sfârșit că piciorul meu calcă mai sigur pe pământ, că articulația genunchiului nu mai este instabilă. Era de necrezut! Din ziua aceea nu am mai simțit nimic anormal la genunchi. Este foarte rezistent.

În altă zi, plimbându-mă cu cârjele, m-am împiedicat și m-am lovit foarte tare

de o mobilă la degetul mic al piciorului sănătos. Mă durea așa de tare, că am crezut că mi s-a rupt. După ce am pus ulei de la Sfântul Luca pe degetul lovit, durerea a trecut aproape imediat, iar inflamația așteptată nu a mai apărut deloc!

Ieri am aflat că partea malignă a tumorii murise 100%, un procentaj incredibil! Cu toate acestea doctorul se hotărâse dacă trebuie să mai fac sau nu ședințe de chimioterapie. Dar, orice s-ar întâmpla, știu că va fi voia lui Dumnezeu și că El și Preasfânta Născătoare de Dumnezeu îi vor trimite din nou pe sfinți lângă mine și mă vor sprijini din nou în această Golgota a chimioterapiilor.

Îi rog pe sfinți să se aplece întotdeauna peste toți oamenii îndurerați, pentru că sunt mulți.

Bine ar fi ca Dumnezeu să mă învrednicească și în curând să fiu în patria sfinților noștri și să mă închin Lui acolo. Doresc mult aceasta!

P.S.: În momentul în care am terminat scrisoarea, camera mea s-a umplut de o mireasmă incredibilă! Mirosea a ceară curată și a flori, a biserică cu grădină. Era așa de răcoroasă și în timp ce o miroseam am simțit că mireasma trecea prin tot trupul meu. A ținut timp de două respirații adânci. Mi s-a părut că venea de la o icoană pe hârtie a Sfântului Luca, pe care o am lângă mine. Era mireasmă dumnezeiască de la sfântul. Îi mulțumesc din toată inima că se află lângă noi și ne ajută!

G., studentă la medicină, Larisa

20. Dumnezeu-Om - învățătură - minune

Minunea vindecării slujitorului sutașului a avut loc imediat după coborârea Domnului de pe Muntele Fericirilor. Aceasta are mare importanță, pentru că ne arată relația care există între învățătură și minune, precum și între acestea două și Persoana lui Hristos. Hristos vorbea ca Dumnezeu-Om, ca *Cel care are putere* (Matei 7, 29) și făcea minuni ca Dumnezeu-Om: *Tatăl Meu până acum lucrează și Eu lucrez* (Ioan 5, 17). Uneori, după cum vedem în Sfintele Evanghelii, premerge învățătura și urmează minunea, drept confirmare a învățăturii; alteori premerge minunea și urmează învățătura, care face o analiză a sensului ei cel mai adânc. Așadar nu putem să despărțim Persoana lui Hristos de învățătură și de minunile Lui.

Așa cum afirmă teologii, cuvântul lui Hristos nu este un cuvânt fără sens, o vorbă în vânt, ci este energie dumnezeiască, iar fapta lui Hristos nu este o lucrare filantropică, care are loc din compasiune pentru oameni, ci confirmarea mesianității Sale. De exemplu, scotea demoni ca să înțelegem că El este cel care îi alungă pe demoni din suflet și ne dăruiește libertatea veșnică (conform Sfântului Grigorie Palama). Astăzi există mulți care despart aceste trei elemente (Persoana lui Hristos, învățătura și minunile Lui) și scindează această unitate minunată. Alții spun că ei cred în Hristos ca Dumnezeu-Om, însă neagă minunile, pe care le consideră povești ale oamenilor și nu cercetează, nici nu împlinesc în viața lor cuvântul Lui. Alții citesc în fiecare zi Evanghelia, dar nu cred în dumnezeirea lui Iisus Hristos, nici în posibilitatea existenței minunilor. Alții cred în minuni, urmăresc să vadă minuni în viața lor, poate că aleargă la toate locurile de pelerinaj din interes, însă nu au o credință fermă în Dumnezeirea lui Hristos, nici nu trăiesc evanghelic. Toate aceste situații nu formează o spiritualitate ortodoxă.

21. Mamă, azi-noapte a venit preotul acela bătrân!

În anul 2004 am venit cu fiicele mele în pelerinaj la Mănăstirea Sigmata, iar starețul ne-a dat ca binecuvântare o iconiță a Sfântului Luca cu o bucățică din sicriul sfântului.

Suntem din Tesalonic. Fina noastră de botez, Cristina, în vârstă de 3 ani, a avut o problemă. La falca de jos, în partea stângă, avea o mică umflătură de culoare neagră. Părinții ei au dus-o la pediatru, care le-a recomandat să facă o ecografie ca să vadă ce e acea umflătură. Ecografia a arătat că este un nodul și doctorul a spus că trebuie îndepărtat. În familia lor s-a produs panică. Au început să o ducă la diferiți doctori.

Întorcându-mă din pelerinaj, le-am dat acea iconiță. Mama fetei a pus-o seara pe perna copilului. Dimineața, când s-a trezit, copilul i-a spus mamei sale:

- Mamă, azi-noapte a venit acel preot bătrân. Nu mi-a făcut nici un rău, nici nu mi-a fost frică. M-a privit, a zâmbit și a plecat!

Până atunci merseseră la 14 doctori și toți le-au recomandat operație, ca să fie scos nodul. În final s-au gândit să meargă și la un chirurg de la Spitalul militar 424 din Tesalonic (astăzi, în noul spital a fost construită o biserică a Sfântului Luca, sfințită în martie 2008 de către Înaltpreasfințitul Mitropolit Varnava de Neapoleos și Stavroupoleos).

Doctorul a cerut să se facă o nouă ecografie. Peste o săptămână au făcut-o și, o, minune!, noua ecografie arăta că tumoarea fusese îndepărtată, și încă cu bisturiul. Înăuntru exista o cicatrice fără tumoare, în vreme ce la exterior nu avea nici o tăietură sau cicatrice. De atunci copilul nu mai are nici o problemă.

M. A., Thesalonic

22. Simt o dragoste nemărginită față de persoana lui

Cu multă emoție și respect față de Sfântul Luca aș vrea să vă relatez următorul eveniment, care s-a produs în viața mea în urmă cu doi ani.

Mă numesc M.S. și locuiesc în Mitilini (Capitala insulei Lesbos). Am 33 de ani. M-am îmbolnăvit, infectându-mi-se unghia degetului mare de la piciorul drept. La început nu i-am dat importanță, considerând normale anumite împunsături și neplăceri pe care le aveam. La urma urmei, era doar o unghie. După o lungă perioadă de timp, aproximativ un an, indispoziția fizică la picior a devenit mai intensă și atunci am început să mă tem. Într-o dimineață, când m-am trezit, am constatat că degetul era umflat. După două zile a început să se învinețească. Prima dată m-am dus la un ortoped, care mi-a dat niște medicamente, care nu numai că nu mi-au făcut mai bine, ci situația a început să se agraveze. Atunci mi s-a recomandat să mă duc la un dermatolog.

Când am mers la doctor, piciorul meu era într-o situație deplorabilă, pentru că în răstimpul de când am fost la ortoped și până am ajuns la dermatolog, am fost plecată

într-o călătorie, pe care nu am vrut să o amân. De îndată ce m-a văzut, doctorul s-a întrebat cum de am lăsat ca piciorul să ajungă într-o astfel de stare. Nu mi-a spus nimic, ca să nu mă sperie, însă s-a neliniștit mult. Era un flegmon vechi de la un microb rezistent, care cu siguranță că a provocat distrugerea rădăcinii unghiei, cu posibile urmări grave asupra creșterii ei.

Era posibil chiar să mi se taie degetul, dacă nu am fi stăpânit această situație. Atunci a început aventura, cu vizite dese la doctor și nenumărate antibiotice luate pe cale orală sau injectabil, precum și dezinfectări cu substanțe antiseptice. Nu se schimba însă nimic! Lunile treceau și... nimic. Începusem tratamentul în martie, ajunsesem în iulie, piciorul când se agrava, când stagna, dar niciodată nu era mai bine. Peste două luni trebuia să aibă loc nunta mea și eu eram cu moralul la pământ.

Din câte mi-a spus doctorul, această stagnare se datora faptului că microbul respectiv era rezistent la antibioticele pe care le folosisem și că ar fi fost nevoie în continuare de alte analize. Pentru că luam de atâtea luni antibiotice, mă temeam pentru stomacul meu, iar cât privește rădăcina unghiei nu aveam mari speranțe. Până într-o zi, când am descoperit că flegmonul apăruse și la unghia degetului mare al piciorului stâng. Atunci, pentru prima dată, m-am întrebat de ce mi s-a întâmplat tocmai mie, de ce acum și dacă nu mă voi face bine. Și aceasta, pentru că și eu, și doctorul ne străduiam de atâtea luni fără nici un rezultat. Moralul meu se înrăutățea, medicamentele au început să mă obosească și când mă uitam la picioare mă speriam. Dacă nu erau pregătirile de nuntă, poate că făceam depresie.

Până într-o duminică, în care am mers cu părinții și cu logodnicul meu la o mănăstire pe care ținem să o vizităm de mulți ani. Este vorba de Mănăstirea Pithariou a Sfinților Arhangheli din Efes, în insula Lesvos. Acolo trăiesc doi ieromonahi, părintele Th. și părintele P. Când am plecat spre mănăstire mă simțeam rău, eram mâhnită și neatentă. Acolo era în vizită și un doctor, care mi-a spus că starea picioarelor mele este

gravă și că ar putea să îmi provoace și alte probleme.

Era ora prânzului. Cei doi ieromonahi ne-au invitat să luăm masa împreună cu ei. Părintele Th. m-a întrebat ce am, și eu i-am explicat. Atunci mi-a vorbit pentru prima dată despre Sfântul Luca doctorul. Eu nu îl cunoșteam pe sfântul, credeam că îmi vorbește de Evanghelistul Luca. Mi-a povestit multe despre Sfântul Luca: că a fost un doctor din Rusia și apoi a ajuns arhiepiscop. Și mi-a adus o sticlută cu untdelemn și o mănușă, primite de el din Rusia. Părintele Th. mi-a spus că dacă îl rog cu credință, sfântul mă va ajuta. Și exact asta am făcut!

În acel moment mâneam în trapeză. Mi-am uns de trei ori în semnul crucii picioarele cu ulei, rugându-mă Sfântului Luca. Am continuat să mănânc și, după câteva secunde, logodnicul meu îmi șoptește să merg într-o altă cameră, să mă uit la picior, pentru că pantoful meu se umpluse cu lichid. M-am uitat și am văzut că piciorul, exact mai jos de unghie, avea un orificiu, din care ieșea un lichid galben. Nu știam ce să fac, simțeam ceva ciudat, ceva frumos, dar și teamă.

Ultima dată când doctorul văzuse piciorul, cu câteva zile înainte să merg la mănăstire, mi-a spus că dacă m-ar fi operat, adică dacă ar fi deschis flegmonul, ar fi ieșit un lichid și mi s-ar fi alinat durerea, dar el s-a temut să intervină, pentru că piciorul era prea umflat.

Când ne-am întors acasă de la Mănăstirea Pithari-ou, picioarele mele erau în mod evident mai bine. Mai ales piciorul stâng, de unde ieșise lichidul, se dezumflase destul de mult. Cât despre piciorul drept, care se îmbolnăvisese primul, părea că nu mai este așa de umflat (orificiul apăruse la degetul mare al piciorului stâng, care începuse să se umfle în urmă cu aproape două săptămâni). A doua zi m-am dus la doctor. M-a întrebat cu nedumerire cum s-a întâmplat asta și mi-a spus că nu era normal să se întâmple fără să mă doară. De îndată ce a ieșit lichidul, nu m-a mai durut degetul. Cât despre celălalt deget, în ziua când am mers la doctor, s-a găsit și antibioticul bun pe care îl căutam de atâtea luni.

Astăzi unghiile mele sunt foarte sănătoase, iar din presupusa rădăcină distrusă unghia crește în mod normal. Toată această întâmplare eu o consider o minune a Sfântului Luca și cred că m-a ajutat să mă fac bine. Am citit cartea dumneavoastră, precum și alte cărți despre Sfântul Luca și, când am aflat că a scris o carte despre infecții, atunci am înțeles chiar mai multe. De curând am venit și în primitoarea dumneavoastră mănăstire, ca să îmi împlinesc promisiunea, aceea de a mă închina la sfintele moaște ale Sfântului Luca. Eram mahnită că nu puteam să îl vizitez în Rusia [De fapt în Ucraina, în orașul Simferopol], până când am văzut scris la sfârșitul cărții sfinției voastre că se află moaște ale Sfântului Luca doctorul și la mănăstirea dumneavoastră, unde nu mai venisem niciodată. Am primit o mare binecuvântare când am venit. Cu siguranță o să o mai vizităm și altă dată. Am întotdeauna iconița Sfântului Luca în portmoneul meu, cinstesc în mod special sărbătoarea lui, pe 11 iunie, și simt o iubire și un respect nemărginite față de persoana lui. Îi mulțumesc că m-a făcut să înțeleg și eu, nevrednica, că Dumnezeu nu ne părăsește niciodată și prin intermediul sfinților Lui demni de admirație este întotdeauna lângă noi.

M. S., Mitilini

23. Vedeam ca înainte!

Cartea *Arhiepiscopul Luca* a ajuns în mâinile mele în mai 2002, primită în dar de la sora mea, eu fiind chirurg obstetrician-ginecolog. Este de necrezut cât de mult s-a schimbat viața mea după citirea acestei cărți.

Din decembrie 1999 am constatat o problemă gravă de sănătate a ochilor mei, mai întâi a ochiului drept (desprinderea retinei) și mai târziu a celui stâng. Am fost supusă unei operații laser, care însă nu numai că nu a reușit să mă vindece, dar după un an am fost diagnosticată cu desprinderea retinei la ambii ochi. Doctorița care mă trata era foarte sceptică, pentru că avea de-a face cu un caz greu, cu vindecare îndoielnică și cu orbire iminentă. Mi-a făcut o nouă programare, ca să urmăresc starea sănătății mele și să hotărască dacă ar mai fi nevoie de o nouă operație.

Următoarea consultație nu a avut însă loc din cauză că doctorița mea s-a îmbolnăvit și astfel am ajuns în august 2002, când m-am hotărât să citesc cartea. Îmi amintesc că era noapte atunci când am început să citesc și, pentru că era foarte bine scrisă, am înaintat rapid. Ajungând la pagina 45, am început să văd foarte clar (la această pagină este descrisă vindecarea unui orb de către Sfântul Luca însuși, în urma unei intervenții chirurgicale). Vedeam ca înainte să-și piardă ochii mei vederea. Într-o oră terminasem 96 de pagini și nu mi se părea deloc obositoare citirea cărții. În seara următoare, continuând studiul, s-a repetat același fenomen. Am înțeles că se întâmpla ceva. M-am grăbit să termin cartea și mi-am spus că acest sfânt mă va vindeca și pe mine. Ce bine ar fi fost să mă duc și eu să mă închin moaștelor lui! Dar în Rusia, așa de departe, cum să ajung? Răspunsul mi s-a dat în ultimele pagini ale cărții. Moaște ale Sfântului Luca se găseau în Mănăstirea Sagmata din Thiva. Astfel, după două zile, mă aflam deja acolo, unde am avut marea bucurie și binecuvântare să sărut sfintele moaște ale Sfântului Martir și

Mărturisitor. Am simțit o mare emoție. Mi s-a părut un moment unic. Am plecat ușurată și bucuroasă. Au trecut câteva luni și, când a avut loc întâlnirea cu doctorița mea pentru consultație, nu putea să-și creadă ochilor. Sănătatea mea se restabilise complet, fără să existe vreo urmă a bolii sau vreun semn de la operația anterioară (cu laser). Pe 17 noiembrie 2002 s-a confirmat intervenția vindecătoare a Sfântului Luca asupra ochilor mei. Îi mulțumesc mult și mă rog să mă învrednicesc a mă închina și la racla lui în Crimeea.

Septembrie, 2002.

Urmăream sarcina doamnei E. Kv. care avea gemeni. În săptămâna a 34-a a sarcinii (luna a opta) mi-a dat telefon, zicându-mi că pânțele ei se întărise ca piatra. M-am grăbit să o văd, acasă la ea unde, după ce am consultat-o, am constatat că e pe cale să nască. I-am administrat intramuscular [Dexamethasone] un agent de maturizare a plămânilor, pentru a pregăti plămânii gemenilor, din moment ce urmau să se nască prematur. Acest medicament are efect după 24 de ore, dar am preferat să i-l dau, mai ales că nu știa nimeni când va veni ceasul nașterii. În timp ce țineam în mână o părticică din inima Sfântului Luca, am însemnat cu ea, în chipul crucii, pânțele gravidei și apoi, neavând unde să o pun, am băgat-o în cutia rămasă goală a medicamentului pe care i-l dădusem. Era 4:30 după-amiaza când au avut loc toate acestea. Am plecat la cabinetul meu. Încă nu era ora 5 când m-a sunat înspăimântată, spunându-mi că începuse să aibă hemoragie. I-am cerut să vină la maternitate, în timp ce și eu mă grăbeam să ajung acolo. Era vorba de desprinderea placentei, una din cele mai grave trei complicații în timpul sarcinii, când sunt amenințate atât viețile pruncilor, cât și cea a mamei. A fost pregătită repede sala de operație pentru o cezariană de urgență. Sânge la secția de donări de sânge nu exista, pentru că operația nu fusese programată, nu exista însă nici timp de pierdut,

pentru că hemoragia creștea, iar femeia se zvârcolea de durere. Cealaltă mare piedică era că tocmai mâncase cu trei ore în urmă. Nu se putea aștepta însă prea mult, din moment ce această tehnică are nevoie de 20 până la 40 de minute pentru a acționa.

În timp ce și eu eram marcată psihic, îl rugam pe Sfântul Episcop Luca să vină să mă ajute și să operăm împreună. Dintr-odată am prins un asemenea curaj, încât mă simțeam extraordinar de puternică. Am făcut incizia și, deschizând pânțele mamei, am găsit mult sânge. La ora 6:03 s-a născut primul copil, care înghițise mult sânge, încât burta lui se umflase; la ora 6:04 s-a născut al doilea copil. Amândoi au plâns imediat; hemoragia era deja sub control. Cezariana s-a încheiat cu succes, starea femeii a fost stabilă de-a lungul întregii operații și s-a trezit foarte bine. Toate au mers foarte bine, grație intervenției Sfântului Luca.

Îi mulțumesc încă o dată, nu numai pentru că a salvat viața femeii și a celor doi prunci ai ei, dar și pentru că m-a asistat ca un ajutor de mare preț și colaborator în sala de operație.

În aceeași seară, la ora 12, gemenii au fost deconectați de la aparatul de respirat și au respirat fără nici o susținere tehnică. Doctorii neonatologi, când au aflat de ora la care i se dăduse Dexamethasone, s-au mirat de rezultat, mai ales că trecuse numai o oră și jumătate din cele 24 de ore necesare. Sfântul Luca a făcut și aici o minune. În zilele următoare pruncii au fost hrăniți normal, ca și pruncii născuți la termen, în ceea ce privește distanța dintre mese. Starea generală bună a femeii nu s-a schimbat după cezariana de urgență, ea însăși și micuții s-au bucurat de o sănătate deplină. Au ieșit din maternitate fără nici o problemă.

M. P., ginecolog-chirurg, Atena

24. Un doctor cu haine albe

Sunt M. P. din Cipru. Am vorbit la telefon, de la Londra. După cum poate vă amintiți, am un singur copil, pe nume A., în vârstă de 28 de ani, student în Anglia.

În octombrie 2005, la o vizită a mea în Anglia, am observat că atunci când conducea mașina, fiul meu avea probleme cu vederea. L-am întrebat dacă era adevărat și el mi-a confirmat că vedea neclar cu un ochi și, dacă lumina era puternică, îi era greu să-și concentreze privirea într-un punct.

Pentru că el, ca student, lucra foarte multe ore la calculator, am presupus că își obosise prea tare ochii, însă am mers la un oftalmolog, care ne-a spus că, într-adevăr, exista o problemă. Al doilea oftalmolog la care am mers ne-a dat niște picături și ne-a spus că, dacă nu se rezolva, trebuia să facem un RMN și să consultăm un neurolog.

Nu e nevoie să vă spun mâhnirea și neliniștea care ne-au cuprins. În afară de doctori, ne-am rugat și la sfinții noștri doctori, la Sfântul Efrem, la Sfinții Rafail, Nicolae și Irini, la Sfântul Spiridon, la Sfânta Paraschevi, la Sfântul Filimon, la Sfântul Pantelimon, Maicii Domnului și tuturor sfinților.

Am făcut în biserică 40 de Sfinte Liturghii, paraclise, iar dimineața și seara îl ungeam în semnul crucii pe fiul nostru cu ulei și cu agheasmă, rugându-ne pentru vindecarea și sănătatea lui.

Fiind cu el în Anglia, am început să căutăm un specialist potrivit pentru situația lui. Cu ajutorul lui Dumnezeu, al Maicii Domnului și al sfinților noștri am găsit un oftalmolog-neurolog specialist. Greu, aproape imposibil, să ne primească. Consultațiile lui erau programate până la sfârșitul lui ianuarie 2006. Rugăciunile noastre au fost auzite și am reușit să obținem o consultație pentru ziua de marți, 13 decembrie 2005. Îmi părea rău

că nu putea să ne primească luni, 12 decembrie 2005, zi în care este sărbătorit Sfântul Spiridon, dar doctorul consulta numai marțea, pentru că în celelalte zile predă la Universitate.

Totuși parcă Sfântul Spiridon ne-a auzit: am primit un telefon de la secretara doctorului, care ne-a spus că a intervenit ceva neprevăzut și doctorul a anulat toate consultațiile programate, însă pe noi, în mod excepțional, ne va primi la ora 8 dimineața, în data de 12 decembrie 2005.

Nu vă puteți închipui cât de mare era bucuria noastră și cât de mult ni s-a întărit credința, fiind siguri că îi vom avea alături de noi pe sfinții noștri. Menționez că m-am rugat tuturor sfinților pe care îi știam. E de prisos să vă spun că niciodată în viața mea nu m-am rugat așa de multe ore, cu atâta smerenie și cu atâtea lacrimi. În timpul rugăciunilor simțeam o mireasmă dumnezeiască, semn că sfinții noștri m-au auzit.

Pe când mă gândeam dacă am uitat vreun sfânt, mi-a venit în minte Sfântul Luca. Mi-am explicat de ce îl uitasem: pentru că eu numai pe Evanghelistul Luca îl știam. Însă am continuat să mă rog Sfântului Luca, fără să știu cine este și fără să fie unul dintre sfinții la care obișnuiam să mă rog.

Pe 12 decembrie 2005 ne-am dus deci la doctorul specialist care, după ce l-a consultat pe fiul nostru, ne-a recomandat să facem un RMN. Aceasta a avut loc pe 14 decembrie 2005. A. și cu mine am venit apoi în Cipru, ca să sărbătorim împreună cu soțul meu și cu mama mea Nașterea Domnului, deși nu știam rezultatul RMN-ului.

Fiul meu i-a cerut doctorului să ne trimită prin e-mail părerea lui. În răspunsul doctorului, trimis pe 20 decembrie 2005, exista un termen medical de care nu mai auzisem și se menționa că rezultatele RMN le va discuta la întoarcerea lui A. la Londra. Căutând pe internet să vedem ce înseamnă termenul medical respectiv, spre marea noastră surpriză și mâhnire, am aflat că era vorba de scleroza în plăci, o boală incurabilă.

Niciodată în viața noastră nu am simțit atâta durere, să știm că unicul nostru copil, tânăr de 28 de ani, poate să rămână paralizat și să nu putem face nimic în legătură cu asta. Am făcut multă rugăciune, pocăință, lacrimi, dar în același timp am avut credința că Dumnezeu, Hristos, Maica Domnului și toți sfinții vor face o minune pentru copilul nostru.

Pe 2 ianuarie eram toți trei, A., soțul meu și cu mine, în Grecia, ca să ne împlinim promisiunile și rugăciunile. Am mers la Sfântul Efrem în Nea Makri, în Mitilini la Sfinții Mucenici Rafail, Nicolae și Irini și în Kerkira, la Sfântul Spiridon.

La întoarcerea noastră în Cipru, mama mea ne-a întrebat într-o dimineață cum se numea doctorul lui A., pentru că în somn ea văzuse un doctor îmbrăcat în haine albe, care i-a spus că este doctorul lui A. și că se numea Lukanov (un nume rusesc).

L-am întrebat pe un preot de-al nostru iubit să ne spună cine a fost Sfântul Luca și i-am spus și visul mamei mele. Ne-a spus că Sfântul Luca a fost arhiepiscopul Crimeii, că într-adevăr a fost un doctor rus, că apare îmbrăcat în haine albe și că este făcător de minuni.

Atunci eu mi-am amintit că îmi adusese cineva, în urmă cu doi-trei ani, o carte despre un anume Sfânt Luca, doctor rus, și, cu toate că începusem să o citesc, nu o terminasem, pentru că vorbea despre revoluția rusă și avea termeni medicali pe care nu îi înțelegeam.

Plecând spre Anglia împreună cu A., am spus că o să iau cartea cu mine și o să o citesc în liniște.

Însă, înainte să mergem la a doua consultație la doctorul lui A., care era programată pe 14 februarie 2006, am hotărât toți trei să ne spovedim.

Căutând un duhovnic foarte bun, ne-a fost recomandat de părintele A., din satul Kelaki, în Lemesou. Aveam numărul lui de telefon și am încercat, timp de mai multe

zile, să stabilesc o întâlnire cu el. Din păcate, la telefon nu răspundea nimeni. Atunci am telefonat la Mitropolia de Lemesou, ca să aflu ce se întâmplă cu părintele A. Mi-au spus că părintele este internat la o clinică, să facă o operație la ochi. L-am rugat pe secretar să îmi recomande alt bun duhovnic și mi-a recomandat pe părintele P., preot și duhovnic la Biserica Sfântului Georghe Frangus.

Ne-am dus acolo. Este un duhovnic deosebit. Ne-a spovedit și ne-a spus că este o mare încercare, dar care va trece curând cu ajutorul lui Dumnezeu. Trebuie doar să continuăm să avem credință. Înainte să plecăm, ne-a mai spus:

- Îl voi însemna în chipul crucii pe A. și cu o părticică din moaștele Sfântului Luca, Arhiepiscopul Crimeii, unica părticică ce există în Cipru.

Nu vă puteți închipui bucuria noastră și emoția pe care am simțit-o, de vreme ce Sfântul Luca ne condusese pașii spre părintele P. și spre singura părticică din moaștele lui care există în Cipru. Ne-a însemnat în cruce cu moaștele și ne-a dat și două bucățele de vată trecute peste moaște: cu una să îl însemnăm în cruce pe A., iar pe cealaltă să o aibă sub perna lui, lucru care se întâmplă până azi.

La Londra am început și am terminat cu multă smerenie cartea despre Sfântul Luca. Am plâns foarte mult aflând chinurile, greutățile prin care a trecut și m-am minunat de credința lui fermă. Eram convinsă că Sfântul Luca, împreună cu toți sfinții, vor face o minune pentru copilul nostru.

Părinte, v-am dat telefon și v-am rugat să faceți un Paraclis pentru A., către Sfântul Luca. V-am telefonat pe 13 februarie 2006, cu o zi înainte să mergem la doctor. Mi-ați dat atâta putere și nădejde când mi-ați spus că Sfântul Luca a mai vindecat și alți doi copii care aveau aceeași boală! Mi-ați cerut să vă dau telefon și să vă spun rezultatele de la doctor.

În ajunul consultației, în rugăciunile mele i-am rugat pe sfinții noștri să ne dea

un semn că vom avea rezultate bune pentru copilul nostru. Pe când dormeam, la ora 3.45 dimineața, a sunat telefonul de trei ori și, până să mă scol să răspund, s-a oprit. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să văd ce oră era. Dimineața i-am spus lui A. să se uite la sistemul de recunoaștere a apelului, ca să vedem cine ne-a telefonat, dar nu se înregistrase apelul. Știam că era semnul pe care l-am cerut de la sfinții noștri.

V-am dat telefon pe 15 februarie 2006 și v-am spus cu mare bucurie că Sfântul Luca și ceilalți sfinți au făcut minunea, pentru că doctorul ne-a spus că este un flegmon al nervului optic și deci nu există scleroză în plăci. Ne-a mai spus și că problema o va rezolva însuși organismul lui A. Următoarea consultație a fost programată peste șase luni. A., cu ajutorul lui Dumnezeu, al Maicii Domnului, al sfinților noștri, este bine și sunt sigură că la următoarea consultație totul va fi bine.

V-am obosit, dar, așa cum v-am promis, am scris spre slava Sfântului Luca și a tuturor sfinților noștri și pentru întărirea credinței altor creștini, pe care, cu harul lor, sfinții îi vor vindeca.

Vă mulțumesc că sunteți lângă noi în momentele dificile. Dumnezeu să vă poarte de grijă!

M. P., Larnaka, Cipru

25. Sfântul a fost acolo

Plină de recunoștință vă scriu această scrisoare, pentru a o publica în cartea cu minunile Sfântului Luca doctorul, și vreau ca toți să afle că au fost auzite și rugăciunile mele.

Locuim în insula Rhodos. Pe 22 octombrie 2006 (era duminică), pe la 6-7 dimineața, fiica mea M. a avut un accident, circulând cu mașina ei în orașul Rhodos. Nu știm cum s-a întâmplat, iar ea nu își amintește nimic despre cum s-a petrecut accidentul, dar a ieșit de pe carosabil și s-a lovit de un copac. Pedalele mașinii i-au secționat foarte urât ambele picioare. S-a lovit rău la cap și la față și a avut leziuni multiple la maxilar.

Au transportat-o la spitalul din Rhodos și au dus-o imediat în sala de operație, pentru a-i opri hemoragia. Doctorii spuneau că nu prea are șanse să trăiască. Eu nu știam nimic, pentru că eram la biserică și nu mă găseau la telefon.

Pe la ora 9 dimineața a venit mașina poliției și m-a dus la spital. Între timp, tatăl ei și comandantul ei (pentru că fiica mea este polițistă) au anunțat EKAV și cu un avion militar am transferat-o la ora 13:45 la Spitalul Militar nr. 401. Fiica mea a fost foarte norocoasă că au trimis-o la acest spital care are doctori excepționali.

De îndată ce am ajuns, a fost operată (timp de opt ore). Eu am stat lângă Secția de Terapie Intensivă, pentru că a fost în comă indusă timp de nouă zile, până când doctorii s-au hotărât ce să facă cu fața ei. Trebuie să vă spun că, înainte cu două zile de accident, văzusem la postul de televiziune al Bisericii -ΘAPPI - că va fi adusă pentru închinare în Rhodos o părticică din inima Sfântului Luca și, pentru că voiam mult să mă duc să mă închin, primul lucru care mi-a venit în minte a fost să consider aceasta ca un semn și să mă rog Sfântului Luca, pe care până atunci nu îl cunoscusem.

Așadar, am rugat-o pe o cunoștință de-a mea să îmi aducă și mie o carte despre viața sfântului și icoana lui. Cu cartea în brațe, lângă Secția de Terapie Intensivă, mă rugam Sfântului Luca. Îi ascultam pe doctori care îmi dădeau cele mai rele vești, că fiica mea cu greu va putea merge, că îi va paraliza talpa piciorului stâng, că se temeau de apariția unei infecții și multe altele. Eu însă credeam înăuntrul meu că Sfântul Luca va dezminți astfel de vești. După 10 zile fiica mea a fost operată și la față: un succes deplin și la această operație grea. În ziua următoare au scos-o de la reanimare și au dus-o în camera 541.

Într-o seară, în timp de M. dormea, eu țineam cartea în brațe și plângeam. Îl rugam pe Sfântul Luca și pe Maica Domnului să îmi arate un semn că picioarele ei se vor vindeca. Cu toate că picioarele ei erau în atele de ghips de 5-6 kg fiecare, a început să și le miște în dreapta și în stânga, să miște și degetele de la picioare, ca și cum niște mâini le atingeau, în vreme ce fiica mea dormea sub influența medicamentelor. Ceea ce am trăit atunci nu o să uit niciodată. Era evident că Sfântul Luca era acolo, pentru că mișcările pe care le făceau picioarele ei erau cele pe care le fac doctorii când consultă un pacient. De una singură, M. nu putea să facă aceste mișcări.

Acum M. este bine. După două luni petrecute în spital, am venit acasă. M. a purtat niște atele speciale până la genunchi, ca să poată să stea în picioare, și se sprijinea în cârje. După o lună ne-am dus din nou la Atena, la spital. Doctorul i-a scos atelele, spunând că este o minune. După încă o lună a abandonat și cârjele. A mai trecut încă o lună, timp în care a mers cu ajutorul unui baston. Acum, după 10 luni, ea merge normal.

Îi mulțumesc Sfântului Luca doctorul, care a venit în viața mea pe neașteptate și nu va pleca din inima mea niciodată. Îi voi fi recunoscătoare și voi slăvi întotdeauna numele lui Dumnezeu și harul Lui.

K. V., Rhodos

26. Minunea prin intermediul pedagogiei

Iisus Hristos, de fiecare dată când Își arăta puterea Sa asupra rânduiei fizice a lucrurilor, adică de fiecare dată când făcea o minune, avea grijă să asocieze această minune cu o învățătură care, tocmai pentru că era legată de o impresie puternică provocată în același timp asupra vieții sufletești a oamenilor, rămânea de neuitat în memoria martorilor oculari ai evenimentului minunat; dar tocmai de aceea și fascinează de-a lungul secolelor și oferă puterea de reconstituire cea mai mare a evenimentelor și face apel la psihicul oamenilor din toate epocile. Minunea este, înainte de toate, un mijloc pedagogic din mii de motive, dar și pentru că, în fiecare situație, subliniază, face mai concretă, mai clară învățătura dumnezeiască.

Monahia Evodia, Icoana Maicii Domnului Izvorul Tămăduirii
(Despre semne și minuni)

27. M-a vizitat în aceeași seară

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a învrednicit și pe mine, păcătoasa roaba Lui, E., să vin să mă închin Sfântului Luca doctorul din Rusia, la Mănăstirea Sagmata. Vreau să vă povestesc minunea pe care a făcut-o Sfântul Luca cu mine, păcătoasa.

M-am îmbolnăvit grav, având drept simptom principal o tuse puternică, și m-am dus la doctor, pentru că tusea era persistentă și nu se mai oprea. Doctorul mi-a recomandat la început să fac o radiografie simplă, în care s-a constatat că aveam doar o bronșită. Tusea însă nu se oprea nici după injecțiile pe care mi le-a recomandat doctorul. Atunci mi-a spus să fac o tomografie toracică, prin care s-a constatat prezența unor noduli inflamați în plămâni și inflamarea lobului stâng al unuia.

Am apelat la duhovnicul meu și i-am spus problema mea. El mi-a recomandat să mă închin icoanei Sfântului Luca, care se află în Biserica Sfântului Grigorie din cartierul Gardikios, din (orașul) Trikala. Până în acel moment nu știam nimic despre viața Sfântului Luca, nici despre minunile lui. După ce m-am închinat lui, sfântul m-a vizitat în aceeași seară, provocându-mi amorțirea întregului trup. În ziua următoare, în care trebuia să mai fac o tomografie, spre uimirea doctorului și spre slava Sfântului Luca și a Dumnezeului Treimic, s-a constatat că nu mai exista nici cea mai mică urmă de noduli.

Le mulțumesc lui Dumnezeu și Sfântului Luca, pentru că m-au vindecat.

E. G., Trikala

28. Liniștea a revenit în casa noastră

Pe Sfântul Luca doctorul l-am cunoscut eu și soțul meu citind cartea cu biografia lui, recomandată de duhovnicul nostru, G. K., preot slujitor al Paraclisului Spitalului Erikos Dinan.

A fost voia lui Dumnezeu să-l cunoaștem pe Arhiepiscopul Luca în perioada spitalizării soțului meu, Kiriakos, la Spitalul Evangelismos (Buna Vestire), în secția de transplant de măduvă osoasă. Kiriakos s-a îmbolnăvit în anul 2000 de leucemie. În anul 2006, pe când eram gravidă cu primul nostru copil, boala a recidivat și a fost nevoie să i se facă transplant de măduvă. Din păcate, la început, transplantul nu a avut rezultatele așteptate și doctorii ne-au cerut să îl repetăm după trei luni. În toată această perioadă, soțul meu a fost ținut în viață cu transfuzii de sânge.

Între timp am născut și pediatrul a observat că fetița noastră, unicul nostru copil, nebotezată încă, are microcefalie [anomalie caracterizată prin craniu cu dimensiuni inferioare datelor antropometrice corespunzătoare vârstei, datorită sinostozei premature a suturilor craniene]. A consultat-o și neurologul de copii, care ne-a cerut să aprobăm imediat o operație pentru lărgirea fontanelor. Ne-a informat că, odată cu creșterea pruncului, encefalul va fi apăsător de craniu, având drept consecințe probleme mentale și de mișcare ale copilului.

Înțelegeți că starea noastră sufletească era cel puțin tragică. Ne rugăm continuu Domnului Iisus Hristos.

Duhovnicul nostru a venit la noi acasă și a săvârșit un Sfânt Maslu. A adus cu el și o mănășă, binecuvântată (prin atingere) de moaștele Sfântului Luca. Emoția noastră a fost foarte mare. I-am rugat pe Domnul, pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, pe

Sfântul Ioan Botezătorul și pe Sfântul Luca să ne miluiască. Pe căpșorul micuței noastre fetițe preotul a pus mânușa, apoi a pus-o și pe capul soțului meu.

Duminica următoare urma să o botezăm pe fiica noastră cu numele Maria-Ioana. Toți eram pregătiți pentru operația de joi. Însă Multmilostivul Domn nu ne părăsise. Marți am consultat și un alt neurolog de copii, care a considerat că operația nu era necesară. Am mers și la alți doctori care, după ce s-au sfătuit între ei, au hotărât să nu fie operată fetița și ne-au asigurat de dezvoltarea ei neurologică normală. Prima minune avusese loc.

În aceeași perioadă, soțul meu a făcut analize de sânge, care au arătat că transplantul începea să dea roade. Îndicii sanguini urcaseră. Al doilea transplant a fost deci anulat. A doua minune, numai la o săptămână după Sfântul Maslu și după binecuvântarea Sfântului Luca!

De atunci au trecut patru luni. Micuța Maria-Ioana crește normal și sănătatea soțului meu s-a ameliorat. Liniștea a revenit în casa noastră.

Le mulțumesc Domnului Iisus Hristos, Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și Sfântului Luca pentru vindecarea copilului și a soțului meu. Sper că Sfântul Luca va mijloci întotdeauna înaintea Domnului și va vindeca sufletele și trupurile păcătoșilor robi ai Domnului.

D. D., Atena

29. Te voi face bine

Când fiul nostru, I., era de 5 ani, a fost internat la Spitalul de copii Sfânta Sofia, după un mic traumatism la mâna dreaptă, care s-a complicat cu o infecție stafilococică extinsă. Avea mici erupții pe tot corpul și nu putea să meargă. Analizele au confirmat existența stafilococului. Doi profesori universitari au fost de acord ca dimineața, la ora 9, să aibă loc operația pentru osteomielită și să fie curățată mâna. În paralel i-a fost administrat antibiotic pentru combaterea stafilococului.

A avut loc operația - pentru noi una simplă, pentru cei care cunosc medicina însă este una grea. Era duminica Pogorârii Sfântului Duh, 19 iunie 2005. Ziua a trecut cu îngrijorare, căci doctorul ne-a informat că era vorba de septicemie - ne-a dat denumirea medicală, ca să nu ne sperie.

Erupțiile s-au extins peste tot corpul, ca la vărsatul de vânt. Doctorii nu știau ce să mai facă. Îi dădeau un antibiotic după altul, se hrănea doar cu perfuziile.

A doua zi, 20 iunie, era sărbătoarea Pogorârii Sfântului Duh [a doua zi de Rusalii este numită la noi, la români, sărbătoarea Sfintei Treimi, dar în tradiția ortodoxă ea se numește a Sfântului Duh]. La prânz a venit sora mea împreună cu o prietenă a ei și au pus pe perna micuțului o icoană a Sfântului Luca doctorul (până în acel moment era un sfânt necunoscut nouă) și o icoană a Maicii Domnului de la Ierusalim, împreună cu cartea despre viața Sfântului Luca. Copilul era în aceeași stare, fără poftă de mâncare, cu toate antibioticele luate.

La ora 13:20 copilul m-a întrebat:

- Mamă, de ce se mișcă patul? Nu vreau să mă dau jos!

Apoi a leșinat iar. Ochișorii lui erau întredeschși; li se vedea doar albul

ochilor.

La ora 13:30 copilul se ridică din pat, se întoarce spre mine și îmi spuse:

- Mamă, mi-e foame!

În aceeași zi, la ora 17, în timpul vizitei doctorului de gardă, s-a constatat o ameliorare considerabilă a bolii. Am rămas în spital 40 de zile, timp în care au apărut diferite complicații (insuficiență renală acută și pneumonie) și neîncetat am citit diferite cărți religioase, precum cartea despre viața Sfântului Luca.

Văzând icoana Sfântului Luca, micuțul I. s-a întors spre noi și ne-a spus:

- Eu pe sfântul acesta l-am văzut în somn și mi-a spus: „O să te fac bine și tu o să devii un copil bun!”.

Slăvind pe Dumnezeu și mulțumind Sfântului Luca, am plecat din spital cu micuțul I. Însănătoșit, cu toată gravitatea stării lui dinainte.

S., Edipsos

30. Sunt și doctor

Aș vrea și eu să scriu câteva cuvinte despre o minune, despre ajutorul Sfântului Luca dat fiului meu și familiei mele.

Pe când fiul meu avea doi ani, având puternice dureri abdominale, l-am dus la spital, dar nu i-au găsit nimic. La ora 1 noaptea, ducându-l din nou la spital, am găsit cu totul întâmplător un doctor, parcă trimis de Dumnezeu, care i-a făcut o serie de analize și am descoperit că băiatul avea o malformație congenitală, un rinichi așezat în zona intestinului și aproape de organele genitale. Până să hotărască doctorii ce este de făcut, vă închipuiți cum am trăit. Trebuia să fie operat. Doctorii nu își asumau răspunderea, pentru că băiatul era mic. În final, cu ajutorul bunului doctor care venise acasă la noi și care era un om cu frică de Dumnezeu, am găsit pe cel mai bun chirurg urolog din Grecia, după cum a rezultat din părerile doctorilor.

Când am făcut tomografia, doctorul ne-a spus că împreună cu rinichiul respectiv trebuia extirpată și o bucată mică din intestinul copilului, pentru că rinichiul crescuse și se sudase acolo.

În zilele acelea o cunoștință de-a mea mi-a dat să citesc viața Sfântului Luca. Citind și văzând ce a făcut și prin ce a trecut, l-am rugat cu credință și i-am cerut: „De vreme ce ești doctor, vindecă-l pe copilul meu! Nu te-am cunoscut, sfinte al meu, de atâta vreme, însă tu poți să-l vindec!”.

În seara următoare am visat că am trecut pe la o biserică împreună cu soțul și cu fiul meu. Era închisă și voiam să plecăm. Însă în acel moment a apărut un paraclisier și ne-a spus:

- Eu o să vă deschid biserica, nu plecați!

Am intrat înăuntru și era întuneric. I-am sugerat soțului meu să ne închinăm și să plecăm. Însă în acea clipă iese prin ușile împărătești un părinte, care ținea în mâini, întins orizontal, un epitrahil de culoare argintie, care strălucea, având pe el nestemate strălucitoare. L-a pus pe capul copilului, și-a pus mâinile lui deasupra, în semnul crucii, și l-a binecuvântat. Atunci l-am întrebat:

- Părinte, sunteți preot la această biserică?

El mi-a răspuns:

- Nu sunt numai preot, sunt și doctor!

Când m-am trezit, bucuria mea era de nedescris. Eram sigură că fusese Sfântul Luca, pe care îl chemasem în rugăciune. Copilul meu era pe mâini bune, în mâinile lui. El l-a operat.

După ce a avut loc operația, ne-a chemat doctorul și ne-a spus:

- Una ne așteptam și alta am găsit. Rinichiul copilului nu numai că nu era lipit de intestin, dar era chiar la distanță.

Doctorul ne-a spus că peste patru luni trebuie să facem din nou o tomografie. Am făcut-o. După aceea, într-o dimineață, pe când eram în starea dintre somn și veghe, am auzit o voce care mi-a spus așa:

- Să duci tomografiile copilului la Mănăstirea Sagmata!

Într-adevăr, am mers toți acolo, am luat tomografiile cu noi și ne-am închinat moaștelor Sfântului Luca.

Copilul meu se simte foarte bine, slavă lui Dumnezeu și Sfântului Luca! L-am sfătuit ca întotdeauna să îl aibă drept ocrotitor și ajutor pe Sfântul Luca, cel care l-a vindecat.

Îl iubesc pe Sfântul Luca, am evlavie la el, îi mulțumesc și mă rog să dea

31. Sfântul te vindecă

Vreau și eu, prin această scrisoare, să îi mulțumesc Sfântului Luca, doctorul arhiepiscop, pentru minunea pe care a făcut-o și cu mine, nevrednica, printre atâtea alte minuni pe care le-a făcut.

În ultimii șase ani, am făcut 16 operații. Sufeream de mielopatie (boală la nivelul măduvei spinării). Aveam dureri mari și nu mai puteam să merg. Mi-am purtat crucea cu multă răbdare, știind că această boală este modul în care Dumnezeu mă cercetează, cu scopul de a fi iertată pentru multele păcate pe care le-am făcut.

În urmă cu cinci săptămâni, la aceste dureri s-au adăugat și altele, sfâșietoare, viața fiindu-mi pusă în pericol. M-am trezit într-o dimineață că mi se umflase toată fața. Aveam o supurație la nivelul maxilarului superior, care cuprindea întreg obrazul drept și ajungea până la ochi. Îmi suflam nasul și chiar și pe acolo curgea puroi.

Am mers la Spitalul Hipocrate și doctorul mi-a spus că trebuie eliminat mai întâi puroiul. Așa s-a și întâmplat. Mi-au incizat gingiile, mi-au pus drene, și puroiul împreună cu sângele mi se scurgeau în gură. Aveam dureri mari, nu mai puteam să suport. Situația se înrăutățea. Puroiul nu ieșea tot.

Până într-o dimineață, în 2 aprilie 2008, când soțul meu, la îndemnul unui om care e foarte aproape de Dumnezeu, mi-a spus:

- Vom merge la Mănăstirea Sagmata, unde se află moaștele Sfântului Luca doctorul. Acolo te vei face bine.

Într-adevăr, am plecat cu multă credință spre mănăstire. Când am ajuns, monahul care era acolo m-a așezat cu fața peste racla cu moaștele Sfântului Luca și timp de aproape 25 de minute a făcut rugăciune către Sfântul Luca, l-a rugat să mă facă bine și a cântat troparul lui. M-a însemnat apoi în chipul crucii cu ulei de la sfântul. I-am mulțumit și am plecat.

Timp de două ore am avut mari dureri, ca și cum avea loc o operație în gura mea. Soțul meu îmi spunea:

- Nu te neliniști, acum sfântul te vindecă! Într-adevăr, pe la ora 17:00 fața mi se dezumflase total. Puroiul nu mai curgea. Durerile au încetat, ca și cum nu aș fi avut nimic. A căzut și drena pe care mi-o pusese doctorul ca să colecteze puroiul. A doua zi a căzut și cealaltă sutură.

Am mers la doctor a doua zi și mi-a spus că nu mai am nimic. Mă vindecasem. Mare e harul sfântului, îi sunt recunoscătoare din adâncul inimii!

P. V., Atena

32. Sfântul Luca a dat această soluție

Mă numesc P.S. și locuiesc în Alexandroupoli. Simt nevoia să vă scriu minunea pe care mi-a făcut-o Sfântul Luca, Arhiepiscopul Crimeii. Anul trecut, cu totul pe neașteptate, am suferit o hemoragie cerebrală gravă. Doctorii nu îmi dădeau mari șanse de viață, pentru că era o hemoragie de gradul al 4-lea.

Soția mea și cei doi fii, după cum mi-au spus mai târziu, nu și-au pierdut nădejdea. Și-au pus speranțele în Hristos și au apelat la sfinții noștri și mai ales la Sfântul Luca al Crimeii, chirurgul neîntrecut în timpul vieții și sfântul făcător de minuni după aceea. A doua zi au făcut Paraclisul Sfântului Luca, au luat de la Biserica Sfintei Kiriaki din Alexandroupoli, unde este cinstit și Sfântul Luca, cărticica cu Paraclisul și ulei din candela lui și au plecat de acolo cu nădejde neclintită.

După o primă operație, am fost dus la Reanimare în comă. Soția și copiii mei, care veneau în fiecare zi la mine, mă ungeau în semnul crucii cu untdelemn de la Sfântul Luca și rosteau troparul lui tot timpul.

Zilele treceau fără o ameliorare vizibilă, dar și fără semne de agravare sau de moarte iminentă. Ca să nu mă lungesc cu vorba, când am ieșit de la Reanimare și am fost dus în salon, s-a considerat necesar de către neurochirurgul meu să-mi pună o „valvă” în creier. Comunicarea mea însă cu cei din jur nu era cea dorită. Nu recunoșteam aproape pe nimeni dintre rudele mele apropiate, nici locul unde mă aflam.

Soția și copiii mei continuau să creadă în Sfântul nostru Luca, făcătorul de minuni. Nu au încetat să îl roage să mijlocească la Dumnezeu pentru deplina mea vindecare. În această perioadă eu nu recunoșteam aproape pe nimeni, după cum mi-au spus ei mai apoi, însă făceam de trei ori semnul crucii, la intervale regulate. Când mă

întreba soția mea de ce îmi fac cruce, îi răspundeam că îl vedeam pe Sfântul Luca, așa cum e în icoana lui, și că se afla tot timpul împreună cu Sfântul Nectarie pe o pajiște, pe o coastă de munte din Kavala.

Fiul meu a transmis acest lucru și doctorului nostru, iar minunea s-a petrecut. S-a decis să aibă loc o nouă operație pentru înlocuirea primei „valve” și după aceasta eu am început să-mi recunosc rudele. Această soluție a fost dată de Sfântul Luca pentru problema mea.

În prezent comunic perfect, mă simt foarte bine și vă scriu minunea aceasta spre slava lui Dumnezeu și a Sfântului Luca al Crimeii, făcătorul de minuni.

Toată viața îi voi mulțumi din adâncul sufletului.

P. S., Alexandroupoli

33. E prima dată când am făcut o operație așa de ușoară

Mă numesc H.P., am 46 de ani și locuiesc în nordul Greciei. În anul 2004 am fost operat de tumoare pe creier. După trei ani și jumătate tumoarea a reapărut. Am fost consultat de mulți doctori, dar nici unul nu a acceptat să mă opereze. Eram nu numai foarte îngrijorat, ci chiar disperat. În final s-a găsit un doctor care a hotărât să îndrăznească să facă această operație dificilă.

Rudele mele îmi spuneau să mă duc să mă închin Sfântului Luca, fost doctor, care m-ar putea ajuta, așa cum a ajutat și pe alții. M-am hotărât și m-am dus să mă închin și să mă rog în orașul G., unde exista o biserică a Sfântului Luca. Acolo am cunoscut un preot smerit, adică pe părintele K. El mi-a dat putere și curaj și a făcut Paraclisul Sfântului Luca pentru mine. M-am spovedit, m-am împărtășit și m-am dus să fiu operat. Într-o noapte, l-am visat pe Sfântul Efrem, care mi-a spus să nu îmi fac griji, că totul va fi bine.

Pe 13 martie 2007, am fost operat. Cu toate că eram anesteziat, îi vedeam pe doctorii care mă operau și împreună cu ei i-am văzut și pe Sfântul Luca și pe Sfântul Efrem. Sfântul Luca mă opera purtând niște ochelari mici rotunzi și ținea în mână un bisturiu vechi, iar Sfântul Efrem mă ținea de mână, spunându-mi să nu mă tem, și în același timp cu mâna lui stângă arunca niște raze strălucitoare spre capul meu. Când s-a terminat operația și m-au dus la Secția de Terapie Intensivă, a apărut din nou înaintea mea Sfântul Luca și mi-a spus:

- Am fost și eu acolo, în sala de operație!

I-am răspuns:

- Știu asta!

Ieșind din sala de operație, l-am auzit pe chirurgul care m-a operat spunând:

- E prima dată când am făcut o operație așa de ușoară.

Vreau să subliniez că nu știam nimic despre cei doi sfinți (Luca și Efrem). De atunci ei au devenit îngerii mei păzitori.

P. H., Kavala

34. L-am găsit pe sfântul meu ocrotitor

Două luni de internare în spital au fost îndeajuns pentru a-mi reconsidera viața plină de stres. Două luni marcate de o durere omenească așa cum nu mai trăisem vreodată în cei 23 de ani ai mei de viață.

Vedeam simptomele: învinețiri ale pielii, mici pete purpurii, hematoame interne la picioare. Mi s-a spus diagnosticul: trombocitopenie (număr scăzut de trombocite în sânge) de tip periferic. Am vrut să văd de unde provenea. Doctorii mi-au explicat că trombocitele mele scăzuseră la minim și eram în pericol de moarte în orice clipă. Chiar și cea mai mică rană, din cauza lipsei trombocitelor, nu ar fi putut să se închidă, sângele neputându-se coagula. Eram cu toții îngrijorați, chiar și doctorii. Am fost supusă unor analize, pe baza cărora, slavă lui Dumnezeu, am exclus în primă fază posibilitatea existenței cancerului.

În atmosfera apăsătoare din secția de hematologie a spitalului, trebuia să rămân calmă, să mă lupt să nu fiu influențată de cele ce se petreceau în jurul meu și să nu pun semn de egalitate între situația mea și cea a oamenilor de lângă mine, care aveau leucemie sau alte forme de cancer. Am așteptat cu multă nerăbdare să își facă efectul medicamentele pe care mi le administrau doctorii zilnic, medicamente foarte puternice, pe care am ajuns să le iau în doză maximă, pentru că nu se observa nici un rezultat.

Atunci nu credeam, din motive lesne de înțeles, cât de gravă era situația și cât de mult era în pericol viața mea în fiecare zi. Doctorii, neliniștiți, după o lună și jumătate de încercări de tratament neîncununate de succes, știau că în orice moment ar fi putut avea loc o hemoragie internă. Lucrul de care se temeau însă ei cel mai mult și ceea ce îi menținea într-o stare de alarmă permanentă era pericolul unei comoții cerebrale.

Neliniștea doctorilor nu a mai putut fi ascunsă la un moment dat. Îl rugam pe Dumnezeu să mă ajute, să facă să înceteze această tatonare. Numai El putea să mă sprijine. Mă simțeam cu totul nesigură, pierdută, văzându-i pe doctori cum se pregătesc pentru o operație de scoatere a splinei, de a cărei eficacitate nu erau însă deloc siguri.

În această situație grea, părintele meu duhovnic, trimis de Dumnezeu, mi-a vorbit despre Sfântul Luca, de faptul că internarea mea în spital a avut loc pe 11 iunie 2004, în ziua de pomenire a sfântului. Tocmai îmi găsisem sfântul ocrotitor. Mi-a adus icoana lui și o părticică din sfintele lui moaște. L-am rugat fierbinte pe sfânt, eu și întreaga mea familie, să ne ajute.

Neliniștiți, ne pregăteam pentru operația recomandată, care era de o eficiență îndoielnică. Dumnezeu, cu rugăciunile Sfântului Luca, l-a luminat pe doctorul care mă îngrijea ca, înainte să aibă loc operația, să încerce un medicament foarte scump, despre care însă știa că la nivel mondial vindecase numai trei bolnavi americani, în vârstă de 77, 74 și 71 de ani, care avuseseră o boală similară.

Minunea s-a petrecut! Deși șansele ca acel medicament să mărească numărul

de trombocite erau foarte mici, aproape inexistente, medicamentul a avut efect. Mai corect spus, sfântul meu ocrotitor a făcut această minune. În câteva zile, trombocitele s-au înmulțit în mod satisfăcător și eu am ieșit din spital pe 6 august.

Repede mi-am revenit la normal, evitând operația și încredințându-mă de cât de mari sunt puterea și iubirea lui Dumnezeu pentru noi, oamenii.

K. G., Tesalonic

35. Moaștele cele pline de har ale sfinților

Dacă cineva va merge în Muntele Athos sau la vreo mănăstire veche bizantină, va vedea că biserica centrală (katolikonul) a mănăstirii este de obicei vopsită în culoarea roșie. Și, dacă îi va întreba pe monahi de ce, îi vor spune că această culoare roșie simbolizează sângele lui Hristos și al martirilor. E o mărturie că Biserica noastră nu s-a extins cu ajutorul armelor, al violenței, al puterii, ci cu sângele lui Hristos și al martirilor. De aceea mormintele primilor martiri sunt în același timp și cele mai vechi altare. Pe mormintele martirilor săvârșeau primii creștini Dumnezeiasca Euharistie. Mai târziu, acolo s-au construit biserici. Și, până astăzi, slujba de sfințire a unei biserici se face prin așezarea de moaște de martiri sub Sfânta Masă. Astfel, credința noastră ortodoxă se află în legătură strânsă cu moaștele sfinților.

Una dintre cele mai mari comori pe care le avem ca popor ortodox o reprezintă moaștele sfinților. Nu există eparhie, oraș, insulă, sat și biserică sau mănăstire care să nu aibă moaște de sfinți. Dacă cineva vizitează mănăstirile din Sfântul Munte sau din altă parte, va constata că cea mai mare amabilitate de care va avea parte va fi aceea că monahii îi vor oferi spre închinare sfinte moaște. Prezența harului lui Dumnezeu în sfintele moaște se vedește în multe feluri: uneori, prin aceea că ele sunt nestricăcioase, alteori prin mireasmă, alteori prin facerea de minuni, și acestea le simt cei care au credință și simțuri duhovnicești curate.

Sfântul Grigorie Palama scrie că trupurile sfinților, prin sălășluirea în ele a harului necreat, devin mădulare ale Trupului lui Hristos și biserici ale Preasfântului Duh. După mutarea sfinților la cele veșnice, în pofida despărțirii sufletului de trup, harul lui Dumnezeu nu s-a despărțit de ei, ci a rămas în trupurile lor și astfel au în ele dovada evidentă a harului lui Dumnezeu locuind în ele. Sfântul Ioan Gură de Aur spune că demonii, care sunt adevărați tâlhari, când văd trupurile martirilor, imediat fug de acolo.

Nu numai sfintele moaște ale sfinților, ci și îmbrăcămintea sau obiectele lor personale sunt sfințite. Așa cum am văzut, la început, harul lui Dumnezeu, prin umbra Sfântului Apostol Petru, precum și prin ștergarele apostolilor, făcea minuni. Mai târziu, Dumnezeu a săvârșit minuni prin îmbrăcămintea sfinților, prin pământ de la mormântul lor, prin obiectele lor personale. Se sfințește tot locul unde se află sfintele moaște ale sfinților. Sfântul Vasile cel Mare accentuează faptul că moaștele sfinților *sfințesc locul, dar și pe cei ce locuiesc acolo*. Sfântul Ioan Gură de Aur spune că și praful care este pe sfintele moaște este sfințit și face minuni, iar alt sfânt ne spune că și aerul care e deasupra sfintelor moaște este sfințit. Aceste sfinte moaște sunt mai valoroase decât toate comorile din lume.

Foarte frumos observă Sfântul Ioan Gură de Aur că:

„Ceea ce nu se poate spune despre bogăție și aur, aceea însă se poate afirma

despre moaștele martirilor. Aurul nu a putut niciodată să vindece de vreo boală, nici să scape de moarte, însă oasele martirilor pe amândouă acestea le-au făcut”.

Așadar, **oriunde sunt păstrate sfinte moaște, există și o binecuvântare specială a lui Dumnezeu**. Credinciosul, apropiindu-se de moaștele sfinților, simte gustul Raiului. Se interiorizează și e îndemnat să-l cunoască mai bine pe sfânt, să cerceteze viața lui, să ia exemplu de la el și să îl aibă ca model al vieții lui.

36. Eu locuiesc aici. Îmi place mult aici...

După nașterea celui de-al doilea copil al nostru, în anul 2003, mi-au apărut niște leziuni în uter, care l-au îngrijorat pe medicul meu. A fost nevoie atunci de o mică operație, ca să fie vindecate. La operație mi s-a luat probă pentru biopsie, al cărei rezultat urma să vină după câteva zile. Părinții noștri și noi ne temeam foarte tare.

La noi acasă aveam o părticică din inima Sfântului Luca. În ziua când a avut loc operația, a venit la noi soacra mea, care nu știa că noi aveam această binecuvântare a Sfântului Luca. Ne-a spus atunci că a avut un vis ciudat, pe care nu putea să îl explice. Visase că venise la noi acasă și că a văzut ieșind din camera noastră un doctor înalt, blond, care părea a fi de origine străină. Soacra mea i-a spus să se așeze și l-a întrebat nerăbdătoare:

- Doctore, ce se întâmplă cu K.? Ce are?

El a răspuns:

- Nu are nimic. O să se facă bine.

L-a întrebat din nou:

- Doctore, cum ați intrat înăuntru? Cine v-a deschis ușa?

Iar el a răspuns:

- Eu locuiesc aici. Îmi place mult aici.

Ne rugaserăm, eu și soțul meu, foarte mult Sfântului Luca și am fost cutremurată când am auzit toate acestea. I-am spus soacrei mele despre sfânt și despre marea binecuvântare pe care o avem în casa noastră. Pe atunci citeam și cartea despre viața Sfântului Luca. Când am terminat-o, a venit și rezultatul biopsiei, care era negativ.

Îi mulțumesc Sfântului Luca pentru intervenția sa minunată.

K. L., Atena

37. Doctorul care m-a vizitat a fost Sfântul Luca

În urmă cu șase ani am fost foarte grav bolnavă și eram pe punctul de a muri. Nu mă primeau la spitale, pentru că se considera că nu mai am nici o șansă. În ziua aceea, rudele mele au hotărât să mai încerce o dată la Spitalul Sotiria, spunându-mi:

- Hai să mai facem o ultimă încercare! O să îi rugăm să te primească.

În final m-au primit. Am suferit un stop cardiac și, pe când stăteam eu așa, ca moartă, cu ochii închiși, a apărut în fața mea un doctor înalt, cu haine albe, care m-a privit intens mai multă vreme. Apoi am deschis ochii și am continuat să îl văd pe doctorul care mă privea. Ceea ce m-a impresionat foarte mult erau ochii lui. Erau adânci și privirea lui m-a pătruns până în suflet. Am simțit că m-a ajutat. Într-adevăr, după aceasta mi-am revenit. M-am vindecat de boala pe care o aveam. Eu voiam însă să îl găsesc pe doctor. Rudele mele îmi spuneau:

- Oare este doctorul cutare? Poate e altul, cunoscut?
- Nu! am răspuns. A venit pentru prima dată aici.

A trecut ceva vreme. M-am întors acasă. Într-o zi a venit la noi un preot și mi-a adus cartea cu viața Sfântului Luca. La început nu am fost atentă la icoana lui. Apoi însă, când am privit-o mai bine, am înțeles că doctorul care m-a vizitat la spital a fost Sfântul Luca. Da, Sfântul Luca, cel care este și doctor!

Înțelegeți, probabil, bucuria și surprinderea mea...

Chiar și acum, după ce au trecut trei ani (întâmplarea respectivă a avut loc pe 25 noiembrie 2002), mă cutremur când îmi amintesc de ochii sfântului. Privirea lui era sfântă și adâncă. Sfântul va fi întotdeauna în inima mea.

D. M., Atena

38. Sfântul Luca a fost aici

Pe 18 septembrie 2005, fiului nostru, C., i-au fost zdrobite picioarele de o mașină pe care o conducea un străin. Noi, părinții lui, eram plecați în interes de serviciu în Tanagra. Înformați despre accident, am rămas șocați și imediat L-am chemat pe Dumnezeu să intervină, să îl ajute pe fiul nostru.

Un elicopter al serviciului medical de urgență (EKAV) a decolat urgent de la Atena spre Levadia și l-a transportat pe copil la Spitalul de pediatrie. Între timp pierduse mult sânge. Primele evaluări ale echipei chirurgicale conduceau spre amputarea ambelor picioare. Eu și soția mea ne rugam, invocând harul Dumnezeului Treimic, pentru a se dovedi greșită soluția pe care o anunțaseră doctorii.

Puțin mai târziu a venit în sala de operații directorul clinicii de ortopedie, G.P., pe care noi nu îl cunoșteam și care a preluat de unul singur cazul copilului nostru. În acel moment, Dumnezeu Și-a făcut simțită intens prezența și nu a permis amputarea ambelor picioare ale fiului nostru. Doctorul ne-a informat că i-a salvat piciorul stâng, dar piciorul drept a fost amputat de la gleznă. Noi, îngrijorați, l-am întrebat:

- Doctore, nu există pericol de cangrenă și de septicemie?

Răspunsul lui ne-a determinat să ne îndreptăm rugăciunile spre Dumnezeu. Acest doctor s-a luptat în sala de operație cu ceilalți doctori, care insistau să fie amputate ambele picioare ale copilului, după cum am fost informați mai târziu. Vreme de o lună întreagă, cât a rămas fiul nostru în Secția de Terapie Intensivă a Spitalului de copii Aglaia Kiriakou, au avut loc mai multe consilii medicale și destui doctori s-au îndoit de hotărârea doctorului G.P. de a păstra piciorul, pentru că exista pericolul de cangrenă. În tot acest timp copilul a avut febră mare.

Au urmat operațiile chirurgicale plastice la Spitalul de copii Sfânta Sofia. Medicii de la secția de reanimare, cardiologii, anesteziștii ne-au informat că piciorul copilului nostru a fost salvat, dar că nu va avea nici o funcționalitate. Va avea un picior pe care îl va târî după el.

Pe 26 noiembrie 2005, fiul nostru ne-a vorbit pentru prima dată despre prietenul lui, despre Luca, cel care l-a trezit după operație și i-a spus:

- Constantine, trezește-te și du-te la mama ta!

Constantin mai spunea:

- Sfântul Luca a fost aici!

Aceasta se întâmpla după fiecare operație, dar noi consideram că există un doctor sau un asistent cu numele Luca. I-am întrebat pe doctori și ne-au spus că în sala de operații nu există nimeni cu numele de Luca.

La următoarea operație, când din nou Constantin ne-a spus că l-a văzut pe Sfântul Luca, noi l-am întrebat pe medicul-șef al secției de chirurgie plastică, domnul N.P., despre aceasta, iar el a scos din buzunarul cămășii lui medicale o iconiță a Sfântului Luca doctorul. Ne-a spus că la acesta se referă Constantin și ne-a confirmat că Sfântul Luca apare în multe situații dificile, cum este și cea a lui Constantin. Pe acel sfânt noi nu-l cunoșteam, iar doctorul ne-a recomandat cartea cu biografia lui. Citind viața lui, la o anumită pagină, Constantin a văzut fotografia sfântului și a strigat tare:

- Mamă, acesta este prietenul meu!

Prezența făcătoare de minuni a Sfântului Luca a continuat. În dimineața Duminicii Ortodoxiei, piciorul copilului nostru a devenit funcțional. A început să-și miște chiar și degetele. Când l-au văzut doctorii, singurul lucru pe care l-au spus a fost:

- Constantin este sfânt.

Sfântul Luca s-a arătat fiului nostru de multe ori în sala de operații (în timpul

celor aproape 30 de operații, ușoare sau grele, pe care le-a făcut). Pe 27 martie i s-a arătat îmbrăcat cu hainele sale de doctor și cu veșmintele arhieresti și i-a spus:

- Constantine, roagă-te, iar eu o să te fac bine!

La început, psihologii care l-au consultat pe copilul nostru au încercat să îl îmbărbăteze. I-au spus printre altele:

- Te vei face bine, însă nu vei putea să mergi, de exemplu, cu bicicleta.

Însă acum copilul chiar și fuge, se joacă și cu bicicleta, iar însănătoșirea lui este minunată.

Suferința, îngrijorarea, chinul trupesc și sufletesc pe care le-am trăit sunt nimic în fața prezenței minunate a lui Hristos, prin intermediul Sfântului Luca, cel care întotdeauna ajută în astfel de momente dificile...

M. T., Levadia

39. De ce nu am furat...

Domnul A.M., care e originar din Thiva și lucrează în Atena, ne-a povestit o întâmplare mai degrabă hazlie pe care a trăit-o și care are legătură cu Sfântul Luca.

- Cu mult timp în urmă cumpărasem o mașină nouă și o parcasem în fața casei. Mergând într-o dimineață să îmi iau mașina, am văzut că fusese spartă. Hoții au

deschis ușa, iar în mașină toate erau de-a valma. M-am gândit imediat că hoțul a furat radiocasetofonul și orice altceva a putut. M-am consolată însă cu gândul că nu a furat mașina cu totul. Am intrat în mașină și am început să caut. Am constatat uimit că hoțul întorsese pe dos cabina mașinii, însă nu furase absolut nimic. Am rămas nedumerit. Ce s-a întâmplat de a plecat hoțul fără să ia nimic?

Exista însă și o explicație. Pe parbriz pusesem o icoană plastifiată a Sfântului Luca. Misterul a fost dezlegat după câteva zile. Din nou într-o dimineață, mergând la mașina mea, am văzut o hârtiuță prinsă de ștergătoarele de parbriz. O lăsase hoțul însuși. Scrisa într-o limbă greacă neclară:

„Sunt ucrainean. Sfântul de pe geam e bun. Nu am furat mașina, pentru că mi-ar fi făcut rău”.

Astfel, datorită Sfântului Luca, furtul a fost evitat...

M., Thiva

40. Pericolul a fost înlăturat

Fiul nostru s-a îmbolnăvit de ileus (ocluzie intestinală prin răsucire), în timp ce se afla în Tokio, la studii, și s-a dus de unul singur la spital, având dureri puternice de abdomen. Era disperat, iar doctorii de acolo se pregăteau să-l opereze, dacă ocluzia nu se rezolva de la sine. El era singur-singurel și numai o doctoriță ortodoxă de origine spaniolă s-a dus să vorbească cu doctorii, mediul de acolo fiind cu totul diferit de cel din Grecia.

Noi, aici, nu puteam să facem nimic altceva decât să ne rugăm. După cum știți, îl iubim pe Sfântul Luca încă de când, fiind student, în anii 1950, auzisem de el, pe când încă trăia. Am fost și în Simferopol pentru el, așa cum știți. Când am fost informat din cartea dumneavoastră că este sfânt al Bisericii noastre, i-am făcut prima icoană din Grecia, pe care o am lângă cea a sfântului meu ocrotitor, Evanghelistul Luca.

Rugăciunea pentru fiul meu s-a îndreptat spre sfântul meu coleg (Luca), să rezolve cazul acesta de ocluzie, din moment ce Sfântul Luca a fost chirurg. Timp de trei-patru zile l-am rugat foarte mult, mai mult decât toți, să își facă... treaba. Ocluzia s-a rezolvat. Copilul este bine și noi am venit la Mănăstirea Sagmata pentru a-i mulțumi sfântului.

Pe scurt, acestea s-au întâmplat. Slavă lui Dumnezeu și Sfântului doctor Luca cel din Crimeea, care este așa de aproape de noi, și aici, și în atât de îndepărtatul Tokio!

Istoria însă nu s-a încheiat aici. Nu a trecut mult timp și ocluzia a revenit. Până în februarie 2002, fiul meu a fost internat în spital de 11 ori. M-am plâns Sfântului Luca și în fiecare zi am cântat cu răbdare Paraclisul lui, pentru că înțelegeam că Dumnezeu a îngăduit această încercare pentru ca să se vindece copilul mai bine. Paraclisul, la cântarea a 8-a, spune așa: „Sfinte, vindecă sufletul meu cel chinuit și durerile și chinurile trupului meu”.

Anul acesta se hotărâse să i se facă fiului meu o laparotomie, ca să se afle cauza ocluziei, existând însă pericolul agravării ei în continuare, așa cum ne-au anunțat cei mai mulți doctori. Însă sfântul chirurg nu putea să mă părăsească. Sfintele lui moaște au rămas mai multe zile în paraclisul spitalului și s-au făcut Dumnezeiasca Liturghie și Paraclisul Sfântului Luca în timp ce avea loc operația fiului meu. Doctorul E.K. i-a cerut Sfântului Luca să îi îndrume mâna spre a opera! Într-adevăr, mâinile lui au găsit foarte ușor problema. Era ușor vizibilă, însă intestinul era răsucit. În scurt timp pericolul a fost înlăturat. Sfântul chirurg mi-a auzit rugăciunea. Voia să îl ajute cu adevărat pe copil. Și a făcut-o. Acum voi cânta, drept mulțumire, Acatistul lui.

G.P., Atena profesor doctor

41. Vindecarea unui ochi

Nepotelul meu, când s-a născut, avea o problemă la ochișorul drept. Suferea mult. Lăcrima continuu, cu toate că îi puneam picături. Doctorul ne-a spus că lăcrimarea poate dura timp de șase luni și apoi o să mai vedem ce facem. Atunci am telefonat părintelui A. din Sfântul Munte Athos și i-am vorbit despre problema noastră. Părintele A. a venit după câteva zile pe la noi și a adus și o părticică din moaștele Sfântului Luca. Toți am simțit un fior datorită prezenței sfântului. L-am rugat pe părintele să binecuvânteze cu sfintele moaște ochișorul micuțului. Și, într-adevăr, sfântul ne-a auzit. Din acel moment ochiul copilului a încetat să mai lăcrimeze. Cu ajutorul Sfântului Luca, acum copilul nu

mai are nici o problemă!

E.T., Tesalonic

42. Eram un om demoralizat sufletește

Prima dată când am auzit de Sfântul Luca a fost dintr-o cărticică pe care a tipărit-o Editura Stupul Ortodox. Am fost impresionată de viața lui. Torturile lui din partea regimului comunist mi-au rănit sufletul.

În anul 1985, am avut o micoză la subsuori. Folosind deodorantul peste alifia analgezică, am făcut alergie, care a persistat până în anul 2003 când, folosind apă caldă și clor pentru a spăla prin casă, boala a recidivat și am ajuns în situația de a nu mai suporta în zona respectivă nici un săpun. Zona mirosea îngrozitor. Eram demoralizată cu totul.

De îndată ce ajungeam dimineața la birou, intram la toaletă să pun un pic de apă pe rană, ca să pot să stau lângă colegii mei. Am mers la doctori și mi-au dat niște alifii, dar degeaba. Ultima consultație a fost la Spitalul de boli dermatologice din Tesalonic, unde un doctor mi-a spus:

- Eu nu pot să îți dau nimic altceva pentru a face față mirosului urât decât un săpun.

Din fericire, a fost suportat de pielea mea.

Mă rugam în fiecare zi lui Dumnezeu să se găsească o soluție pentru a înlătura mirosul urât. Am uitat să vă spun că a mă ocupa atunci cu gătitul era pentru mine ceva

extraordinar de greu. Ca să strecur macaroanele vara trebuia neapărat să port o haină de iarnă, pentru că și aburii mă deranjau.

În iunie 2005, visul meu de a vizita Mănăstirea Sagmata a devenit realitate. Era sâmbătă dimineața. L-am rugat pe Sfântul Luca să înlăture încetul cu încetul mirosul urât și să îmi lase numai sensibilitatea față de aburi. Un părinte ne-a condus în Paraclisul Sfântului Luca. Plângând, m-am atins de tot ce era acolo, crezând că voi lua astfel binecuvântare.

La ora 11 am plecat de la mănăstire, întorcându-ne în Kavala. Pe la ora 14 am avut primul indiciu că ceva s-a întâmplat. Mă spălasem dimineață la ora 6 și, cu toate că transpirasem peste zi, nu miroseam. Nu i-am spus nimic soțului meu. Eram tăcută și mintea mea era concentrată la ceea ce era posibil să se fi întâmplat: la minune. Am ajuns după-amiază în Kavala și până seara târziu nu am vrut să intru în baie. Voiam să mă conving că sfântul m-a ascultat. Nu exista nici un miros urât. Aceasta este experiența minunată pe care am avut-o din partea Sfântului Luca.

D. S., Kavala

43. Am venit să te operez

În data de 15 ianuarie 2006, după-amiază, a început să mă doară foarte tare urechea dreaptă. Un cunoscut de-al meu, care are mare evlavie la Sfântul Luca, îmi dăduse cartea cu viața sfântului. Primul lucru la care m-am gândit a fost să îl rog pe Sfântul Luca să mă ajute pentru că, în sufletul meu, îl consideram un mare sfânt. Imediat mi-am pus o bucată de vată în ureche, iar peste ureche am așezat o iconiță a sfântului, mi-am uns urechea cu ulei din candela lui și mi-am legat capul cu un batic.

Am cerut sfatul unei cumetre de-a mea preoteasă, doamna A., dacă trebuie să mă duc la vreun spital. În final nu m-am dus. Cu toate că nu credeam că voi dormi din cauza durerilor puternice, m-am întins pe pat și am adormit. Seara mi-a apărut în vis Sfântul Luca, îmbrăcat în veșmintele lui arhieresti, ținând în mână un instrument medical care semăna cu un ac lung de seringă. Alături de el stătea în picioare un frate duhovnicesc de-al meu, A.P., cel care îmi făcuse cadou cartea cu viața Sfântului Luca. Sfântul mi-a spus:

- Sunt Sfântul Luca și am venit să te operez. Nu te teme, nu o să te doară!

Apoi s-a întors către A.P. și i-a spus:

- Hai să vezi cum o să fac operația.

A introdus seringă în urechea mea. Am simțit cum îmi străpunge urechea, dar nu m-a durut.

Dimineața, când m-am trezit, nu mă mai durea, dar vata era plină de puroi. După aceea am fost în vizită la un doctor ORL, domnul A.G., care m-a consultat. A descoperit că timpanul era perforat și m-a diagnosticat cu otită mijlocie acută. Apoi m-a întrebat:

- Doamnă, cine v-a operat? Chirurgul care a făcut operația este un maestru!

I-am răspuns:

- Doctore, pentru că văd că aveți o icoană în biroul dumneavoastră, înseamnă că sunteți credincios. De aceea, vă voi povesti ce mi s-a întâmplat.

I-am explicat ce mi s-a întâmplat în noaptea precedentă, i-am vorbit despre Sfântul Luca și i-am dăruit o carte cu viața lui și o iconiță. Doctorul m-a crezut. Mi-a dat antibiotice și mi-a spus că este o întâmplare fericită că a ieșit puroiul, pentru că puteam să îmi pierd auzul.

După o săptămână, doctorul m-a consultat din nou și mi-a spus că nu mai aveam nici o problemă.

S. P., Atena

44. Moaștele sfinților

Cinstitele moaște ale sfinților martiri erau considerate de către comunitățile creștine ca fiind mai de valoare decât pietrele prețioase, erau așezate în sfintele biserici și erau păzite ca niște comori unice.

La aniversarea unui martir, creștinii făceau mare sărbătoare, pentru a-l cinsti. În cadrul acestei sărbători, citeau despre izbânzile martirilor și erau rostite cuvinte de laudă de către predicatorii comunităților creștine.

Adesea, deasupra mormintelor martirilor erau construite biserici numite martirii, cărora li se dădea numele mucenicului pe care îl cinsteau.

La aniversarea praznicului martirului, toți credincioșii veneau la biserică, spre a fi lăudat Dumnezeu și a fi cinstit de către ei martirul care fusese slăvit de Dumnezeu (conform spuselor Sfântului Ioan Gură de Aur, *Predică la sărbătoarea Sfântului Iulian*).

Sfântul Vasile cel Mare subliniază că: „Moaștele sfinților sunt vrednice de cinste și oricine se apropie de moaștele unui sfânt primește o anumită putere de sfințire de la harul care se găsește în trupul sfântului, pentru că este cinstită înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui”. De asemenea, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Dumnezeu i-a împărțit cu noi pe martiri: sufletele lor le-a luat El, iar trupurile lor ni le-a dat nouă, așa încât să avem sfintele lor moaște ca pe o continuă aducere aminte a virtuții”.

Sfântul Nectarie, Mitropolitul Pentapolisului,
Studii despre sfinții lui Dumnezeu

45. Sfintele moaște

Sfintele moaște sunt cea mai mare dovadă a vieții celei noi pe care a adus-o în lume Hristos. De aceea trebuie să ne închinăm lor cu evlavie; să le sărutăm rugându-ne; să cerem ajutorul sfinților noștri; să luptăm contra răului în viața noastră duhovnicească, pentru că harul necreat al lui Dumnezeu lucrează și prin intermediul moaștelor sfinților, proporțional cu starea noastră duhovnicească; să purtăm de grijă ca, prin toate mijloacele pe care ni le oferă Biserica noastră, să devenim și noi sfinți, adică să facem trupul nostru să fie sfinte moaște, cu harul lui Dumnezeu.

Ierothei, Mitropolitul de Nafpaktos și Sf. Vlasie

46. Din moment ce ai fost la Sfântul Luca, la mine de ce ai mai venit?

Scriu această scrisoare și o depun la Mănăstirea Săgmeta din Viotia, ca mărturie a minunii pe care a făcut-o cu mine Sfântul Luca Rusul, Arhiepiscopul Simferopolului.

Povestirea mea e următoarea: în noiembrie 2006, ochiul meu drept a început să lăcrimeze continuu, mă durea și ieșea puroi din el. Am fost consultat de un chirurg oftalmolog foarte bun, profesor universitar în Egaleo, iar diagnosticul dat de el a fost că, dintr-un motiv patologic, din cauza unui microb, canalul lacrimal se blocase.

Doctorul mi-a explicat că această afecțiune la vârsta mea este foarte rară și a încercat la început să mă vindece cu un antibiotic puternic și cu picături oftalmologice (vârsta mea este de 45 de ani). De vreme ce problema persista, mi-a făcut o deschidere a canalului lacrimal cu un ac special. Mi-a spus că nu riscă să mă opereze, pentru că operația aceasta este grea și există 30-40% șanse ca în viitor problema să reapară.

Desigur, am fost șocată să constat că o astfel de problemă, în zilele noastre, îi depășește și pe oamenii de știință foarte buni (pentru că am consultat și un al doilea doctor, care mi-a spus același lucru), în timp ce operațiile pe cord și altele au devenit o rutină...

Situația mea s-a ameliorat după trei săptămâni și m-am liniștit.

În decembrie 2007, înainte de sărbătoarea Nașterii Domnului, problema a apărut din nou, mai puternic.

Am fost din nou la doctor, care a părut nedumerit, spunând că nu se aștepta să vadă aceeași problemă mai devreme de cel puțin 5-7 ani, având în vedere deschiderea de canal și tratamentul care mi se făcuseră.

A încercat să deschidă din nou canalul lacrimal cu un instrument special, din

ochi coborând spre nas, dar de data aceasta nu a avut succes, pentru că, din cauza flegmonului, canalul se închisese cu totul. Aveam dureri mari în timpul procedurii de deschidere a canalului. Am luat antibiotic, dar în seara de Anul Nou durerile, lacrimile care curgeau și puroiul ajunseseră la apogeu.

Plângeam. Eram disperat, nu puteam să trăiesc așa toată viața. Riscam să fiu operat din nou.

Sunt om cu picioarele pe pământ, sunt păcătos, cu greșeli și patimi. Însă în inima mea, încă de mic copil, Îl am ca Domn și Dumnezeu pe Iisus Hristos, îi am pe Maica Domnului și pe sfinții noștri.

Nu am încetat să cer, în rugăciunea mea, mila Lui. În acele zile (după Anul Nou din 2008) mi-a fost dată spre citire viața Sfântului Luca Rusul. De îndată ce am luat cartea în mână, ca și cum aș fi fost însetat să îl cunosc, am citit-o, am fost impresionat și am citit Paraclisul Sfântului Luca. L-am citit cu tot sufletul și l-am rugat pe sfântul cu credință să mă vindece, am crezut în el, din moment ce, pe lângă altele, Sfântul Luca era mare descoperitor al tratamentului infecțiilor piogene (care determină producerea puroiului).

A doua zi, ochiul meu continua să fie într-o stare jalnică și foarte obosit dar, în timp ce citeam Paraclisul Sfântului Luca, am simțit o mâncărime în colțul ochiului și l-am închis. Și atunci, o, Hristoase al meu, o, Sfinte al meu, am simțit că înghit puroi. Ochiul s-a dezumflat imediat, lacrimile s-au oprit, la fel și durerile, totul! Minune - mare minune! Am plâns de bucurie și am mulțumit Sfântului Luca și Domnului Hristos pentru intervenție. M-am dus imediat la doctor și, fără să îi spun nimic, m-a consultat la aparate. Verdictul a fost: acest ochi (cel vindecat) era mai sănătos decât stângul. De necrezut!

- Este exclus! a spus doctorul. Așa ceva nu se întâmplă. Nu am putut să deschid canalul lacrimal cu acul și acum s-a deschis singur? Nu se explică din punct de vedere medical!

Atunci i-am explicat întâmplarea cu sfântul și i-am spus că dacă vrea să mă creadă, e bine. Dacă nu, nu. Răspunsul lui a fost:

- Din moment ce te-ai dus la Sfântul Luca, de ce ai mai venit la mine? Te-ai vindecat!

După cinci luni, sunt perfect sănătos. Slăvit să fie numele lui Dumnezeu și al Sfântului Luca!

Dragi prieteni, sfântul acesta este un adevărat făcător de minuni și aleargă repede la omul care îl cheamă din suflet. Este imposibil să uit vreodată aceasta și mereu voi citi Paraclisul lui și îi voi mulțumi.

De asemenea, în multe probleme ale mele și ale familiei mele ne-a ajutat când l-am chemat, fie că au fost probleme mari sau mici. Însă pentru mine toate intervențiile lui sunt minunate!

G. N., Haidari

47. Istoric al celei de-a doua sarcini

Ca și la prima sarcina, și la cea de-a doua, medicul i-a recomandat soției ca din a 11-a până în a 14-a săptămână de sarcină să facă testul de translucență nucală [analiză care măsoară grosimea pliului subcutanat dintre piele și țesuturile moi care acoperă coloana vertebrală a fătului la nivelul regiunii cervicale posterioare], o analiză prin care se pot vedea eventualele disfuncționalități ale fătului, cărora, odată cunoscute, li se pot face față în mare măsură imediat după nașterea lui.

Această analiză poate oferi și alte informații despre făt, care au legătură cu posibile disfuncționalități raționale sau deformări care să îl însoțească pe copil întreaga lui viață. Desigur, toate aceste informații rămân neconfirmate până se naște copilul. De aceea, ele sunt însoțite de anumite rezerve, mai mici sau mai mari, în funcție de măsurătorile din timpul analizei.

Așadar, pe 9 octombrie 2006 ne aflam la Maternitatea Alexandra, în secția de control prenatal, unde se fac aceste analize. Eram în sala de așteptare și așteptam rezultatele. Soția mi-a spus că în timpul analizei a văzut pe fețele doctorilor o anumită îngrijorare și că își concentrau atenția asupra unei anumite măsurători. Într-adevăr, dându-ni-se rezultatele, am fost chemați într-un loc special să ni se spună că există o anumită problemă în legătură cu sarcina.

Rezultatele analizei ecografice erau acestea: translucență nucală crescută (4,2 mm) care, în coroborare cu analiza de sânge corespunzătoare care avusese loc pe 12 octombrie 2006, inducea posibilitatea de Trisomia 21 (anomalii anatomice, boală de inimă ș.a.) 1:309 și Trisomia 13+18 (anomalii cromozomiale, sindromul DOWN) 1:47.

Pentru specialiști aceste rezultate erau foarte grave și ne-au spus să ne gândim la o întrerupere de sarcină. De asemenea, ginecologul care o avea sub observație, când i-am spus că nu se pune problema să facă avort, ne-a explicat că ne asumăm un mare risc și că șansele copilului ca să se nască sănătos oscilau între 30 și 40%.

Ne-au mai spus că, dacă vom face amniocenteză [metodă modernă de detectare, în timpul sarcinii, a anomaliilor și a bolilor genetice ale copilului], vom ști sigur dacă pruncul va avea sau nu sindromul DOWN, existând însă 10% pericol de avort spontan în urma acestei analize. Am decis că nu o vom face și că nu ne interesează să aflăm de acum dacă fătul are vreo problemă sau nu.

Astfel, a doua sarcină a soției a dobândit un caracter special, care avea drept element principal cât de mult credem sau nu în Pronia și în planul lui Dumnezeu.

Discutând această problemă cu un preot, acesta ne-a trimis la un alt doctor, al cărui nume era Luca. Vizitând locul unde se află Sfântul Luca (la Mănăstirea Sagmata), ne-am hotărât să îi cerem ajutorul și să îl lăsăm pe el să preia desfășurarea pe mai departe a sarcinii. La sfatul părinților din mănăstire, soția mea binecuvânta în fiecare seară cu ulei de la candela sfântului partea corpului unde era găzduit copilul și avea întotdeauna cu ea, până a născut, o bucată de material care a fost atins de moaștele sfântului.

Sarcina se apropia de termen. În timpul vizitei noastre la doctor, el ne-a spus că ecografiile arătau normal, dar se putea întâmpla oricând ceva neprevăzut. Desigur, la aceste ecografii nu se pot vedea nici funcțiile raționale și cerebrale, nici unele posibile malformații ale fătului.

Zilele au trecut și soția a născut o fetiță perfect sănătoasă. Poate că acest lucru nu prezintă acum un interes deosebit, nici nu are la bază vreo intervenție a Sfântului Luca. Cunoscând însă că în viața noastră nici un eveniment nu este întâmplător și că toate se săvârșesc sub Pronia lui Dumnezeu, faptul că pruncul nostru s-a născut pe 14 aprilie (ziua de naștere a Sfântului Luca), după ce soția mea deja intrase în luna a 10-a a sarcinii,

constituie pentru noi o dovadă a apărării, a grijii și a intervenției sfântului.

Părintele H. G., Halkida

48. Operație dublă

În numărul 33 al revistei „Evriklidona”, la pagina 8, am citit cu surprindere menționarea vindecării unui ochi prin intervenția minunată a Sfântului Luca, doctorul și cercetătorul academic din Crimeea. Mi-a amintit aceasta de un lucru care s-a întâmplat și în cazul umilei mele persoane și pe care m-am ferit să îl spun altora până acum, cu atât mai mult în mod public. Însă rugămintea dumneavoastră din revistă, de a înregistra orice întâmplare similară, care a fost trăită de noi, cu scopul de a-i întări duhovnicește pe toți frații în Hristos care au evlavie la acest sfânt contemporan, mă obligă să fac această smerită trecere în revistă, ca mulțumire plină de evlavie față de Sfântul Luca și spre slava Domnului nostru Iisus Hristos.

Timp de zece ani am fost chinuit în chip inimaginabil de o afecțiune a ochiului stâng, din cauza apariției succesive a unor ulcioare pe pleoapa superioară și pe cea inferioară. Au urmat două intervenții chirurgicale la Spitalul de oftalmologie din Atena, făcute de cei mai buni doctori de acolo, și a treia operație radicală, în iunie 1997, la Spitalul general de stat din Atena, făcută de către conferențiarul universitar D. P., specialist în astfel de cazuri. Rezultatul a fost următorul: ulciorul s-a vindecat, dar am

rămas cu o patogeneză permanentă și cu sensibilitate însoțită de o înroșire intensă și de lăcrimarea ochiului. De atunci am fost la 12 oftalmologi specialiști și directori generali ai unor clinici de oftalmologie, precum și la medici de la spitalele Ipokratio, de la cel general de stat, de la Sismanogleio etc. Chiar și la Londra am ajuns, cu ocazia unui simpozion ținut acolo, cu avizul de specialitate din partea tuturor medicilor care mă consultaseră, că afecțiunea este permanentă din cauza unei intervenții chirurgicale greșite și că nu exista tratament pentru ea. Pentru alinare foloseam doar cunoscutele picături pentru ochi.

Însă, pentru că bătrânețea nu vine singură, o altă boală, de data aceasta la intestinul gros, m-a condus la numeroase consultații și la operații la Clinica universitară a Spitalului Evghenidio, trecând prin suferințe și dureri. Atunci mi-am amintit de cartea fostului meu coleg de școală și prieten, părintele Nectarie Antonopoulos, starețul Mănăstirii Sagmata, despre Sfântul Luca doctorul, carte pe care o citisem de curând. I-am telefonat părintelui și l-am rugat să facă o rugăciunea pentru mine către Sfântul Luca, pentru ultima mea afecțiune. El, plin de respect și de dragoste, mi-a vizitat familia cu sfintele moaște ale Sfântului Luca și a făcut Paraclisul sfântului chiar în fața mea. După plecarea părintelui, fiind impresionat de cele întâmplate, m-am retras și, în taină, fără să mă vadă ceilalți, m-am uns cu ulei din candela sfântului și m-am însemnat cu crucea sfântului, așa cum îmi spusese părintele Nectarie, peste pânțele și la ochi, rugându-l pe Sfântul Luca să caute spre smerenia mea.

La următoarea mea vizită la clinică, intestinul era curat, iar biopsia polipilor extrași a fost negativă. Am dat slavă lui Dumnezeu și am simțit nevoia să îl vizitez pe sfânt la Mănăstirea Sagmata și să îi mulțumesc, lucru pe care l-am înfăptuit la începutul lunii octombrie, anul trecut. Preocupat de problema intestinului, care mă neliniștea și mă stăpânea în totalitate, după cum se poate înțelege, uitasem cu totul de boala ochiului; așadar, într-o zi, un prieten de-al meu, uitându-se la mine cu atenție, m-a întrebat cum s-a întâmplat de mi s-a vindecat ochiul. Am fost uimit și am răspuns în mod spontan că nu

știu ce s-a întâmplat. Însă înăuntrul meu ceva îmi spunea despre legătura dintre vizita Sfântului Luca în casa noastră și vindecarea ochiului, exact așa cum se menționează în ultimul număr al revistei dumneavoastră.

Trebuie să mărturisesc că, deși sunt membru activ al Bisericii, nu sunt deloc naiv în legătură cu astfel de subiecte de vindecări minunate. Mai mult decât atât, nu mă consider vrednic pentru o astfel de legătură cu harul lui Dumnezeu. Toate le văd cu ochi critic și, ca teolog, mă străduiesc să le interpretez din punct de vedere teologic și duhovnicesc. Iată însă că uneori evenimentele ne surprind și ne anulează raționalismul, conducându-ne la o înțelegere și o trăire reală a credinței noastre, de data aceasta într-o altă direcție, cea a harului lucrător al lui Dumnezeu nu numai către lumea duhovnicească și spre sufletul nostru, ci și către boala trupului nostru.

Cu multă dragoste și cu sentimente de prietenie, un smerit credincios și profesor universitar onorific.

G. P., Atena

49. Minuni - vindecări

Multe suflete îndurerate, mulți suferinzi cu boli incurabile vin la sfintele locuri de pelerinaj cu nădejdea vindecării și acolo aud în taină cuvintele: „Să-ți fie ție după credința ta!”. Minunile care se petrec în fiecare zi sunt nenumărate. Sinaxarele Sfintei noastre Biserici sunt pline de astfel de vindecări minunate. Și să nu fie considerate acestea exagerări sau povești! În istoria Bisericii s-au petrecut mult mai multe minuni decât cele cunoscute în mod public. O dovadă că ele s-au întâmplat cu adevărat e realitatea de astăzi. Sunt foarte numeroase minunile care se petrec astăzi. Dacă țara noastră are 100 de spitale, Biserica lui Hristos are 1000. În acestea se vindecă nu numai boli ale trupului, ci și ale sufletului.

Hristos este același ieri, astăzi și în veci. De aceea și harul Lui se oferă în chip bogat și cu dărnicie tuturor ortodocșilor evlavioși din toate vremurile. Pe calea vieții lui, autorul acestor rânduri a văzut multe minuni. A văzut, nu a auzit. Dar și voi toți, cei care aveți răbdare și citiți acest text, ați văzut multe minuni. Poate că nu vă vin în minte în această clipă. Poate că sunt ascunse sub grijile acestei vieți. Poate că e o greșită lipsă de credință... poate... poate. Sunt sigur că acum v-ați amintit... Dar, desigur... Atunci când am fost bolnav... atunci când copilul meu... Toți ați văzut minuni. E suficient să avem antene sensibile. Harul lui Dumnezeu nu este seism, nu este foc, nu este vânt din nord. Este adiere fină și este necesară o delicatețe a inimii ca să îl simți.

Se naște în mod logic întrebarea: trebuie neapărat ca cineva să meargă la mănăstire sau la vreun loc de pelerinaj pentru a se petrece o minune? Nu, desigur. Minunea se întâmplă în tot locul stăpânirii Domnului. Există însă și anumite locuri de revărsare a harului. Domnul și Dumnezeul nostru putea să îl vindece deplin pe orbul din naștere. Însă El l-a trimis să se spele la scaldătoarea Siloam. Și, spălându-se, a văzut. Din

această întâmplare și din multe altele se vedește faptul că există niște locuri sfinte unde harul lui Dumnezeu se manifestă mai abundent. De asemenea, e importantă și trecerea pe care o au sfinții înaintea Domnului. Sfintele lor moaște sunt izvor de sfințire și de vindecare. Chiar și praful de pe sfintele moaște face minuni. Chiar și mormântul lor gol. Ce i-a spus Sfântul Teodor Tiron, când s-a arătat în vis unei văduve care cu lacrimi a udat de jur-împrejur biserica lui?

- Am întârziat să îl aduc pe copilul tău [copilul văduvei era sclav într-o oștire străină și nu credea în Dumnezeu Cel adevărat] pentru că eram la înmormântarea Sfântului Sava.

În locurile de pelerinaj există sfinte icoane, care sunt sfințite de-a lungul veacurilor și dovedite ca fiind făcătoare de minuni. Există părinți venerabili, ale căror rugăciuni sunt ascultate și, ca urmare a lor, vine vindecarea. Există rugăciunile comune ale tuturor, care devin mașinării de asediu pentru a cuceri și a revărsa mila dumnezeiască.

Arhimandritul Dositei, Mănăstirea Tatarnis din Evritania,
în Ghidul pelerinului ortodox.

50. Din Germania la Chicago

Mă numesc G.D. Era în 17 ianuarie 2007, pe atunci locuiam în Germania. Aveam un magazin în orașul Detmolt. Prietenul meu, Th. G., se afla în Chicago și se pregătea să vină în Grecia. În ajunul plecării lui, a simțit dureri puternice în zona abdomenului. A fost transportat la spital și doctorii i-au făcut o injecție cu morfină, ca să se liniștească, pentru că durerea era îngrozitoare, și apoi i-au făcut analizele. Soția lui mi-a dat telefon și mi-a spus că Th. se află la spital și suferă. Mi-a cerut să mă rog pentru el. În ziua aceea, au venit la mine, la magazin, niște prieteni de-ai mei din Grecia și mi-au adus Paraclisul Sfântului Luca și icoana lui. Eu nu îl cunoșteam pe sfânt. Prietenii mei mi-au vorbit despre el. În timp ce vorbeam, a telefonat soția lui Th. Eu, absolut spontan, fără să mă gândesc prea mult, i-am spus:

- Spune-i lui Th. să stea liniștit. O să îi trimit în seara asta un nou sfânt din Rusia.

Nu știu cum mi-a venit să spun asta, dar exact așa s-a întâmplat. Soția lui a crezut așa de mult ceea ce i-am spus, încât s-a dus la spital și l-a întrebat pe soțul ei:

- Ce faci, Th.?
- Mă doare foarte tare.
- Prietenul tău, D., din Germania, mi-a spus că îți va trimite un nou sfânt din Rusia. Oare a ajuns?

- Te rog, lasă-mă cu durerile mele! Nu a trecut nimeni pe aici.

Între timp, eu mi-am cerut scuze de la prietenii mei și am urcat în apartamentul nostru, care este deasupra magazinului. Acolo am citit pentru prima dată Paraclisul Sfântului Luca și l-am rugat să meargă în America și să îl ajute pe Th.

A doua zi dimineață Th. mi-a telefonat și mi-a spus:

- Ce legătură ai tu cu sfinții din Rusia?

Nu am înțeles ce vrea să spună. Th. a continuat:

- Frate, ieri s-a petrecut o mare minune. M-a vizitat însuși Sfântul Luca. Purta halatul alb de doctor. A venit lângă mine și eu credeam că este unul dintre doctorii spitalului. L-am întrebat:

- Doctore, ce dorești?
- Sunt Sfântul Luca, doctorul din Rusia, și m-a trimis D. din Germania să îți alin durerile.

M-a atins pe abdomen și imediat au încetat durerile. Până atunci eram îndoit de durere. Sfântul a plecat, iar eu m-am ridicat, le-am spus doctorilor că sunt bine și că plec. Doctorii mi-au spus:

- Ce faci, ești nebun?

Eu am insistat și ei m-au pus să semnez că plec din spital pe propria răspundere.

Th. a luat bilet de externare și a doua zi a plecat în Grecia. Ajungând în Atena, s-a dus la Mănăstirea Sagmata și i-a mulțumit Sfântului Luca.

G.D., Kalambaka

51. Sfinte Luca, ajută-mă să Îl iubesc pe Dumnezeu așa cum Îl iubești tu!

Numele meu este Maria K. Prin această scrisoare aş vrea să exprim recunoştinţa şi mulţumirile mele către Sfântul Luca, pentru minunea care s-a petrecut în umila mea viaţă.

În anul 2008 a fost nevoie să fac o operaţie specific femeiască la Spitalul Metaxa din oraşul Pireus. Trebuia să iau o anumită hotărâre pe propria răspundere cu privire la operaţie. Întotdeauna m-am rugat lui Dumnezeu şi sfinţilor pentru fiecare problemă a mea, însă niciodată nu m-am lăsat cu totul la mila Lui şi eram chinuită de puţina mea credinţă.

În urmă cu trei ani, am citit cartea cu viaţa Sfântului Luca şi am fost impresionată de jertfa lui ca doctor şi de chinurile prin care a trecut în viaţă. În perioada dinainte de operaţie m-am rugat mult lui Dumnezeu şi Sfântului Luca, invocând calitatea sa de chirurg, pentru hotărârea pe care trebuia să o iau. A fost singura dată în viaţa mea când mi-am încredinţat cu totul problema mea Sfântului Luca. În ajunul operaţiei, spuneam: „Sfinte al meu, ştiu că tu îl vei lumina şi îl vei călăuzi pe doctor. Vei fi în sala de operaţii”. Simţeam pentru prima dată această credinţă şi siguranţă. În acelaşi timp, unchiul meu, părintele D., care este stareţ, a făcut Paraclisul Sfântului Luca.

Pe 11 noiembrie 2008, dimineaţa, m-au dus la operaţie. Când m-am întins pe masa de operaţie aveam palpitaţii. A venit anestezista, împreună cu trei asistente, pentru anestezie. Din cei aflaţi în sala de operaţii o cunoşteam doar pe anestezistă, care îmi luase istoricul medical cu o seară înainte. Pentru că eram stresată, mi-a spus să mă liniştesc, asigurându-mă că totul va fi bine. În acel moment a intrat în sală un doctor îmbrăcat în haine chirurgicale. Privirea lui era atât de insistentă şi de intensă, încât mi-a săgetat inima şi nu o voi uita niciodată. M-am mirat pentru un moment de cât mă compătimeşte acest

doctor, căci mă privea așa de insistent. Atunci am auzit-o pe anestezistă că îl întreabă:

- Dumneavoastră cine sunteți? Nu vă cunosc.

Doctorul cel necunoscut nu și-a spus numele, ci doar a răspuns:

- Am venit pentru operația acestei fete.

M-a impresionat cât de familiar s-a referit la mine.

După puțin timp anestezista a întrebat din nou:

- Vă rog, cine sunteți?

Doctorul a repetat răspunsul:

- Am venit pentru operația acestei fete.

Atunci doctorița s-a întors spre mine și m-a întrebat:

- Îl cunoașteți? Este vreo rudă de-a dumneavoastră doctor, pe care l-ați chemat să vină pentru a urmări operația?

- Nu - am spus - nu îl cunosc!

M-a întrebat dacă este rudă cu mine pentru că doctorul mi se adresa foarte familial și acest lucru a nedumerit-o.

Anestezista a întrebat din nou, a treia oară:

- Această operație este prevăzută pentru doctorul V. Dumneavoastră de ce sunteți aici?

Răspunsul a fost același:

- Am venit pentru operația acestei fete.

Fără altă explicație, a spus ceva în șoaptă, ce nu am auzit exact, și a plecat. Eu însă m-am liniștit întru totul și palpitațiile au încetat. (Este știut că Sfântul Luca îi sfătuia pe doctori să îl ajute pe bolnav să se liniștească. Între altele, scrie în cartea despre viața sa:

„Omul se teme și este disperat, inima lui tremură de emoție... De aceea, trebuie nu numai să îi calmați inima cu camfor sau cu digulen, ci trebuie și să îl scăpați pe bolnav de stres și de greutatea sufletească...”)

În acea clipă nu am înțeles că era Sfântul Luca. Doctorița și asistentele au interpretat prezența lui spunând:

- O fi făcut vreo greșală? Trebuia să meargă la vreo altă operație? Oare nu știa la ce sală de operație trebuia să meargă?

În final a continuat procedura de anestezie, s-a făcut operația și totul a mers bine. La sfârșit, doctorul i-a spus soțului meu că a făcut mii de operații, însă pentru prima dată a operat așa de ușor și de calm, de parcă mâinile lui lucrau singure. Și, cu toate că intenționa să scoată tot uterul, nu a fost nevoie de așa ceva.

Când m-am trezit însă, am înțeles că mă vizitase Sfântul Luca. Eram sigură de asta. Am cerut să îmi trimită cartea cu viața lui la spital. Am deschis-o și, cu teamă, cu un sentiment pe care nu pot să îl descriu, i-am recunoscut fața în fotografia de pe când era doctor-director al Spitalului din Pereslavl Zaleski, în 1910.

Îi mulțumesc fierbinte și din toată inima Sfântului Luca. Ajutorul pe care mi l-a acordat mie a fost mult mai mare decât sănătatea mea trupească. A scos din inima mea spinul puținei credințe pe care îl aveam de atâția ani. Am înțeles că minunea se săvârșește asupra omului numai când acesta își încredințează cu totul sufletul lui Dumnezeu...

După câteva zile, am urcat cu soțul meu la Mănăstirea Sagmata, ca să îi mulțumim Sfântului Luca. Eram foarte emoționați. Eu plângeam fără oprire. Nu puteam să vorbesc, mai ales atunci când m-am aflat în fața moaștelor Sfântului Luca.

Atunci s-a întâmplat ceva neașteptat. Soțul meu avea un ceas scump. I-l făcuse

cadou nașul nostru la nuntă, în urmă cu 19 ani. Pe atunci ceasul valora 2.000 de dolari. Soțul meu ținea mult la el. De două ori până atunci s-a întâmplat să plecăm de acasă și să ne întoarcem din drum ca să îl luăm, căci îl uitase. Soțul meu nu putea să se despartă de el. La mănăstire, el s-a gândit să îi lase un dar Sfântului Luca drept recunoștință. A hotărât să lase bani. A auzit însă o voce în sinea lui:

- Să lași ceasul tău!

Nu i-a dat importanță. Plecând, s-a gândit din nou ce să lase. Dar aceeași voce i-a spus:

- Să lași ceasul tău!

Din nou nu a luat-o în seamă, pentru că nu voia să se despartă de ceasul lui. În Biserica Sfântului Luca s-a întrebat din nou ce să facă. S-a hotărât să lase niște bani pentru mănăstire. Însă a auzit din nou vocea:

- Vreau să îmi lași ceasul tău!

A simțit o strângere de inimă, dar și-a scos ceasul de la mână și l-a lăsat la moaștele sfântului. Și totuși, spunea el, de îndată ce l-a lăsat, a simțit o eliberare. Astfel, Sfântul Luca l-a ajutat să se elibereze de ceva ce iubea în mod exagerat.

Sfântul Luca a făcut și o a doua minune, la numai câteva zile. Nu îmi revenisem încă după operație și, la începutul lunii decembrie 2008, fiul meu, Spiros, în vârstă de 10 ani, la un moment dat mânca nuci. O bucată mare i-a intrat în laringe și a coborât în plămân. Era într-o zi de sâmbătă, la ora 22:30. L-am dus repede pe copil la spital. Doctorii au spus că ar trebui cât mai repede să fie dus la Spitalul de pediatrie din Patras, pentru că aici nu aveau aparatele potrivite pentru acest caz. Am vorbit la Căpitania portului și cu o șalupă rapidă am plecat spre Patras.

În timpul călătoriei noastre, a apărut o problemă. O funie s-a prins de o elice și am fost nevoiți să ne întoarcem. Din nou ne-am rugat de autorități și prin intermediul

ministerului, au trimis o barcă de salvare. Însă aceasta a întârziat mult, pentru că era departe, iar pe mare era furtună. Ne-am urcat în barcă și am plecat. Pe drum eu sufeream, aveam dureri din cauza operației. Era și frig... și toate acestea se combinau cu stresul și cu neliniștea pentru copilul nostru. M-am rugat mult Sfântului Luca și i-am spus: „Sfinte Luca, așa cum ai făcut acea minune cu mine, fă-o, te rog, și cu copilul meu! Ai milă de agonia și de multa suferință prin care am trecut!”.

De oboseală, ochii mi s-au închis și am adormit. L-am văzut în vis pe Sfântul Luca, iar el mi-a spus:

- Această suferință, de care zici tu, ar fi fost pentru mine, pe lângă chinurile prin care am trecut, ca cea mai fericită zi din viața mea!

M-am trezit uimită. Atunci m-am gândit prin câte suferințe a trecut Sfântul Luca în întreaga lui viață, în închisori și în exil, și că într-adevăr suferința mea era nimic în fața suferințelor lui, era ca ziua cea mai fericită din viața lui...

În final am ajuns la Patras la ora 5:30 dimineața. La spital, doctorii au văzut radiografia și s-au hotărât să purceadă la scoaterea corpului străin din plămân. Pentru că operația era grea și riscantă, ei ne-au cerut să ne dăm acordul în scris. Mă simțeam foarte rău, ca și cum aș semna moartea copilului meu. Operația a început, însă în plămân nu exista nimic străin. Doctorii au întrebat:

- Copilul dumneavoastră a tușit pe vapor?
- Da, am răspuns.
- Atunci probabil că respectivul corp străin (bucata de nucă) a ieșit din plămân în timpul călătoriei.

Copilul a rămas pentru puțin timp în spital, luând antibiotice, și a ieșit apoi fără vreo problemă. Sunt sigură că din nou Sfântul Luca a făcut o minune. Îi mulțumesc și mă rog, zicându-i: „Sfinte Luca, ajută-mă să Îl iubesc pe Dumnezeu așa cum Îl iubești

tu!”.

M. K., insula Zakynthos

52. La Crucea Roșie

Toți ne amintim de îngrozitoarea Decembriadă din anul 2008, când oamenii s-au răsculat în Atena și nu numai, după moartea tragică a lui Alexie. Organizațiile teroriste au găsit ocazia să lovească. Una dintre victimele lor a fost și polițistul D.M. Starea lui era foarte gravă. Timp de mai multe zile a fost la limita dintre viață și moarte. În orele acelea critice Sfântul Luca însă a intervenit. Vom lăsa să ne povestească această întâmplare minunată părintele I.F. din Thiva, cunoscut al rănitului D.M.:

În data de 8 ianuarie am fost anunțat de atacul asupra polițistului D.M. de la Ministerul Culturii, săvârșit de către o organizație anarhistă necunoscută. Din întâmplare el era consătean cu mine. Am aflat că este internat la Spitalul Crucea Roșie și că starea lui este fără speranță.

Am hotărât să îl vizitez și am văzut că în fața secției de Reanimare era panică: părinții lui D. erau disperați; el se sfârșea încetul cu încetul, doctorii erau pesimiști.

Am vorbit cu chirurgul de gardă și cu personalul clinicii, însă toți la unison mi-au răspuns:

- Șansele ca el să trăiască sunt minime, chiar nule, părinte. Numai

dumneavoastră și Dumnezeu puteți să interveniți, adică numai o minune poate să îl readucă la viață pe D. Rănile pe care i le-au provocat gloanțele armei cu care a fost împușcat sunt mari, au fost atinse organele vitale.

I-am rugat să mă lase să îl văd. În fața patului lui D. am făcut rugăciuni pentru sănătatea și pentru revenirea lui. Eram acolo eu, un diacon care mă însoțea, asistenta lui D. și doctorul de gardă care l-a operat. D. era conectat la aparate. Am scos din rasă crucea mea, care are în ea o bucățică din sfintele moaște ale Sfântului Luca doctorul, Arhiepiscopul Crimeii. Am așezat-o pe pieptul lui și am îngenuncheat să mă rog ca Sfântul Luca să îl ajute în acest moment greu prin care trece, căci Sfântul Luca este medic al trupurilor.

Am terminat și am văzut că medicul de gardă era uluit, ca și cum se întâmpla ceva. M-a întrebat cu voce tremurândă:

- Părinte, vă rog, spuneți-mi: ce ați făcut? Ce ați pus pe pieptul lui D.?

I-am răspuns și atunci mi-a arătat monitorul cardiogramei, care de la 35 de pulsații pe minut urcase la 85 și acum numărul era constant.

Toate acestea se întâmplau în timp ce mă rugam. D. și-a revenit un pic, exact ceea ce voiam să vadă doctorii, ca să poată să treacă la următoarea operație. În după-amiaza aceleiași zile a fost operat cu succes.

Chirurgul mi-a mărturisit că auzise de colegul lui, Sfântul Luca, dar nu credea. M-a rugat să îl las să se închine sfintelor moaște, după cele pe care le văzuse și le trăise.

Seara târziu am fost informat de părinții lui D. că operația a decurs bine și că doctorii sunt optimiști, iar D. a depășit pericolul.

După toate acestea am telefonat starețului Sfintei Mănăstiri Sagmata și l-am rugat să îmi dea racla cu moaștele sfântului ca să merg din nou la Secția de Reanimare și să fac acolo un Paraclis pentru vindecarea cât mai grabnică a lui D. Starețul mi-a răspuns

pozitiv și mi-a adus moaștele duminică, 11 ianuarie 2009, după Dumnezeiasca Liturghie, pe care am săvârșit-o și pentru însănătoșirea lui D.

Am luat sfintele moaște și le-am dus la spital. Primirea făcută de părinții, de personalul medical și de medicul care îl supraveghea pe D. a fost nemaivăzută. Toți l-au întâmpinat cu frică de Dumnezeu, cu evlavie și cu lacrimi pe Sfântul Luca. Era pentru prima dată când părinții lui D. intrau și îl vedeau pe copilul lor în Secția de Reanimare, iar doctorii au îngenuncheat în fața patului lui D., în timp ce racla a fost pusă pe pieptul lui. Am făcut Paraclisul. Atunci au constatat doctorii primele lui reacții (D. și-a mișcat picioarele).

Oamenii din spital, auzind că Sfântul Luca se află printre ei, au venit repede să se închine și să se roage pentru bolnavii lor.

În fine, D. după o săptămână a ieșit din Secția de Reanimare și la sfârșitul lui ianuarie a ieșit din spital fără nici o problemă de sănătate.

D. s-a întors în orașul natal înainte să se ducă din nou la serviciu. Când l-am văzut pe D., în aprilie, mi-a mărturisit că, tot timpul cât a rămas în Secția de Reanimare, a văzut o cruce luminoasă care stătea nemișcată pe pieptul lui.

Părintele I. F., Thiva

Pe 20 ianuarie doctorii vorbeau de o minune. Privitor la aceasta este și articolul din ziarul „Kathimerinis” (20 ianuarie 2009):

„Starea sănătății sergentului de poliție de 21 de ani, care este internat din data de 5 ianuarie la Spitalul Korghialenio-Benakio EES, după atacul cu armă de foc a cărui

victimă a fost în Exarhia, prezintă o îmbunătățire constantă. Ieri tânărul sergent a ieșit din Secția de Terapie Intensivă, în care a stat timp de două săptămâni, iar acum este îngrijit într-un salon obișnuit din spital”.

Așa cum menționează anunțul pe care l-a emis conducerea spitalului Korghialenio-Benakio EES, „sănătatea lui D. M. se restabilește în mod constant și astăzi a fost mutat din Secția de Terapie Intensivă într-un salon obișnuit. În afara tratamentului medical pe care îl primește pentru vindecarea rănilor lui, tânărul de 21 de ani este supus și la ședințe de fizioterapie, pentru a preîntâmpina anumite complicații ce ar putea apărea din pricina șederii îndelungate la pat.

Sergentul de poliție comunică bine cu cei din jur și a fost informat despre tot ceea ce i s-a întâmplat după atacul armat. Doctorii sunt optimiști în legătură cu starea sănătății lui, vorbind de o mică minune, dată fiind gravitatea rănilor.

Reamintim că D. M., în zorii zilei de luni, 5 ianuarie, a fost împușcat cu două gloanțe. Primul glonț a străbătut zona abdomenului, rănind intestinul, ficatul, stomacul, dar și un plămân, iar al doilea glonț i-a străpuns coapsa. Un punct-cheie pentru abordarea cu succes a rănilor a fost și faptul că a fost transportat în câteva minute după atac la spital cu o mașină de poliție și a fost supus imediat unei intervenții chirurgicale.

Situația postoperatorie a sănătății lui a prezentat o complicație timp de cinci zile după internarea în Secția de Reanimare, caz în care a apărut o hemoragie la aparatul digestiv, dar care a fost rezolvată cu succes pe cale chirurgicală. Complicația respectivă nu a influențat grav procesul de însănătoșire a rănitului, ci doar a întârziat cu câteva zile ieșirea lui din Secția de Reanimare.

53. În Secția de Terapie Intensivă

La sfârșitul lunii iunie 2009 tânăra E. K. din Leros, în vârstă de 24 de ani, a fost operată pentru schimbarea unei valve a inimii, la Spitalul I. Înainte de operație doctorul a informat că bolnava va rămâne între 24 și 48 de ore în Secția de Terapie Intensivă. Din păcate însă, după operație fata nu a putut să fie deconectată de la aparate, pentru că nu se trezise aplici după 27 de ore, după cum a povestit fratele ei. Când fratele tinerei și-a manifestat neliniștea unei persoane cunoscute, aceea le-a trimis părinților fetei cartea cu viața Sfântului Luca, ulei de la mănăstirea sfântului din Simferopol și Paraclisul Sfântului Luca, ca aceștia să se roage pentru fată.

La una-două zile după aceasta fata a deschis ochii, a început să comunice cu cei din jur și toți L-au slăvit pe Dumnezeu. Însă asistentele de la Secția de Terapie Intensivă au descris următoarea întâmplare minunată (de notat faptul că bolnava era într-o cameră specială a Secției de Terapie Intensivă, care avea geam și perdele).

Cu puțin înainte să se trezească bolnava, asistentele au văzut un doctor străin ciudat care a intrat în camera ei. Purta o cămașă albă foarte lungă, până la mijlocul gambei, făcută dintr-un material gros, dintr-o epocă trecută. Asistentele s-au mirat și s-au întrebat cine era acest doctor necunoscut și de ce purta o astfel de cămașă veche. Doctorul necunoscut, fără să vorbească cu nimeni, a intrat în cameră, a închis ușa și a tras perdelele. Nimeni nu a văzut ce a făcut, dar, când cineva a deschis ușa, doctorul a dispărut.

După aceasta și după ce rămăseseră mai întâi mute de uimire, asistentele au intrat în cameră și au văzut-o în fața lor pe bolnavă trează, fiind deplin conștientă de ceea ce se petrece în jurul său.

M. V., Leros

54. Când toate se terminaseră...

Mă numesc E.H., am 37 de ani, sunt din Morfos si acum locuiesc în Lemesos (în insula Cipru). Meseria mea este de stewardesă și profesoară de limba italiană. Duminică dimineață, în data de 28 iunie 2008, m-am trezit devreme și m-am simțit cam slăbită. Aveam puțină temperatură și m-am hotărât să mă duc la policlinică, să mi se facă o injecție, ca să îmi treacă repede febra, pentru că programasem pentru a doua zi o călătorie împreună cu mama mea la Sfânta Marina din Andros.

Luni, 29 iunie, nu mă simțeam mai bine și m-am hotărât să mă duc din nou la policlinică, fiindcă mai rămăsese puțin până la plecare. La policlinică, doctorul care m-a consultat era medicul mamei mele. Mi-a făcut niște analize, dar nu găsea nimic în afară de puțină febră și o stare de oboseală pe care o resimțeam. Totuși, din motive preventive, a hotărât să mă țină în spital, cu tot refuzul meu. Desigur, i-am spus:

- Nu se poate să mă duc în călătoria programată și să mă internez după aceea?

Răspunsul lui a fost negativ, cu toate că nu părea să am ceva grav. A doua zi, marți, 30 iunie, m-a vizitat soacra mea si mi-a dat o iconiță de hârtie a Sfântului Luca. Nu știam cine este acest sfânt, dar am pus icoana sub pernă. Miercuri, 1 iulie, starea mea s-a agravat. Mi-au făcut o ecografie, care a arătat că aveam o infecție în zona abdomenului. În timpul analizei am văzut clar că mă urmăreau patru ochi.

Am încercat să văd mai bine, să deslușesc vreo față, dar nu puteam. După analiză m-au mutat în secția de Terapie Intensivă. M-am supărat pentru că pierdusem iconița Sfântului Luca. Nepoata mea mi-a adus alta, dar s-a găsit și prima, pe spatele meu.

Le țineam pe amândouă strâns în mâini.

În zorii zilei de joi, 2 iulie 2008, infecția a înaintat până la plămâni. Astfel că sâmbătă, neputând doctorii să descopere de unde provenea infecția, dar nici să îi facă față, în pofida antibioticelor puternice care mi-au fost date - mă înțepaseră peste tot -, au hotărât să mă opereze.

Septicemia înainta însă și mi s-a spus că până seara voi muri. Eu însă, cu toată suferința, simțeam că mă voi face bine. Cu iconițele în mână am intrat în sala de operații și i le-am dat anestezistului, să aibă grijă de ele în timpul operației. Mi-au scos vezica biliară, care de fapt era sănătoasă, și am intrat în comă timp de trei zile. Starea mea era foarte gravă și toți așteptau să mor. Doctorii nu le dădeau speranțe rudelor mele, pentru că septicemia era gravă și nu mai puteam respira, însă minunea s-a petrecut atunci când toate păreau că s-au terminat.

În a treia zi de când eram în comă a venit părintele P., având cu el o bucatică din inima Sfântului Luca. M-a binecuvântat cu inima sfântului, iar eu, după cum mi-au spus, în acel moment am deschis și am închis ochii. Din acel moment organismul meu a început să răspundă la tratament și septicemia a început d într-odată să se retragă. În final m-am vindecat cu toiul. Pentru doctori acest fapt era inexplicabil. Cei care erau credincioși au acceptat că fusese vorba de o minune. Ceilalți au încercat să dea o explicație științifică, clar nu au putut să aibă un răspuns convingător.

Cât timp am rămas în spital, mi-au adus și am citit cartea cu viața Sfântului Luca doctorul (și doctor al meu în această situație) și am simțit că el i-a avut ca ajutoare pe Sfinții Doctori fără de arginți Cosma și Damian. Atunci am simțit și am înțeles de ce mă urmăreau la ecograf pe 1 iulie. Era ziua sărbătoririi lor și ei au fost mâna dreaptă a Sfântului Luca în sala de operații. Verișoara mea era în acea zi în Veria, la Mănăstirea Dovra. Au făcut Paraclisul Sfântului Luca și starețul (Starețul Mănăstirii Panaghia Dovra din Veria este arhimandritul Pantelimon) a asigurat-o că Sfântul Luca împreună cu cei doi

Sfinți doctori fără de arginți, Cosma și Damian, vor fi împreună cu mine.

E. H., Lemesos (Cipru)

55. Aprinde o lumânare pentru tatăl tău

În urmă cu aproximativ un an, o prietenă bună, din Thiva, ne-a recomandat să mergem la Mănăstirea Sagmata, unde sunt păstrate moaștele Sfântului Luca, împreună cu un prieten comun, care avea o problemă gravă.

Am plecat cu prietenul meu din Atena, împreună cu soțiile noastre, să vizităm mănăstirea unde, așa cum ne spusese prietena noastră, Sfântul Luca - în calitate de doctor - făcuse foarte multe minuni. După ce ne-am închinat în biserică, am aflat aproape toate minunile Sfântului Luca și am văzut instrumentele cu care opera, am hotărât să coborâm în Thiva, unde am luat masa și apoi am plecat spre Atena, mulțumindu-i prietenei noastre H. pentru ajutorul ei, atât pentru deplasarea prietenului nostru, Nikos, cât și pentru faptul că ne-a însoțit.

La întoarcere, fără să-mi exteriorizez gândurile, nu eram convins - cu toate că sunt un om religios - că Sfântul Luca exista ca sfânt și că făcuse atâtea minuni. Credeam că este un truc al oamenilor din Thiva, ca să atragă lumea spre zona lor.

Cu toate acestea, tot ceea ce luasem de la mănăstire, adică mânuși, mir, cărți și

altele, am împărțit rudelor mele, povestindu-le despre mănăstirea respectivă.

Cumpărasem și o carte cu copertă albastră și cu chipul Sfântului Luca, pe care o păstrasem și din când în când o deschideam, examinându-i cu atenție mai mult fotografiile decât citind-o. Mi-a atras atenția faptul că respectivul sfânt avusese o anumită problemă la ochi.

După o perioadă de câteva luni, tatăl meu a început să aibă probleme cu sănătatea și din păcate nici unul dintre doctorii pe care i-am consultat, nici doctorii pe care îi aveam în familie nu au putut să ne lămurească exact ce anume i se întâmplă. Sănătatea tatălui meu a mers din rău în mai rău, iar problema lui respiratorie s-a înrăutățit, căci totii doctorii se concentraseră asupra unui diagnostic greșit.

Tatăl meu ajunsese să nu se mai poată întinde în pat și timp de aproximativ două luni a dormit foarte puțin, doar cât putea să doarmă pe scaun. Își pierduse culoarea din obraji, buna dispoziție, vocea îi slăbise și pierduse și foarte mult în greutate. Pe scurt, nu mai amintea cu nimic de omul dinamic pe care îl cunoșteam, care avea umor și ne tachina, la care, chiar și la acea vârstă (72 de ani), când noi nu puteam să facem față unui lucru, mergeam să ne sfătuiască și să ne rezolve problema. Dimpotrivă, acum vorbea foarte puțin și aproape tot timpul se plângea că nu se simte bine.

La începutul lunii martie 2009 programasem internarea tatălui meu la un spital din Atena, pentru o angioplastie coronariană [Procedură intervențională de lărgire a unei artere coronare (vas de sânge care transportă sânge spre mușchiul inimii) blocate sau îngustate]. Din acel moment sănătatea tatălui meu s-a înrăutățit atât de mult, încât uneori, deși era treaz, nu ne vedea; nu comunica în nici un fel cu cei din jurul său. Nu știam ce să facem: cum să reacționăm și cui să ne adresăm.

Fiind acolo, în Secția de Terapie Intensivă a respectivului spital, îl vedeam pe tatăl meu că se stingeă încetul cu încetul. Era conectat la aparate, înconjurat de cabluri. Doctorii nu ne-au lămurit ce i se întâmpla și observam că ne ascund foarte multe date și că

probabil erau siguri că tatăl meu nu va supraviețui.

Neștiind ce altceva să fac, zile întregi m-am rugat ca totul să fie bine și ca tatăl meu să supraviețuiască acestei încercări, pentru că simțeam o mare durere de fiecare dată când îl vedeam în starea aceea.

Era data de 10 mai, într-o zi de sâmbătă, când starea lui devenise critică. Fiind într-o toaletă a spitalului, după ce am încuiat ușa, am îngenunchat și cu disperare și apăsare sufletească m-am rugat, spunându-i Sfântului Luca: „Sfinte al meu Luca, dacă esti doctor si exiști, fă ceva, că altfel îl vom pierde pe tata!”.

În aceeași zi, pe la ora 19.30, m-au chemat de urgență la Reanimare, zicând că tatăl meu mă cheamă. Când m-am dus, l-am văzut foarte neliniștit și mi-a spus, ca și cum ar fi avut halucinații și cu o voce slăbită, că vor să îl omoare, că încearcă să îl lege, cerându-mi să îl iau din spital. Ca să îl liniștesc, i-am spus să aștepte puțin până când pleacă asistenții și după aceea îl voi lua acasă.

Atunci a început să se liniștească. I-am zâmbit și l-am mângâiat pe cap până a adormit. Apoi m-am dus în fața patului lui, am stat drept în picioare și l-am privit zâmbind, pentru că îl vedeam așa liniștit, dar atunci am observat că ochii lui erau pe jumătate închiși și că pupilele ochilor lui se dilatau în exterior și apoi reveneau la loc. Aceasta s-a întâmplat de trei sau patru ori. În minte mi-a apărut icoana Sfântului Luca cu care mi se părea că seamănă mult. În acel moment o asistentă a intrat să îi administreze un medicament și m-a informat că trebuie să plec, pentru că orele de vizită se terminaseră. Nu m-a lăsat să stau, chiar dacă am rugat-o să mai rămân puțin, că poate tatăl meu se va trezi și mă va căuta, însă mi-a spus că pot să aștept afară și că dacă se întâmplă ceva mă va anunța.

Vizitele se terminau la ora 20.00 și deja trecuse timpul când ne-am dat seama că spitalul se închisese și că rămăseserăm numai noi patru: eu, mama, sora mea și soția mea, dar nu voiam să plecăm, știind că tata este acolo, înăuntru, într-o stare așa de gravă.

În jurul orei 1 noaptea am fost obligați să plecăm de către paznic, pentru că acesta stinsese toate luminile și noi speriam asistentele spitalului de fiecare dată când intrau sau ieșeau din saloane și ne vedeau.

Ajungând acasă, eram optimiști. Ședeam în sufragerie, ca întotdeauna după ce îl vizitam pe tata, și discutam detaliile zilei respective. În zorii zilei de duminică, pe la ora 5.30, nu mai aveam somn, așa că m-am trezit. Eram optimist și parcă știam ce trebuie făcut pentru binele tatălui meu. În bucătărie le-am găsit, trezite deja, pe mama și pe sora mea și am discutat cu ele despre lucrul la care mă gândeam. Au fost de acord cu mine.

Din acea duminică, 17 mai, a început numărătoarea inversă pentru ameliorarea sănătății tatălui meu. L-am mutat la un spital particular, unde i s-au făcut toate analizele, fără ca vreuna să arate cea mai mică problemă, deci doctorii greșiseră susținând că ar avea: anevrism aortic, comotie cerebrală, boală a arterei carotide, miastenie (afecțiune autoimună, caracterizată prin slăbiciune de diferite grade a mușchilor scheletici) ș.a., încât în final încetaseră să mai tot dea diagnostice.

Un doctor ne-a chemat în cabinetul lui și ne-a spus:

- Pentru că până în acest moment toate prognosticurile noastre, făcute pe baza experienței, au fost dezmințite, am hotărât să nu mai menționăm nimic de acum, până nu vom avea analizele finale.

Nici măcar analizele cele mai complexe, care au fost făcute prin intermediul Institutului Pasteur, nu au arătat însă nimic. Atunci niște doctori ne-au sfătuit să îl mutăm la un spital de stat, pentru că starea lui va fi aceeași luni întregi și vom fi afectați din punct de vedere financiar până vor afla ei ce se întâmplă. Încă o dată părerea doctorilor a fost dezmințită. Tatăl meu a ieșit din Secția de Terapie Intensivă după mai bine de o săptămână și l-am dus acasă. Bucuria noastră a fost de nedescris și, privindu-l, nu puteam crede că este bine, că este aproape de noi și că suntem din nou împreună.

Când, după aproximativ o săptămână, am fost la spital ca să îi iau actele, directorul secției pentru probleme respiratorii, după ce a fost uluit să mă vadă vesel și cu inima împăcată (adică exact invers de cum fusese obișnuit să mă vadă cât timp tata a fost internat acolo), m-a întrebat ce face tatăl meu. I-am spus că e foarte bine și că este acasă și se înzdrăvenește. Atunci, privindu-mă în ochi și punându-mi mâna pe umăr, mi-a spus:

- Băiete, în cei 33 de ani de experiență pe care îi am, am întâlnit 12 sau 13 cazuri ca ale tatălui tău și nu a scăpat nici unul. Crezi oare în Dumnezeu, în Allah, sau în cine crezi?

I-am răspuns că în Dumnezeu. El a continuat:

- Dacă tu crezi, du-te și aprinde o lumânare pentru tatăl tău, fiindcă nu datorită nouă s-a făcut sănătos. Eu oricum nu cred în nimic, dar această revenire nu pot să o explic.

Discutând cu familia, din nou adunați cu toții, le-am povestit ce s-a întâmplat în Secția de Terapie Intensivă și cum de a doua zi după aceasta toate datele s-au schimbat. Atunci am început și eu să le leg în mintea mea. Am înțeles că în acea sâmbătă, pe 16 mai, Sfântul Luca a fost împreună cu tatăl meu și cu mine în Secția de Terapie Intensivă și m-a călăuzit spre ce anume voi face. Optimismul pe care l-am simțit și lămurirea problemei noastre, precum și ochii tatălui meu, care în acea seară aveau privirea Sfântului Luca îndreptată spre mine, toate au fost o dovadă că sfântul l-a vindecat pe tatăl meu.

După câteva zile, mai exact într-o dimineață de iunie, m-am trezit cu o bună dispoziție pe care nu am mai simțit-o niciodată în viața mea. M-am dus la lucru și simțeam un optimism extraordinar, un calm deosebit înăuntrul meu, ca și cum nu aș fi avut nici o problemă, ca și cum toate mergeau bine în viața mea, ca și cum toate erau frumoase și la locul lor. Simțeam că nu sunt dator nimănui, că nu deranjez și nu mă deranjează nimeni și în general eram plin de sentimente pe care nu îmi amintesc să le mai fi trăit. Aveam o euforie de nestăvilit. După-amiază, nu știu cum, m-am gândit să merg pe

acasă pe la mama și să rup pagina din calendar ca să citesc poezioara acelei zile minunate. Calendarul arăta data de 11 iunie 2009. Atunci am înțeles cui se datora toată frumusețea acelei zile și că am săvârșit încă un păcat fără să vreau. Iubitul meu Sfânt Luca, care făcuse așa multe pentru noi, era sărbătorit în ziua aceea, iar eu nu mi-am adus aminte de el nici măcar o clipă, nici nu mă interesasem dinainte să aflu când era ziua lui de pomenire, ca să îl cinstesc. Am promis că atunci când se va îmbunătăți și mai mult sănătatea tatălui meu îl vom vizita pe Sfântul Luca la Mănăstirea Săgmata.

Așa s-a și întâmplat. După ce am postit o săptămână întreagă, într-o duminică din octombrie tata, mama, sora mea cu soțul ei și cu băiețelul lor de 6 luni și eu cu soția mea am urcat la Mănăstirea Săgmata și, după ce am participat la Sfânta Liturghie, ne-am împărtășit, așa cum îi promisesem Sfântului Luca.

Chiar și acum, uneori când povestesc această istorie, mă simt vinovat că nu am crezut de la început în Sfântul Luca și că m-am îndoit de el. De fiecare dată când mă gândesc la ziua aceea când eram la Secția de Terapie Intensivă, simt întotdeauna aceeași stânjenire.

G. A., Atena

56. Liniștește-te, nu te teme!

La sfârșitul anului 2010 am fost diagnosticată cu cancer și am fost programată la operație. Pe data de 10 decembrie 2010, în biserica cu hramul Schimbării la Față a Mântuitorului din Virona au fost expuse spre închinare sfintele moaște ale Sfântului Luca doctorul, Arhiepiscopul Simferopolului și Crimeii. M-am dus și eu să mă închin și să mă rog Sfântului Luca să mă ajute.

După câteva zile, mai exact în 20 decembrie 2010, am fost supusă unei operații (de extirpare a ganglionilor limfatici din colul uterin) la Spitalul Evghenidio. În timpul intervenției chirurgicale, fiind sub anestezie generală, am văzut un bărbat înalt la trup, cu barbă lungă, purtând o haină de doctor și ochelari, care stătea în picioare în partea stângă a mesei, foarte serios, și mi-a spus:

- Liniștește-te, nu te teme!

În continuare i-a urmărit pe doctorii care erau în partea dreaptă a mesei chirurgicale și operau. Am recunoscut chipul lui ca fiind al Sfântului Luca.

Revenirea mea după anestezie a fost foarte bună, iar operația a reușit pe deplin, după cum mi-au confirmat doctorii.

S. D., Atena

57. Acesta este preotul care m-a ținut de mână

Aș vrea să depun mărturie despre o minune a Sfântului Luca făcută în familia mea. În urmă cu trei ani copilul meu a adormit în Domnul. Cea care m-a consolată a fost mama mea. Ea era o persoană foarte credincioasă!

Rudele și prietenii încercau să mă mângâie în vreun fel, însă mama era singura care îmi spunea:

- Ești mahnită că fiul tău e lângă Hristos? Dimpotrivă, trebuie să ai liniște în suflet și să Îl slăvești pe Dumnezeu pentru asta.

Aceste cuvinte îmi atenuau durerea! Erau ca un balsam pentru sufletul meu!

La 40 de zile după moartea fiului meu s-a îmbolnăvit și mama. Ar fi fost nevoie să facă o operație foarte dificilă. Doctorul ne-a explicat că această operație este riscantă la vârsta mamei (ea avea 82 de ani), că va fi nevoie să rămână mult timp după operație în secția de Terapie Intensivă, având șanse minime de supraviețuire.

Cu o zi înainte de operație, preotul nostru paroh ne-a vorbit de Sfântul Luca al Simferopolului, chirurgul, și ne-a dăruit și o iconiță a lui. În ziua următoare mama a intrat în operație la ora 9 dimineața și a ieșit la 22.15 seara. Aproape 13 ore. În tot acest timp eu și sora mea am stat în curtea spitalului, am ținut în mână icoana Sfântului Luca și ne-am rugat. L-am rugat să îi mai dea zile mamei. „Măcar un an, Sfinte, UN AN, ca să ne punem pe picioare, avem atâta nevoie de ea!”. La operație a fost prezent și un doctor, rudă de-a noastră, care ne informa despre mersul operației. La prânz ne-a anunțat că nu mai pot continua, că o vor închide și o vor lăsa așa.

Noi însă ne rugam: „Te rugăm, Sfinte Luca, călăuzește mâinile doctorilor!”. Într-adevăr, curând ne-a anunțat că vor continua operația și Doamne ajută! Seara au dus-o

direct în Secția de Terapie Intensivă și ne-au lăsat să o vedem timp de zece minute. Era în regulă. Mama ne-a spus că în timpul operației n fost un cleric îmbrăcat în haine arhieresti lângă ea, a ținut-o de mână și i-a spus:

- Nu te teme, totul o să fie bine! Eu locuiesc sus, pe un munte arid, pe o stâncă (și i-a arătat-o). Când o să te faci bine, să vii să mă vezi.

Noi, cu toată panica, durerea și nebunia noastră, nu înțelegeam nimic din toate acestea.

A doua zi, spre surprinderea tuturor, mama s-a ridicat în șezut pe pat... A cerut o revistă să citească... Toată echipa era uimită! Mama ne spunea că nu o durea deloc, că așa somn bun nu a avut niciodată în viața ei, ca și cum ar fi plutit pe nori!

În săptămâna următoare a ieșit din Secția de Terapie Intensivă și se plimba pe hol. Când o vedea, doctorul spunea:

- Așa de bine se simte, de parcă i-am făcut o operație simplă la fiere!

Timpul a trecut și ne-am gândit să mergem la Mănăstirea Sagmata, pentru prima dată, pentru a ne închina Sfântului Luca. Am luat-o și pe mama cu noi, din nou fără să conștientizăm minunea care se petrecuse. Pe când ne apropiam de munte, mama începu să plângă și să spună:

- Acest munte este cel pe care mi l-a arătat preotul care a fost în sala de operații!

Am înlemnit! Am început să înțelegem ce se întâmplase, pentru că nu îi spuseseam mamei noastre nimic despre Sfântul Luca. Nu știu de ce, dar uitasem să îi spunem. Când am ajuns la mănăstire și l-a văzut pe sfânt, a căzut în genunchi și, plângând, a strigat:

- Acesta este! Acesta este preotul care m-a ținut de mână!

Atunci i-am explicat că pe toată durata operației noi ne-am rugat sfântului să

călăuzească mâinile doctorilor.

Mama (pe care o cheamă Lucia) a mai trăit de atunci exact un an și a adormit în Domnul din altă cauză. Încet-încet ne-am adunat, ne-am ridicat pe picioarele noastre și mergem înainte! Fie ca Sfântul Luca să se roage pentru sufletele noastre!

F.T., Atena

58. Responsabilitatea rugăciunii

Mulți oameni, chiar dacă nu se roagă în mod deosebit, recunosc puterea și valoarea rugăciunii și în momente foarte grele ale vieții lor recurg la ajutorul Bisericii și al mănăstirii și îi roagă pe preoți și pe monahi să se roage pentru ei. Acesta nu este un lucru rău, însă poate arăta că ei înșiși nu vor să-și asume responsabilitatea. Sau poate că nu vor să își asume efortul rugăciunii (pentru că rugăciunea necesită un efort). Dacă însă ne doare ceva, cei mai în măsură să ne rugăm suntem noi înșine. Atunci rugăciunea noastră dobândește un avânt deosebit și poate fi auzită de Dumnezeu. Această rugăciune trebuie să aibă un corespondent în viața noastră, să se îmbine cu o luptă duhovnicească mai intensă.

Un tată l-a vizitat pe părintele Paisie. Cu multă durere i-a spus:

- Părinte, roagă-te, fă ceva. Copilul meu este foarte bolnav.

Bătrânul i-a răspuns:

- Eu o să fac ceva, dar tu ce vei face? Ceva va trebui să faci.
- Ce să fac, părinte? Spuneți-mi, și orice îmi veți spune voi face.
- Să duci o luptă. De exemplu, renunță la o patimă de-a ta. Fumezi?
- Da, părinte.
- Atunci, pentru sănătatea fiului tău, renunță la țigări.

Omul a scos imediat pachetul de țigări și l-a lăsat acolo, spunând:

- Pentru sănătatea fiului meu, din acest moment voi renunța la țigări!

Și, într-adevăr, copilul s-a vindecat.

Altădată s-a petrecut o întâmplare similară, cu final diferit. Un tată l-a rugat pe bătrânul pentru fiul lui bolnav. Bătrânul i-a răspuns cu aceleași cuvinte:

- Eu o să fac ceva, dar tu ce vei face?
- Orice îmi spui, părinte! Pentru sănătatea fiului meu și dacă îmi spui să sar de la etajul al șaselea al clădirii unde locuiesc, o voi face.
- Bine, a răspuns bătrânul, nu trebuie să sari de la etajul al șaselea. Renunță la o patimă. Dacă fumezi, renunță la fumat. Tatăl nu a fost de acord.
- Părinte, sar de la etajul al șaselea, dar la țigară nu pot renunța!

Și, din păcate, copilul lui nu s-a vindecat. Tatăl nu a vrut să contribuie la strădania și la rugăciunea bătrânului.

Scrie în Pateric așa:

„A zis Ava Moise: dacă nu se unește fapta cu rugăciunea, este deșartă. Și l-a întrebat cineva zicând: ce înseamnă unirea faptei cu rugăciunea? Și a zis bătrânul: când omul va părăsi voia lui, atunci îl va primi Dumnezeu și va asculta rugăciunea lui. Nu trebuie să ne mai rugăm să ne scape Dumnezeu de ceva. Doar când omul își părăsește voia proprie, atunci devine prietenul lui Dumnezeu și Acesta îi ascultă rugăciunea”.

Un creștin l-a rugat pe părintele Epifanie Theodoropoulos:

- Părinte, rugați-vă pentru mine!

Părintele Epifanie i-a răspuns foarte înțelept:

- Copilul meu, dacă eu mă rog și tu dormi, nimic nu se va realiza.

Arhimandritul Nectarie

59. Dispariția comoției cerebrale

Doamna M. K., în vârstă de 80 de ani, nutrea o mare dragoste pentru sfinții Bisericii noastre și în mod special îl respecta, îl cinstea și îl iubea pe Sfântul Luca doctorul, Arhiepiscopul Simferopolului și Crimeii. Citea adesea despre viața și minunile lui și întotdeauna asculta la postul de Radio al Bisericii Paraclisul Sfântului Luca.

Pe 3 noiembrie 2007 a suferit, pe când era în casă și se pregătea să meargă la slujbă, la Biserica Sfintei Varvara din parohie, o comoție cerebrală foarte gravă, pe care a confirmat-o mai întâi de toate doctorița de familie, care a fost chemată, apoi și doctorul de la ambulanță.

I-a paralizat mâna dreaptă, și-a pierdut simțurile, s-a învinețit la corp și a căzut într-o comă profundă.

A fost transportată cu ambulanța la cel mai apropiat Spital Universitar, unde prima și a doua tomografie care i s-au făcut au confirmat existența unui accident vascular cerebral ischemic [numit și AVC, cauzat de un cheag ce a blocat un vas sangvin].

Doctorii profesori universitari au recomandat familiei doamnei M. să-și păstreze stăpânirea de sine, pentru că, așa cum spuneau ei, probabil că i s-a apropiat ceasul morții.

Au trecut trei ore și bolnava era tot în comă, iar starea ei se agrava din ce în ce mai mult.

Preotul (un nepot al ei) și copiii ei au așezat atunci pe trupul ei icoana Sfântului Luca, Arhiepiscopul Crimeii, doctorul făcător de minuni și sfântul ei ocrotitor, au citit lângă ea Acatistul Sfântului Luca și au cântat Paraclisul lui.

Din acel moment și în continuare au avut loc niște evenimente minunate:

Dintr-odată, după o străduință insistentă a membrilor familiei ei, care erau militari, s-a găsit un pat la Spitalul Militar din Atena, lucru foarte greu de obținut, aproape imposibil.

Doctorii de la Secția de Terapie Intensivă erau și ei decepționați de starea foarte gravă în care se afla pacienta. Cu toate acestea, icoana Sfântului Luca a fost mutată și ea la Secția de Terapie Intensivă a Spitalului Militar, așezată fiind pe pieptul doamnei M.

Situația era aceeași: gravă. A doua zi, în biroul directorului spitalului, fiind prezenți toți doctorii și personalul Secției de Terapie Intensivă, au fost chemate, de către cei responsabili cu cazul, rudele bolnavei pentru a auzi ceva cu adevărat de necrezut și neașteptat!

Doctorii care o îngrijeau, în frunte cu directorul Secției de Terapie Intensivă, le-au spus rudelor doamnei M. că în cazul ei s-a petrecut o intervenție dumnezeiască! Noua tomografie detaliată a creierului ei nu prezenta absolut nimic! Creierul era curat! Concluzia, așa cum este ea scrisă în constatările medicale, este: „accident vascular cerebral, fără elemente ischemice sau hemoragie”.

Înlăcrimați, doctorii și asistentele slăveau pe Dumnezeu și doreau să știe cine e sfântul a cărui icoană o avea femeia pe piept...

Au oprit procedura care era destinată tratamentului accidentului vascular cerebral ischemic foarte grav și bolnava, după ce și-a revenit din starea de comă, a fost mutată foarte repede într-un salon obișnuit, având din nou toate simțurile funcționale, și a început să facă analizele necesare.

Unii ziceau că ar trebui să așteptăm și RMN-ul creierului, care este mai amănunțit și mai exact.

A fost făcut RMN și acesta a arătat că nu e nici o problemă. Doamna M. și-a

revenit cu harul lui Dumnezeu, s-a întors la ea acasă și împreună cu ai casei și cu rudele ei slăvesc numele lui Dumnezeu și îi mulțumesc noului și marelui sfânt contemporan al Bisericii noastre, Cuviosul Luca Rusul, Arhiepiscopul Simferopolului și Crimeii, noul doctor și mărturisitor, pentru minunea cea mare pe care a făcut-o pentru ei.

A fost o întâmplare adevărată, care a întărit duhovnicește pe mulți oameni - preoți, doctori, asistente, studenți la medicină, mici și mari - și care în final i-a îndreptat spre rugăciune și spre slăvirea numelui lui Dumnezeu cel Sfânt.

Părintele A. P., Larisa

60. Vindecarea unui copil de opt ani

Fiul nostru, L., în vârstă de 8 ani, în august 2002, a început dintr-odată să șchiopăteze. După ce i-au fost făcute toate analizele și un control clinic de către specialiști ortopezi, s-a constatat că are osteocondrită [inflamație a oaselor și a cartilajelor respective] la șoldul stâng și deformarea capului femural. Toți cei trei chirurghi au recomandat o intervenție chirurgicală imediată, care era foarte dureroasă, și-apoi, în afară de operația în sine și de punerea unei tije piciorul urma să rămână cel puțin șase săptămâni nemișcat, fiind pus în ghips. Doctorul specialist a apreciat că trebuie să îl rețină imediat pe copil în spital, ca, după ce i se va face un RMN, să și intre în operație.

Noi am fost surprinși și, pe răspunderea noastră, l-am luat pe copil acasă și l-am ținut în repaos total. A doua zi niște rude ne-au adus acasă icoana și cartea cu viața Sfântului Luca, despre care niciodată nu mai auziserăm, precum și pământ de la mormântul lui din Simferopol. Auzind despre minunile sfântului, ne-am pus toată nădejdea în el. Astfel, tatăl lui a luat inițiativa și și-a asumat răspunderea transportării pe umeri a lui L. la Mănăstirea Sagmata - în pofida indicațiilor doctorilor, care îi interziceau orice mișcare -, ca să se închine la moaștele Sfântului Luca. Copilului i-a fost dată ca binecuvântare de la mănăstire o părticică din inima sfântului. L. a considerat aceasta ca o mare cinste și și-a exprimat dorința să rămână la mănăstire o noapte. Între timp, noi am făcut în fiecare zi Paraclisul Sfântului Luca și am citit Rugăciunea pentru bolnav, aflată la sfârșitul Paraclisului.

După alte cinci zile am fost la doctor pentru ultimele analize dinaintea operației, și cu uimire am auzit că nu e nevoie de operație, nici măcar de RMN, pentru că fiul nostru prezenta o ameliorare neașteptată. Ne-a recomandat o procedură de mentenanță și mersul cu cârjele timp de o lună, după care urma să aibă loc un nou consult.

Merită să fie menționat aici faptul că, pe drum spre casă, L. l-a întrebat pe tatăl său, cu care dormea în aceeași cameră în fiecare seară:

- Tată, cine e părintele cu barbă albă care ne-a vizitat ieri-noapte?

Văzând nedumerirea noastră, el îl întreba continuu pe tatăl său, care apoi l-a întrebat și el:

- Care părinte, fiul meu?
- Dar, tată, tu nu l-ai văzut?

Copilul a explicat că în ajun venise în camera lui un preot. În jurul capului lui luminau stelute mici, care alcătuiau o cunună. La început a venit la capătul patului, iar apoi a venit lângă el și a încercat să îl liniștească. Copilul a simțit că îi e frig și că era

curent. Atunci părintele a suflat spre piciorul lui și l-a binecuvântat cu părticica din inima lui - darul de la mănăstire -, care se afla pe noptiera copilului. A plecat și din nou s-a făcut frig.

Cu lacrimi în ochi L-am slăvit pe Dumnezeu și i-am mulțumit Sfântului Luca pentru intervenția sa minunată asupra copilului nostru.

H. K., Atena

61. Sfântul Luca în Ghianitsa

Ghianitsa a fost unul dintre primele orașe din Grecia unde s-a construit o biserică a Sfântului Luca. Locuitorii orașului îl cinstesc în mod deosebit pe noul sfânt. De aceea ei au parte adesea de prezența lui binefăcătoare. Înaltpreasfințitul Mitropolit Ioil al Edesei, Pelei și Almopiei a alcătuit o slujbă completă (cântări pentru Vecernia Mare cu Litie, Utrenie și un Paraclis) a Sfântului Luca, aprobată de Sinodul Greciei.

Pe 11 iunie 2004 înaltpreasfințitul a săvârșit sfințirea Paraclisului Sfântului Luca, aflat în interiorul Bisericii Sfinților Apostoli Petru și Pavel din Ghianitsa.

Părintele K. H., paroh al acestei biserici, scrie următoarele:

„În ziua sfințirii paraclisului, împreună cu binecuvântarea specifică acestei sfințiri, au fost împărțite credincioșilor iconițe plastifiate ale Sfântului Luca, precum și

biografia lui completă. Sfântul Luca nu a întârziat să-și facă simțită prezența, precum se vede și din întâmplările minunate care au urmat”.

62. Operația va reuși

Biserica noastră îi cinstește pe corifeii apostolilor, Sfinții Petru și Pavel, care sunt sărbătoriți în data de 29 iunie. În ajunul hramului, la prânz, adică la puține zile după sfințirea Paraclisului Sfântului Luca și în timp ce aveau loc ultimele pregătiri pentru hramul nostru, s-a apropiat de mine o doamnă și m-a rugat, vădit emoționată, să îi dau câteva cărți cu biografia Sfântului Luca.

Apoi ea mi-a dezvăluit următoarea întâmplare minunată: mama ei, grav bolnavă, aflată pe patul de suferință, a citit cu mare greutate viața Sfântului Luca, pe care îl iubește și îl invocă cu multă evlavie. Durerile ei au încetat brusc, în mod inexplicabil din punct de vedere medical. După patru zile a fost supusă unei operații foarte grele. I-au făcut anestezie generală. Înaintea operației, în timp ce era anesteziată, în mod paradoxal bolnava a început să vorbească și să se adreseze doctoriței care urma să o opereze, spunându-i:

- Nu vă faceți griji, operația va reuși, Sfântul Luca doctorul este prezent în sala de operație și vă ajută.

Toate cele de mai sus le-a povestit doctorița respectivă fiicei bolnavei, după operație, dorind să afle cine este acest Sfânt Luca doctorul. Cărțile cu viața Sfântului

Luca, pe care mi le-a cerut, așa cum se poate înțelege, le voia pentru doctoriță și pentru restul echipei care a participat la operație.

63. Nu exista nimic

O tânără căsătorită, făcând niște analize medicale în încercarea ei de a avea un copil, a aflat că are cancer și că ar trebui să se ducă urgent la Spitalul Theagenio din Tesalonic, pentru a începe ședințele de chimioterapie și toate cele necesare.

Tânăra, cu multă credință, a apelat la Sfântul Luca doctorul. Înaltpreasfințitul Ioil, Mitropolitul de Edessa, Pela și Almopia, ne dăruise câteva părticele din sfintele moaște ale Sfântului Luca cu câteva zile înaintea de sfințirea paraclisului nostru, cu scopul de a face o raclă de argint și a le așeza în ea. Preotul paroh al bisericii noastre a binecuvântat-o pe această fată cu sfintele moaște, a uns-o cu ulei de la mormântul sfântului, s-au rugat împreună, au cântat Paraclisul Sfântului Luca și i-a citit o rugăciune pentru sănătate. În ziua sfințirii paraclisului, mama fetei, care pe atunci nu știa nimic despre încercarea prin care trecea fiica ei, l-a văzut în vis pe Sfântul Luca astfel: el se afla în biserica noastră și ieșea dintr-o raclă, binecuvântând lumea care stătea în jurul bisericii. La început nu a dat importanță visului. După câteva zile, fiica ei, înainte de a începe tratamentele la Spitalul Theagenio, a făcut un RMN, ca să vadă clar până unde a înaintat cancerul. Însă de data aceasta analizele nu arătau nimic și doctorii, uimiți, au scris în raportul medical că nu mai exista nimic din ce arătaseră analizele precedente. După

rezultatele bune ale analizelor medicale, tânăra a anunțat-o pe mama ei, care doar atunci a putut să interpreteze visul pe care l-a avut în ziua sfințirii paraclisului nostru, la prăznuirea Sfântului Luca. Am înțeles foarte bine că sfântul a făcut o minune.

64. Ne ajută să renunțăm la patimile noastre

Sfântul Luca doctorul ne ajută, de asemenea, să renunțăm la patimile și la slăbiciunile noastre. O enoriașă a noastră, care de mulți ani era chinuită de patima fumatului, probabil din cauza problemelor din viața ei, nu reușea să renunțe la fumat, cu toate că încercase de multe ori în trecut. Pe 11 iunie 2004, zi de pomenire a Sfântului Luca și zi a sfințirii paraclisului pe care noi l-am afierosit Sfântului Luca, doamna aceea s-a rugat fierbinte și l-a implorat pe Sfântul Luca să o ajute și să o susțină în lupta ei. Sfântul a făcut o minune. După trei luni doamna a adus o donație în bani la biserică, pentru Sfântul Luca. Era darul ei de mulțumire pentru sfânt, și reprezentau banii pe care i-ar fi cheltuit pentru patima fumatului în această perioadă de trei luni; aceasta fusese înțelegerea pe care ea o făcuse cu Sfântul Luca.

65. Dobândirea unui copil

O doamnă din parohia noastră, care era căsătorită de mulți ani, însă nu avea copii, a încercat cu ajutorul științei să dobândească un copil. Această încercare a început în ziua de prăznuire a Sfântului Luca și de sfințire a paraclisului nostru. A făcut Paraclisul Sfântului Luca și i s-a citit rugăciunea pentru bolnavi adresată sfântului. Ea însăși credea că sfântul nu o va părăsi.

Pe 18 februarie 2005 sfintele moaște ale Sfântului Luca doctorul au fost primite în mod oficial în orașul Ghi-anitsa și au rămas în Biserica Sfinților Apostoli Petru și Pavel timp de trei zile, spre sfințirea credincioșilor. Participarea clerului și a credincioșilor a fost mare și cu adevărat emoționantă. Exact în acele zile doamna de care am vorbit mai sus a născut un băiețel perfect sănătos. A fost oare aceasta doar o coincidență?

66. Nu a părăsit-o

Un caz asemănător cu cel dinainte este și următorul:

O doamnă care nu avea copii, după mulți ani de căsătorie și după multe încercări, cu ajutorul științei, a rămas în final însărcinată. Însă, de la începutul sarcinii, au existat multe probleme și viitorul părea incert. Îngrijorare, agonie și rugăciune. În fiecare zi familia ei făcea Paraclisul Maicii Domnului sau pe cel al Sfântului Luca doctorul. Au chemat un preot din parohia Sfinților Apostoli Petru și Pavel din Ghianitsa, care a binecuvântat-o cu moaștele Sfântului Luca, a uns-o cu ulei de la mormântul sfântului, s-a rugat și i-a citit rugăciunea către Sfântul Luca. A sfătuit-o să aibă încredere totală în Dumnezeu și i-a spus că Sfântul Luca nu va îngădui să se petreacă ceva rău. Acest cuvânt a fost mângâierea ei în clipele grele și cel care o umplea de credință și de nădejde. S-a învrednicit să nască gemeni. Crede cu tărie că Sfântul Luca nu a părăsit-o.

Părintele K. H., Ghianitsa

67. Un părinte maaare!

Ultimul dintre cei patru copii ai noștri, Elefterie, a prezentat, încă din primele luni ale vieții lui, alergie la laptele de vacă și la o mulțime de alte alimente, acest fapt provocându-ne tristețe, căci creșterea lui era lentă.

Marți, 10 iunie 2008, în ajunul sărbătorii Sfântului Luca, ne-am dus cu Elefterie (pe atunci în vârstă de un an) și cu al treilea copil al nostru, Maria (pe atunci de trei ani) la Biserica Sfinților Apostoli Petru și Pavel din Ghianitsa, unde există Paraclisul Sfântului Luca, precum și o părticică din sfintele lui moaște. În timpul Vecerniei de hram și în timp ce ne închinam la sfintele moaște (care fuseseră mutate în biserica principală), mi-a venit gândul să îl rog pe Sfântul Luca pentru vindecarea lui Elefterie de alergie, făcând, desigur, promisiunea să aduc la icoana lui cea mare din paraclis o iconiță de argint (cu figura unui prunc pe ea) și un lanț de argint (ca să fie atârnată iconița de argint de icoană).

Intrând în paraclis și închinându-se la icoană, Maria a spus cu voce tare, uitându-se spre altarul paraclisului:

- Tată, uite un părinte maaare!

A încercat de mai multe ori să intre în altar, însă eu am ținut-o pe loc - eu, naivul! -, pentru că era fetiță. Am întrebat-o deci (de îndată ce mi-am dat seama ce se întâmplase), arătându-i mai multe icoane din paraclis, să îmi spună dacă îl recunoaște pe părintele pe care îl văzuse. Arătând spre icoana Sfântului Luca, a răspuns afirmativ, cu o siguranță absolută.

În timp ce noi ne întorceam acasă, Maria săruta continuu icoana Sfântului Luca dintr-o cărticică cu Paraclisul lui, pe care apoi și-a pus-o sub pernă, ca să doarmă cu

ea.

La întrebările noastre dacă părintele respectiv i-a vorbit, Maria a spus:

- Mi-a făcut așa și așa (făcând în acest sens cu mânuța ei semn că a binecuvântat-o sfântul), și-a pus o pălărie mare (ne-a arătat mitra arhierească) și a plecat repede-repede (înspre biserica principală, unde se aflau sfintele lui moaște puse spre închinare).

După sărbătoarea din 11 iunie 2008, ameliorarea sănătății lui Elefterie a fost spectaculoasă. În timp ce doctorii consideră că o afecțiune de acest tip începe să fie depășită după vârsta de doi ani și jumătate (iar de multe ori nu este depășită deloc), în următoarele luni Elefterie a început încet-încet să bea lapte, să mănânce alimente pe care nu le putea mânca înainte, și acum, când are un an și jumătate, alimentația lui este normală, fără restricții.

S. M., Ghianitsa

68. A salvat biserica

În aceeași Biserică a Sfinților Apostoli Petru și Pavel din Ghianitsa, în Duminica Ortodoxiei din anul 2008, s-a petrecut și următoarea întâmplare:

Paraclisul Sfântului Luca se află în partea de sud a bisericii și comunică cu aceasta printr-o ușă. În timpul Dumnezeieștii Liturghii, un enoriaș s-a închinat la sfintele moaște ale Sfântului Luca, moaște care se află în paraclis, a făcut o închinăciune și s-a uitat prin perdea în altarul paraclisului. Uimit, a văzut atunci, în fața Sfintei Mese, un arhiereu îmbrăcat în veșminte, aplecat, cu mâinile ridicate puțin, în poziție de rugăciune. L-a impresionat faptul că arhiereul nu se uita în față, ci cumva într-o parte, întors către biserica principală. Enoriașul nu i-a văzut trăsăturile feței, dar s-a întrebat: „Ce caută aici arhiereul acesta?”, în timp ce ceilalți clerici liturghiseau în biserica principală. A așteptat până la sfârșitul Sfintei Liturghii, ca să iasă arhiereul din altar, însă, spre surprinderea lui, nu a ieșit nimeni. Nu exista altă ușă, iar arhiereul necunoscut dispăruse.

În aceeași zi, la prânz, din motive necunoscute până astăzi, în biserică s-a produs un incendiu în partea de vest și aproape un sfert din biserică a fost cuprinsă de flăcări. Au ars: iconostase, pangare, străni, analoguri, scaune, lumânări, resturi de lumânări etc. În același loc exista și un suport cu picior pentru icoana Sfântului Luca, suport care de asemenea a ars. În mod uimitor, în cenușă a fost găsită neatinsă icoana Sfântului Luca.

Enoriașul evlavios la care ne-am referit era destul de circumspect și nu voia să spună ceea ce văzuse de dimineață. Însă, după cele întâmplate, s-a sfătuit cu duhovnicul lui. Acesta i-a spus că arhiereul pe care l-a văzut dimineață era Sfântul Luca, care a salvat biserica de la distrugere totală.

După câteva zile, la o mănăstire din apropiere, Mănăstirea Sfântului Gheorghe din Anidros, la 15 kilometri nord de Ghianitsa, un cleric citea exorcisme pentru o demonizată. Alături, maicile din mănăstire se rugau în tăcere pentru ajutorul dumnezeiesc al acelui suflet chinuit. La un moment dat demonul a început să strige:

- Opriți-vă! Opriți-vă! Mă ardeți, mă ardeți! Opriți-vă! Dar... și eu vă ard. Eu am ars acea biserică a lui Petru și a lui Pavel, acolo, în Ghianitsa. Și, dacă nu era acel... Luca, o ardeam în întregime!

Pr. A. H., Ghianitsa

69. Ca și cum nu ar fi suferit niciodată

Fiul nostru, D., în vârstă de 17 ani, de trei ani, se lupta cu o eczemă pe talpa piciorului. La început nu ne-am dat seama de gravitatea problemei, până când ni s-a plâns că îl doare și că îi e greu să calce pe picior. La recomandările doctorului dermatolog, am început niște proceduri terapeutice corespunzătoare, unele fiind nedureroase (alifii) și altele destul de dureroase (crioterapii - Metode terapeutice care utilizează temperaturi foarte scăzute, sub zero grade).

Rezultatele au fost parțial satisfăcătoare, căci eczema continua să existe. Cu timpul ea s-a agravat (în pofida tratamentului pe care îl făcea) și din păcate eczema s-a extins și în alte zone ale corpului, nu numai ale tălpii respective, ci și la celălalt picior.

Doctorii se mirau că se întâmplă acest lucru, de vreme ce fuseseră prescrise medicamentele corespunzătoare împotriva bolii. Doctorul specialist, uimit, ne-a asigurat că nu mai întâlnise niciodată un asemenea caz în toată cariera lui și a ajuns chiar să ne recomande că, din moment ce altă soluție nu există, ar fi bine să... descântăm piciorul. Dar noi, din acea clipă, am invocat ajutorul și mijlocirea Sfântului Luca doctorul, cunoscând semnele minunate pe care le săvârșește Dumnezeu prin acest rob al Lui.

Ne-am dus cu copilul la Biserica Sfinților Petru și Pavel, unde preotul și duhovnicul nostru i-a citit rugăciunea pentru cel bolnav și l-a binecuvântat cu ulei din candela sfântului, care arde în paraclisul lui, unde se află și o părticică din sfintele lui moaște. Am citit Paraclisul Sfântului Luca și am continuat să îl însemnăm pe copil, în chipul crucii, cu ulei la tălpile ambelor picioare. În același timp am cerut, printr-o scrisoare pe care am trimis-o la Mănăstirea Konstamonitou din Sfântul Munte Athos (pe care o vizitez împreună cu D. În fiecare vară, de când el avea 9 ani), să se roage pentru el un anume părinte din mănăstire, pe care fiul meu îl iubește în mod deosebit și suntem siguri că și acesta îl pomenește în rugăciunile sale.

Am scris în amănunt care este problema copilului și despre invocarea ajutorului Sfântului Luca doctorul, căruia i-am încredințat toate speranțele noastre.

Rugăciunile părintelui și ale noastre au fost auzite de Sfântul Luca și în aproximativ o săptămână eczema copilului nu numai că s-a vindecat, dar a dispărut și orice urmă a ei, în primul rând mâncărima, ca și cum nu ar fi existat niciodată.

Îi suntem recunoscători pentru aceasta și îi cerem sfântului să se roage lui Dumnezeu pentru noi și pentru toți cei care s-au rugat lui pentru fiul nostru.

S., Ghianitsa

70. Importanța și premisele minunii

Aceste întâmplări ne oferă ocazia să abordăm o temă cu foarte multe aspecte: minunea și importanța ei. În șederea Sa pământească, Iisus Hristos a făcut minuni, a vindecat pe oamenii bolnavi, a înviat morți. Minunile Lui erau semne indirecte ale prezenței Lui și evidențiau minunea cea mai mare: întruparea Lui. Minunile Domnului nu au avut un caracter magic, ci un evident caracter soteriologic, având ca obiectiv mântuirea omului. Sfântul Ioan Gură de Aur atrăgea atenția foarte frumos: „Minunile aveau loc pentru a conduce pe oameni spre Biserică, dar și pentru a întări credința celor care erau deja membri ai ei”.

Dumnezeu-Omul Și-a petrecut timpul pe pământ făcând bine și vindecând. Și-a împrăștiat durerea întregului neam omenesc. Evangheliștii menționează des cuvântul *εσπλαγχνισθη* (I s-a făcut milă): „Și ieșind, a văzut mulțime mare și I S-a făcut milă de ei și i-a vindecat pe bolnavii lor” (Matei 14, 14).

Nu refuza a face minunea, în afară de cazurile de inimă împietrită, de necredință, de provocare sau de lipsă de pocăință. De exemplu, în patria Lui nu a putut să facă nici o minune, decât că, punându-Și mâinile pe puțini bolnavi, i-a vindecat. Și Se mira de necredința lor (Marcu 6, 5-6). Și când cărturarii și fariseii Îl provocau, El refuza, pentru că motivele lor nu erau sincere: Atunci l-au răspuns unii dintre cărturari și farisei, zicând: învățătorule, voim să vedem de la Tine semn. Iar El, răspunzând, le-a zis: Neam viclean și desfrânat cere semn, dar semn nu i se va da, decât semnul lui Iona Prorocul (Matei 12, 38-39).

Condiția necesară pentru a se petrece minunea e credința omului în persoana Domnului Iisus Hristos. El însuși a subliniat întotdeauna acest lucru înaintea oamenilor: credința ta te-a mântuit. Și când îi solicitau intervenția minunată întreba: credeți că pot să

fac aceasta? Și, desigur, cunoscând Hristos neputința și imperfecțiunea omenească, accepta chiar și cea mai mică, neputincioasă, rudimentară credință, precum se vede din întâmplarea impresionantă a vindecării copilului îndrăcit. Nefericitul tată al copilului îl imploră pe Hristos să îl vindece pe fiul lui cel suferind. Hristos îi răspunde: dacă poți să crezi, toate sunt posibile celui ce crede. Continuarea este cutremurătoare. Tatăl strigă cu lacrimi. Strigătul lui ne reprezintă pe noi, care avem o credință slabă. Și îndată strigând tatăl copilului cu lacrimi a zis: cred, Doamne, ajută necredinței mele! (Marcu 9, 24).

A doua premisă, la fel de importantă, pentru a se petrece minunea este dispoziția spre pocăință, spre schimbarea vieții. Vindecarea trupului trebuie să fie însoțită de vindecarea sufletului. Aceasta se vede clar în cazul vindecării paralticului de la scăldătoarea Vitezda. Așa cum scrie Sinaxarul, boala paralticului avea drept cauză păcatul lui. Domnul îl vindecă, dar îl și avertizează: Iată, te-ai făcut sănătos, să nu mai greșești, ca să nu ți se întâmple ceva și mai rău (Ioan 5,14). Și în cazul multor altor bolnavi mai întâi vindeca boala sufletului (îndrăznește, fiule, iertate îți sunt ție păcatele) și apoi boala trupului (ridică-te, ia-ți patul tău și du-te la casa ta) (Matei 9, 7). Este imposibil să vină Hristos în trupul nostru fără a veni și în inima noastră. Nu se poate să vindece trupul nostru fără a vindeca și sufletul nostru. Cu alte cuvinte, dacă minunea nu e un motiv ca omul să se schimbe, ea nu are sens. De aceea, de multe ori Dumnezeu tace. Dacă are loc vreo intervenție minunată, iar omul se întoarce la viața lui păcătoasă dinainte, departe de harul lui Dumnezeu, boala poate să revină. Pentru această recidivă nu e responsabil Dumnezeu, ci omul însuși. Probabil că astfel se explică și de ce evenimentele și vindecările minunate erau temporare.

Părintele Sofronie, într-o scrisoare către D. Balfour, atinge această problemă cu ocazia unei întâmplări pe care a trăit-o o familie de cunoscuți ai celor doi.

„Old Rectory,

29 ianuarie 1962

[...] Te înțeleg pe deplin, când îmi scrii despre A. Am răspuns la telegrama lui despre moartea soției lui, M., din Cairo, ca și la scrisoarea ta... Ție îți pot vorbi deschis și clar. În ultima vreme i-am scris cu mai puțină dispoziție, pentru că așteptam de la el și de la M. mai multe.

Știi deci că ei i se spusese de către doctori că va muri. În spitalul de bolnavi de cancer din Londra îi opriseră tratamentul cu radiații, pentru că se vedea că acesta nu avea nici un rost. Țesuturile nu reușeau să oprească eroziunile din cauza cancerului din măruntaiele ei și din alte locuri. Mi-a cerut să mă rog împreună cu el pentru vindecarea ei. A cerut o minune de la Dumnezeu. Cu bucurie în suflet, dar cu durere mare în inimă am început să mă rog pentru ea și pentru el. Într-una din zilele lunii februarie, în urmă cu doi ani, am mers să o împărtășesc. Am stat lângă patul ei mai mult de două ore. Ne-am rugat, am vorbit, apoi am împărtășit-o... M-am întors la mănăstire și a doua zi am primit o scrisoare de la A. cum că doctorii au con-sultat-o pe M. și au hotărât să continue tratamentul cu radiații. Starea ei, atât cea duhovnicească, cât și cea trupească, se îmbunătățise simțitor. Atunci i-am scris lui A. că prima curbă a avut loc. Să creadă că însănătoșirea este posibilă, dar să nu uite că trebuie ambii să își schimbe viața întru totul, pentru că minunea nu are loc ca să rămână la fel cum erau înainte.

În scurt timp, după aproximativ două săptămâni, mă aflu din nou la Londra, ca să o împărtășesc pentru a doua oară. Din nou ne-am rugat intens și toate celelalte.

Dar cea care era distrusă cu câteva zile în urmă se ridică din pat, merge cu autobuzul la aeroport și pleacă în Elveția, unde i-ai întâlnit tu. Trăiesc la munte, fac plimbări, ea mănâncă de toate, veselă și plină de viață. După puțină vreme au mers la Paris, să viziteze tot ce se poate: muzee, teatre și multe altele... Sosesc la Londra, pentru a

se prezenta înaintea doctorilor. Doctorii nu au găsit nici o urmă de metastază sau de recidivă. Merg în Grecia, în Egipt..., dar nu există nimic în ei în afară de căutarea vechii fericiri și dorința de viață, precum se întâmpla și în anii dinainte de îmbolnăvire. A. nu i-a spus că a avut cancer, că s-a vindecat prin minune. I-a menținut convingerea că primii doctori s-au înșelat, că nu a avut nimic înfricoșător... Rezultatul a fost că s-a petrecut minunea fără nici o transformare ființială a vieții lor duhovnicești. Nu știu, a păstrat oare statuia lui Budha pe care o avea alături de ea la spital și pe care mi-a arătat-o cu satisfacție nedisimulată ca pe ceva minunat? În acea clipă nu am vrut cu nimic să o tulbur. Am spus doar că eu însumi îl iubesc numai pe Hristos și nu am vrut să privesc spre Budha. Nici ea, nici A. nu m-au înțeles...

Nu vreau să merg mai departe în analizarea vieții lui A. și a M. Întotdeauna am considerat că M. este înzestrată cu o mulțime de harisme duhovnicești și mereu îmi provoca o durere profundă faptul că nu înțelegea chemarea lui Dumnezeu. Prefera o anume formă de universalitate, care astăzi câștigă teren în gândirea multora. M. se afla sub influența lui. Desigur, eu așteptam de la ea să înțeleagă faptul că universalitatea lui Hristos este unica și autentică universalitate și a căuta cineva oriunde ceva mai universal este de înțeles doar pentru cei care nu au trăit harul Botezului... Pentru mine a fost o consecință normală înrăutățirea din nou a sănătății ei. Și acum îmi era nespus de greu să-L rog din nou pe Dumnezeu, pentru că prima mea speranță a fost dezmințită: ei nu s-au schimbat, nu s-au înnoit. Așadar, rugăciunea pentru bolnavi, pentru vindecarea lor cu putere de sus, săvârșirea minunii este posibilă doar cu angajamentul pocăinței, adică al schimbării din rădăcină a vieții lor, astfel încât slava lui Dumnezeu să-și găsească loc în ei și întreaga lor viață ulterioară să se continue mai mult la nivelul slavei dumnezeiești.

Ca și tine, și eu i-am scris lui A. că, oricât de adâncă ar fi durerea lui, ceea ce i s-a dat să trăiască cu M. e dator să primească drept o nouă chemare, ca o luptă nouă, mai mare și mai victorioasă. Din răspunsul lui văd cum cuvintele mele nu au avut răsunet în

sufletul său. Întreaga lui scrisoare este un doliu sufletesc, ca să nu spun trupesc. Aș vrea, ca și tine, să îl văd că revine la adevărata lui înălțime, cu adevărat cumințit în urma experienței avute... În vreme ce el vorbește despre sinucidere, exprimându-și astfel dispoziția de a-și grăbi ieșirea din această lume și numai cuvintele soției lui - să nu faci niciodată așa ceva! - îl țin pe loc.

Desigur că îi voi scrie din nou, dar nu mai am în suflet aceeași inspirație pe care am avut-o cu puțin timp în urmă. Nu există vreun indiciu că vrea să se redreseze. Într-un mod aproape femeiesc își *cultivă* durerea. Oare ar fi de folos să-i vorbească cineva despre aceasta brutal, fără ocolișuri, hotărât? Nu sunt sigur. De aceea, în parte, tac...” [Aycovaț Θεογνῶσιαν, Editura Mănăstirii Înaintemergătorului din Essex, Anglia, pag. 344].

Există întotdeauna o întrebare: de ce nu se fac minuni pentru toți? Câți bolnavi sau câte rude ale unor bolnavi nu Îl roagă cu credință pe Dumnezeu și pe sfinți, dar nu văd să se petreacă vreo minune! Oare de ce? La această întrebare justă nu există un răspuns general. Judecățile lui Dumnezeu sunt necunoscute. Cine oare știe gândul Domnului? întreabă Sfântul Apostol Pavel. Explicația deplină o știe numai El însuși. Nu este deloc ușor să interpretăm judecățile lui Dumnezeu, voința Lui, tăcerea Lui. Nu putem să afirmăm că un om este mai credincios, iar altul mai puțin, nici că Dumnezeu îl iubește pe acesta mai mult și pe altul mai puțin. Așa cum spune Prorocul Isaia, judecățile lui Dumnezeu se deosebesc de judecățile oamenilor, pe cât este de departe cerul de pământ.

În final ar trebui să notăm și următorul lucru: de multe ori Dumnezeu tace din dragoste. El permite încercări dure pentru un anumit om, pentru că vede foarte departe. Datorită atotcunoașterii Lui știe foarte bine că o încercare, o boală, o durere pot să se dovedească binefăcătoare pentru mântuirea omului. Sfântul Apostol Pavel, care însuși a

vindecat bolnavi și a făcut minuni, suferea de o boală cumplită, de un ghimpe în trup. Cu toate că de trei ori L-a rugat pe Domnul ca să-l vindece, Domnul a refuzat. Răspunsul Lui a fost: îți este de ajuns harul Meu, căci puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune (2 Corinteni 12, 9). Adică îți e de ajuns darul Meu, pentru că puterea Mea se vede în plinătatea ei prin această neputință a ta.

Mulți sfinți care sufereau de anumite boli sau de alte încercări, cu toate că puteau să vindece în chip minunat pe alții, nu cereau de la Dumnezeu să-i vindece și pe ei înșiși, ci să le dea răbdare. Sfinții noștri contemporani, părintele Sofronie și părintele Paisie, au ajuns până acolo, încât să ceară cancer! Și în durere se bucurau și-L slăveau pe Dumnezeu. Foarte bine zicea părintele Paisie: „Atâtea câte am învățat în boală nu am învățat în ani întregi de asceză”.

Asta nu înseamnă că nu-I vom cere lui Dumnezeu să intervină. Altfel am contesta porunca Lui: cereți și vi se va da, bateți și vi se va deschide... (Matei 7, 7) și ne-am îndoi de darul și de harul pe care L-a dat sfinților Săi: cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face (Ioan 14,12). Răspunderea noastră constă în rugăciunea proprie și în dispoziția spre pocăință. Să îi permitem, cu alte cuvinte, să intre în inima și în viața noastră. Pentru că fără consimțământul nostru liber nu poate să intre. Întotdeauna stă înaintea noastră cu discreție și cu respect. Bate la ușa inimii noastre, dar nu o forțează. Este datoria noastră să îi deschidem. Să îi oferim cererile noastre nu ca niște copii rău crescuți și încăpățânați, ci smeriți și simpli. Cerem, dar nu impunem, gata fiind întotdeauna să acceptăm voia Lui: „nu cum vreau eu, ci cum vrei Tu [...] facă-se voia Ta!” (Matei 26, 39, 42). În această direcție ne îndrumă Sfântul Luca și prin minunile pe care le publicăm în acest volum.

71. Sunt păcătos... Dumnezeu nu mă aude

Există oameni care solicită rugăciunea altora, dar ei înșiși nu se roagă, pentru că se consideră păcătoși. Spun, de exemplu, preoților și monahilor: „Rugați-vă pentru noi, părinte, dumneavoastră, care sunteți aproape de Dumnezeu și vă aude. Noi suntem păcătoși și Dumnezeu nu ne aude!”. Este ispita din dreapta. Este o îndreptățire plină de puțină smerenie, pentru a scăpa de răspunderea proprie de a se ruga, adică de a duce lupta proprie.

Un ieromonah aghiorit scrie: „Nici o rugăciune nu este în zadar. Sfinții îngeri, îngăduiți-mi să o spun metaforic, suferă de lipsă de lucru, pentru că nu se roagă credincioșii care au nevoie. De aceea, imediat ce iese o mică rugăciune din inima, din mintea sau de pe buzele fiecărui credincios, îngerii o iau și cu emoție, adăugând și mijlocirea lor proprie, o duc înaintea înfricoșătorului tron al Sfintei Treimi. Pentru oamenii care se roagă continuu, știu din experiență că rugăciunile le aduc tot ce este mai bun, mai puternic și mai de preț. Am în vedere multe situații, în care chiar și boli grave s-au vindecat ori s-au ameliorat, cei rătăciți au revenit pe drumul spre Dumnezeu, familii s-au împăcat etc. Rugăciunea este în sine singurul dar ființial, cert și util pentru toți, este o armă nemaipomenită și învinsibilă. Sfinții Părinți, având această experiență, insistă să devenim oameni de preferință rugători și mai puțin raționali, oameni sfințiți, nu raționaliști”.

În sinaxarele sfinților întâlnim și evenimentul impresionant de mai jos, care anulează justificarea și argumentarea noastră sărăcăcioasă.

„O mamă are un copil mic, care este pe moarte (primii doi copii deja îi

muriseră). Aleargă peste tot după ajutor. Pe oricine întâlnește, îi cere fierbinte să se roage pentru copilul ei. Așadar, în timp ce ea aleargă, cu inima sfârtecată de durere, întâlnește o femeie plină de multe păcate, care își risipise viața în multe fapte de necinste. De îndată ce o văzu, mama îi aruncă copilul care era în agonie în brațele ei, pentru că durerea cea adâncă o scotea din minți. Căzu la picioarele ei și o imploră să se roage lui Dumnezeu ca să îl miluiască pe micuț. Păcătoasa aceea s-a tulburat și nu știa ce să facă. Pe de o parte vedea pruncul aproape mort și pe mama lui că se târa la picioarele ei, nevrând să se ridice; pe de altă parte vedea și șinele ei plin de multe păcate și lipsit de orice îndrăzneală spre Dumnezeu. Forțată însă de mama copilului, s-a întors spre răsărit și după ce și-a lovit cu putere pieptul cu mâinile, a început să spună cu lacrimi:

- Doamne, nu sunt vrednică să îmi ridic ochii și să mă uit la înălțimea cerului, nici să chem numele Tău cel slăvit cu buzele mele cele păcătoase; sunt nevrednică, prin ceea ce am făcut, atât cerului, cât și pământului, pentru că Te-am mâniat pe Tine, bunule Stăpân, însă imitând pe desfrânata care a venit la Tine și și-a mărturisit păcatele, vin și eu înaintea Ta și Te rog să Te uiți cu iubire de oameni și cu dragoste spre noi. Păcătoasa cea de demult a venit la Tine și și-a mărturisit cu lacrimi păcatele; eu, fiind încărcată de mulțime de păcate, nu îndrăznesc să îți cer iertare pentru ele, însă mânată fiind de mama acestui copil, mă rog Ție, Dătătorule de viață și Mântuitorul tuturor să îi dai viață acestui prunc. Căci dacă eu, cea necurată și lipsită de milă, cu milă îl văd și sunt îndurerată, cu cât mai mult Tu, Cel care izvorăști milă, îl vei milui pe acesta și îl vei ajuta!

Atunci s-a pogorât din cer o lumină orbitoare peste acea desfrânată, peste pruncul muribund și peste mama lui îndurerată. În acea clipă pruncul a revenit la viață și mama lui, eliberată de durere, a mulțumit lui Dumnezeu. Iar acea femeie păcătoasă, uimită și fără cuvinte, a căzut cu fața la pământ, vărsând din ochi râuri de lacrimi...”.

Arhimandritul Nectarie

72. Sfântul te-a binecuvântat

Am aflat despre Sfântul Luca dintr-o carte pe care mi-a dat-o o prietenă. De atunci l-am iubit mult pe sfântul.

Într-o zi au venit asupra noastră necazurile. La începutul lunii august fiul meu a avut un accident cu motocicleta și s-a lovit foarte rău la cap și la picior. Cu ajutorul lui Dumnezeu a scăpat. La cap i-au făcut mai multe cusături și încet-încet a început să se însănătoșească. Însă piciorul i s-a infectat. Ne-am dus la Atena, i-au curățat piciorul și i-au dat antibiotice. El a continuat să muncească, dar noi eram foarte neliniștiți. Piciorul lui nu era într-o stare bună.

Într-o zi am auzit la postul de radio al Bisericii vorbindu-se despre minunile Sfântului Luca. Când s-a terminat emisiunea, i-am spus fiului meu:

- Voi lua cartea Sfântului Luca și voi binecuvânta în chipul crucii cu ea piciorul tău. Vei vedea că te va ajuta.

Exista și o icoană în carte, în care Sfântul Luca binecuvânta, ținând în mână o cruce. I-am spus din nou fiului meu:

- Închină-te sfântului care te binecuvântează cu mâna lui și roagă-te lui!

S-a închinat și de atunci își amintea foarte bine mâna sfântului care l-a binecuvântat.

A doua zi am luat din nou cartea ca să scriu din ea troparul sfântului. Voiam să îl învăț, ca să îl cânt. Când am luat cartea în mână, am căutat icoana pe care o văzusem în ajun. Am găsit icoana, dar nu era așa cum o văzusem data trecută. I-am arătat-o fiului meu și el mi-a spus:

- Dar unde este mâna lui și crucea cu care binecuvânta?

- Nu știu, copilul meu, ce s-a întâmplat. Un singur lucru îmi închipui: că ieri sfântul te-a binecuvântat și acesta este un semn pe care ni l-a arătat ca să te încredințeze că piciorul tău se va vindeca.

Într-adevăr, piciorul lui s-a vindecat și în fiecare an, de sărbătoarea Sfântului Luca, pe 11 iunie, facem o Dumnezeiască Liturghie [în Grecia există obiceiul ca oamenii să ceară să se săvârșească, în ziua în care vor, o Sfântă Liturghie, iar pentru aceasta oferă toate cele necesare], ca să ne arătăm recunostinta. Niciodată nu voi înceta să îi mulțumesc și să îl iubesc. Sper să ajute întreaga lume.

E. M., insula Ios

73. Nu este nevoie să fii operată

Am avut un copil (o fată), M., care acum se află în ceruri, după un accident rutier nefericit. Era absolventă cu nota maximă a Facultății de Biologie și a plecat din această lume înainte să își îplinească visele. Profesorii ei o priveau cu mândrie, prietenii ei o iubeau și noi ne bucuram, pentru că Dumnezeu ne dăduse un copil deosebit. Se pare însă că Dumnezeu a avut alte planuri pentru M. Binecuvântat să fie numele Lui, pentru că în marea încercare prin care trecem nu ne lasă singuri! Prezența Lui este vie, la fel și

mângâierea pe care ne-o dă.

Vreau să vă povestesc o întâmplare emoționantă care s-a petrecut în familia mea de curând. Mama, D., a avut o problemă la ochi. La început, oftalmologul, crezând că e cataractă, a operat-o. Pierderea vederii și simptomele supărătoare nu scădeau. A consultat-o încă o dată și i-a spus că există o problemă gravă. Ar fi trebuit să fie operată din nou. I-a dat tratament pentru două săptămâni și vineri, 18 ianuarie, s-a dus să o consulte și să stabilească ziua operației. Cu uimire doctorul a constatat că simptomele scăzuseră și i-a spus:

- Nu pot să cred, se întâmplă ceva de necrezut! Pentru moment nu e nevoie să fii operată!

Eu vă transmit întâmplarea simplu, așa cum a avut loc. Nu cunosc termeni medicali, nici ce problemă anume a avut la ochi. Ceea ce știu este că operația care ar fi urmat nu era simplă.

Din momentul în care doctorul ne-a informat despre problemă, am dat un pomelnic cu numele ei la biserică și părintele M. K. o pomenea fără încetare. Ne-am rugat și Sfântului Luca, pe care îl cinstim și îl iubim în mod deosebit. Mama participă în fiecare duminică, la Biserica Bunei Vestiri din orașul Pireu, la Paraclisul Sfântului Luca. Eu, în acea după-amiază în care mama s-a dus pentru ultima analiză (18 ianuarie 2008), pe când doctorul o consulta, mergând la mormântul fiicei mele, aveam cu mine și icoana Sfântului Luca, spuneam troparul lui și mă rugam lui. Ajungând la mormânt, cu lacrimi în ochi am rugat-o și pe fiica mea să îl găsească pe Sfântul Luca și să îl roage și ea pentru bunica ei, care o iubea atât de mult (mama se chinuia mult; mai ales după moartea lui M. și-a pierdut puterile și nu voiam să pățească ceva). Printre rugămințile mele i-am promis Sfântului Luca, spunându-i: „Ajută, Sfinte al meu Luca, să scape de operație și îți promit să ofer o sumă de bani pentru copiii orfani din Crimeea!”. Sfântul ne-a auzit, mama mea s-a vindecât și eu mi-am împlinit făgăduința, mulțumindu-i Sfântului Luca.

74. Sarcina va fi dusă până la termen

Mă numesc E.N. Eram în vârstă de 34 de ani și aveam o fetiță de 6 ani și jumătate, când Dumnezeu ne-a dăruit și un al doilea îngerăș, care acum răspunde la numele de Luca. Sarcina nu a fost ușoară. Având un avort la activ cu doi ani înainte și hemoragie în primele luni ale noii sarcini, am fost obligată să rămân ținută la pat, cu tratament farmaceutic și într-o stare sufletească destul de rea.

Fiind nevoită să rămân acasă în acea perioadă, am citit destule cărți. Una dintre acestea a fost și cartea cu viața Sfântului Luca, doctorul și Arhiepiscopul Simferopolului. Nu am reușit să o termin, pentru că m-am emoționat mult de jertfa lui neîntreruptă și l-am compătimit tare mult pentru persecuțiile pe care le-a suferit.

Într-o seară, câteva săptămâni mai târziu, am avut un vis căruia însă la început nu i-am dat nici o importanță. În acest vis se făcea că stăteam într-un apartament mic, la țară, pe care îl are tatăl meu, în afara orașului în care trăim, când s-a auzit o lovitură în ușă și a apărut un bărbat blond, cu ochelari și barbă, care s-a recomandat ca fiind doctorul. Mai exact a spus:

- Sunt doctorul. Hemoragia nu are importanță, sarcina va fi dusă până la termen.

M-am întrebat atunci, în visul meu, de ce a venit acest doctor, din moment ce aveam un alt ginecolog, de ce nu era brunet (oare așteptam un alt sfânt, pe care îl invoc

din când în când?) și de ce bluza lui era deschisă în față, în formă de V. Acest vis nu l-am discutat cu nimeni în acea perioadă.

După aproape două luni și într-un moment nebănuit, mi-am dat seama dintr-odată că bărbatul pe care îl văzusem în vis semăna cu Sfântul Luca în tinerețe, așa cum este înfățișat la pagina 50 a cărții, iar bluza cu formă neobișnuită pe care el o purta în vis era probabil cea pe care o poartă doctorii în sala de operații. La un moment dat, după câteva zile, i-am povestit soțului meu atât visul, cât și constatarea mea, ca să știe. Nu m-am preocupat mai mult de acest vis, dar l-am spus și duhovnicului nostru, care ne-a spus că nu e exclus să fie fost într-adevăr o vizită a Sfântului Luca, pentru că l-am compătimit, citind despre suferințele lui. Cu toate acestea, începând din acea zi, undeva în adâncul minții mele, cât și a soțului meu a existat, însă nu exteriorizat, gândul că, dacă s-ar naște copilul și ar fi băiat, i-am da numele sfântului, deoarece din cauza greutăților sarcinii simțeam multă mângâiere prin această întâmplare, mai ales datorită cuvintelor: „sarcina va fi dusă până la termen”.

La un moment dat, o familie de prieteni de-ai noștri, după ce au făcut o călătorie, ne-au adus, împreună cu alte lucruri, o icoană a Sfântului Luca de la Mitropolia Kastoria, cu troparul lui pe verso. Celelalte luni ale sarcinii au trecut cu destule greutăți, ca și primele. Datorită visului pe care îl avusesem, soțul meu a pus icoana Sfântului Luca pe noptiera noastră și în fiecare seară, dar și în diferite momente grele din timpul sarcinii, citeam troparul lui. Când a sosit ceasul, nașterea s-a încheiat cu succes, prin cezariană. În timpul cezarienei soțul meu s-a rugat la Sfântul Luca pentru sfârșitul ei normal.

În legătură cu numele pe care să-l dăm copilului și pentru că totul a fost în regulă în legătură cu nașterea, simțeam că ar fi o cinste pentru el să poarte numele Sfântului Luca, pe care l-am simțit atât de mult că m-a sprijinit și m-a ajutat să se nască un copil sănătos. Pe de altă parte însă, mă gândeam și că poate a fost un vis întâmplător, fără nici o importanță. În această situație i-am fi întristat pe părinții noștri, căroră nu le

spusesem nimic și am fi ajuns în situația de a le prezenta o întâmplare pe care poate ar fi considerat-o doar o simplă scuză ca să nu punem copilului numele lor. Gânduri asemănătoare avea și soțul meu, gânduri care s-au intensificat din momentul în care s-a născut copilul și până aproape de ziua punerii numelui (ziua a opta după nașterea copilului).

[În Grecia există un obicei împământenit, acela de a se da copiilor numele bunicilor, într-o ordine strictă: primul copil, dacă e băiat, primește numele bunicului din partea tatălui, iar dacă e fată, primește numele bunicii din partea tatălui; al doilea va primi numele bunicului neonorat la prima naștere, tot din partea tatălui; de la al treilea copil încolo se trece la numele părinților soției; adesea, dacă nu se respectă această tradiție, dacă nu sunt numiți nepoții după numele lor, bunicii ajung până la a-și despărți odraslele, de furie că le-a fost călcată în picioare mândria].

Dilema de mai sus a încetat definitiv să ne mai preocupe când, a doua zi de la întoarcerea noastră de la maternitate, s-a petrecut următoarea întâmplare: pe când terminam să-i dau masa de seară cu biberonul, micuțul s-a înecat. Am făcut tot ceea ce știam de la primul nostru copil în astfel de situații, însă fără succes. Micuțul nu putea să respire. L-am strigat pe soțul meu, care era în cealaltă cameră, să mă ajute. Dar el s-a speriat și nu a putut să facă nimic. Au urmat momente de panică (nimeni nu știe exact câte secunde sau minute au fost), când toți ne pierduserăm stăpânirea de sine, căci întâmplarea ne găsisse cu totul nepregătiți. Alergam nebunește în dreapta și în stânga prin casă, cuprinși de panică. Eu țipam, soțul meu a fost așa de suprins, încât nu mai putea, din cauza panicii, să găsească nici numărul de telefon al pediatrului nostru, cu toate că era scris în mai multe locuri. Părinții mei, care de asemenea erau acolo, nu puteau să facă nimic. Timpul trecea și începusem să cădem în deznădejde. Atunci mi-am amintit de Sfântul Luca și l-am rugat (în gând) să mă lumineze ce să fac. În aceeași clipă și independent de ceea ce făceam eu, soțul meu, simțind că nu poate să facă altceva, a făcut singurul lucru la care în acel

moment a putut să se gândească: a smuls copilul din brațele mele și l-a botezat în aer cu numele de Luca. Imediat după aceasta, ca și cum mintea mea s-a luminat, l-am luat din nou pe copil, care începuse să se învinețească din cauza lipsei de oxigen, și cu degetul i-am apăsat limba care se lipise de cerul gurii, forțându-l astfel să tușească și, prin urmare, să respire. Modul în care Dumnezeu a permis să se petreacă această întâmplare a fost de așa natură, încât nici unul dintre noi nu a putut să reacționeze oportun și corect în acel moment.

Apoi, în aceeași seară, a venit pediatriul la noi acasă, l-a consultat pe micuț și ne-a liniștit, spunându-ne că totul era în regulă, însă moralul nostru era la pământ. A doua zi i-am spus soțului meu, care voia să rămână acasă, cu noi, să meargă la serviciu ca să uite cele întâmplate și viața noastră să intre cât mai repede posibil în ritmul ei normal. Cu toate că în final s-a dus la lucru, era foarte marcat și încărcat sufletește negativ din cauza celor întâmplate. Mai întâi i-a telefonat duhovnicului nostru, cu care simțeam nevoia să vorbim și să îl întrebăm dacă era valabil botezul în aer. Apoi i-a telefonat și unui monah din Sfântul Munte Athos, cu care fusese în legătură și pe toată durata sarcinii mele, povestindu-i acestuia tot incidentul. Monahul i-a răspuns că și el a auzit de curând de Sfântul Luca, ale cărui minuni ajungeau la urechile lui din ce în ce mai des.

Soțul meu se gândea să meargă cât mai curând posibil la Mănăstirea Sagmata, ca să se închine moaștelor Sfântului Luca, însă acest lucru nu era posibil pentru că aveam nevoie de el acasă. În aceeași după-amiază, monahul i-a telefonat soțului meu și i-a spus că a doua zi urma să meargă în Atena din motive personale și, dacă ar fi reușit să se întâlnească, i-ar fi dat o binecuvântare de la Sfântul Luca, pe care o aveau la mănăstirea lui, un dar al unor oameni evlavioși care vizitaseră Biserica Sfântului Luca din Simferopol.

Într-adevăr, s-au întâlnit după două zile și, în timpul scurt pe care l-au avut la dispoziție, au discutat despre cele întâmplate. Monahul i-a dat soțului meu binecuvântarea

pe care o adusese de la mănăstire și pe care, așa cum i-a spus, o luase cu el în ultimul moment, plecând din mănăstire, în urma telefonului care îi fusese dat de soțul meu. Astfel binecuvântarea sfântului a ajuns până la noi acasă pentru micul Luca.

Dacă privim incidentul în ansamblu, vedem că, deși nu-l cunoșteam deloc pe Sfântul Luca la începutul sarcinii (întâmplător am primit cartea cu viața lui, care ni s-a părut interesantă), apoi nu numai că am simțit sprijinul lui, ci chiar am simțit intervenția sa minunată atunci când l-am chemat, iar binecuvântarea lui a ajuns de departe la noi în clipa în care căutam un mod de a-l găsi și de a-i mulțumi.

K. E., Halkida

75. Astăzi trăiesc o viață normală

La începutul lunii octombrie 2008, brusc și pe neașteptate au început să îmi amorțească extremitățile corpului (mâini-picioare). Vârsta mea tânără (aveam atunci 25 de ani), starea mea fizică relativ bună (făceam atletism în mod regulat) și atât istoricul meu medical, cât și cel al familiei mele nu îndreptăteau o astfel de stare.

Aceste simptome deveneau din ce în ce mai acute. De asemenea, ele se extindeau și la restul corpului, nemaiputându-mi purta de grijă, devreme ce aveam dificultăți în a face orice fel de mișcare. Puterile mă părăseau progresiv și aceste amorțeli

continue făceau să-mi dispară simțul tactil într-atât, încât nici nu mai puteam simți dacă sunt îmbrăcat sau nu.

Familia mea a fost foarte afectată, cum e și normal de altfel, și de aceea am început o serie de analize medicale amănunțite, căutând cauza bolii mele. După ce am fost supus la multe analize, numai un RMN a arătat care este cauza răului. La nivelul vertebrelor cervicale, în măduva spinării apăruse o umflătură de mărimea unei alune și ea provoca deteriorarea sistemului nervos central.

Consecința a fost faptul că, la aproximativ zece zile din clipa în care au apărut primele simptome, mă aflu în Spitalul Yghia, unde am fost internat timp de cinci zile. Tratamentul pe care l-am urmat acolo, în chip minunat, a fost primirea de doze excesiv de mari de cortizon. Zic în chip minunat, pentru că prima mișcare pe care neurochirurgii o fac atunci când întâlnesc astfel de cazuri este să îl supună pe bolnav unei intervenții chirurgicale de urgență, pentru că se apreciază că este vorba de o tumoare.

După cinci zile de tratament, am primit bilet de ieșire din spital, fără însă să scap de pericolul operației, și cu o evoluție incertă a sănătății mele. Desigur, tratamentul nu s-a oprit acolo, ci a fost continuat destul timp acasă... În acea perioadă dificilă a vieții mele și a familiei, care pătimea împreună cu mine, ne-au întărit foarte mult rugăciunile, dragostea și prezența prietenilor, rudelor, părinților duhovnicești și a cunoscuților, cărora le datorez o recunoștință deosebită și mulțumiri.

Atunci, duhovnicul meu, condus de dragostea foarte mare și de grija părintească pe care o nutrea și o nutrește pentru turma sa și, prin extindere, pentru persoana mea, mi-a propus să vizităm Mănăstirea Sagmata, a Schimbării la Față a Mântuitorului, cu scopul de a ne închina sfintelor moaște ale Sfântului Luca doctorul, Arhiepiscopul Simferopolului și Crimeii și de a ne ruga sfântului să mă ajute, cum s-a și întâmplat mai apoi. Momentele pe care le-am trăit acolo au fost cu adevărat emoționante. Îmi amintesc că ne-am închinat la racla în care e păstrată o părticică din inima neputrezită

a sfântului și ne-am plecat genunchii în fața sfintelor moaște în timpul Paraclisului Sfântului Luca. Apoi am plecat spre casele noastre, liniștiți și mângâiați în chip tainic.

Astăzi trăiesc o viață normală, cu simptome minime, de nebăgat în seamă față de cele avute, lucru minunat și paradoxal, pentru că în mod normal trebuia să rămân cu sechele puternice de la o boală așa de gravă care, în alte împrejurări, se încheie prin paralizie permanentă!

Îl slăvesc pe Dumnezeu, le mulțumesc tuturor sfinților care au contribuit la vindecarea mea și mai ales Sfântului Luca doctorului, care a auzit glasul rugăciunii noastre și m-a miluit. În fine, îmi doresc ca Dumnezeu să răsplătească după nevoia fiecăruia pe toți acei oameni care au fost alături de mine în acele clipe grele. Fie ca Sfântul Luca să se roage pentru noi toți! Amin!

I. N., Atena

76. Mi-a luat boala

Povestirea mea începe în august 2004.

Am început să am probleme cu picioarele și să nu mai pot merge. Am fost cu soțul meu la vreo patru-cinci doctori, am făcut analize, RMN, tomografie computerizată, electromiografie (metodă de înregistrare optică sau grafică a potențialelor de acțiuni musculare), iar rezultatul a fost că aveam sindromul de solicitare mediană a tibiei. Aveam niște dureri groaznice. Nervii, mușchii, venele, tendoanele fuseseră prinse între cartilajul articular și tibie, fără să existe vreo sângerare. După diagnosticare m-am dus la duhovnicul meu și mi-a dat o sticlută cu untdelemn de la candela Sfântului Luca; mă ungeam cu el în fiecare zi și beam agheasmă.

Am început tratamentul cu injecții intramusculare. În luna decembrie, am venit la Mănăstirea Sagmata și ne-am închinat Sfântului Luca. Plângeam și mă rugam ca Dumnezeu să îmi dea putere să rezist până la capăt. Durerile au continuat și doctorul mi-a spus să mă operez, asigurându-mă că mă voi face bine.

M-am dus la părintele meu duhovnic, m-am spovedit și mi-a dat o cruce care avea în ea o părticică din inima Sfântului Luca. Mi-a spus:

- Copila mea, acesta este un dar de la părintele tău duhovnicesc!

Aveam în mine o siguranță că totul va fi bine.

Înainte să intru în sala de operație crucea a răspândit mireasmă și atunci am simțit că Hristos, Sfântul Luca și părintele meu duhovnic sunt alături de mine. S-a făcut operația, însă situația era foarte rea. Doctorul i-a spus soțului meu:

- Îmi pare foarte rău pentru soția dumneavoastră. Următorul pas este paralizia. Am operat-o și nu a avut deloc hemoragie. Trebuie să vedem dacă nu cumva are

o boală a sângelui sau o formă gravă de poliartrită reumatoidă (boală inflamatorie care afectează articulațiile mâinilor și ale picioarelor).

Nu puteam să îmi mișc picioarele de la genunchi în jos.

Eram în legătură permanentă cu duhovnicul meu și el mă încuraja:

- Dumnezeu peste toate și multă rugăciune către Sfântul Luca, către Maica Domnului și către Domnul Hristos!

Pe 30 ianuarie, într-o zi de duminică, soțul meu și cu cei cinci copii ai noștri au plecat la biserică. Eu ascultam Sfânta Liturghie la postul de radio al Mitropoliei din Pireu. Era momentul împărtășirii și eu am spus: „Hristoase al meu, nu pot să vin să mă împărtășesc, însă voi bea niște agheasmă mare”. M-am uns cu ulei de la Sfântul Luca pe picioare și, de îndată ce am băut agheasmă, crucea a început să izvorască mir, am simțit că trece ca un curent prin picioarele mele și ele au început să se miște.

- Minunea începe, mi-a spus părintele meu duhovnic. Fă multă rugăciune la Sfântul Luca!

Îmi rămăsese numai o durere puternică, la călcâi. Miercuri, pe 2 februarie, de sărbătoarea Întâmpinării Domnului, zi în care Sfântul Luca a devenit preot, din nou am rămas singură acasă și ascultam Dumnezeiasca Liturghie. Plângeam. Am băut agheasmă mare, m-am uns cu ulei de la Sfântul Luca pe picioare, din nou crucea a izvorât mir și Sfântul Luca mi-a luat durerea (un nerv fusese prins, în timpul operației, de o sutură, de aceea mă durea, dar Sfântul Luca mi-a eliberat nervul).

A venit și confirmarea doctorului. Mi-a văzut piciorul și mi-a spus:

- Nu știi din ce cauză suturile au fost aruncate afară.

După toate acestea, într-o seară l-am văzut în vis pe Sfântul Luca. Am visat că mergeam printr-un loc necunoscut și voiam să mă închin Maicii Domnului. La un moment dat am văzut niște pelerini în fața mea. I-am urmat. Am ajuns la o ușă. Ne-a deschis un

bărbat. Atunci l-am văzut în fața mea pe Sfântul Luca: trecuse la Domnul! Hristoase al meu, Sfântul Luca! Lumea a început să i se închine (locul acesta avea două trepte și lumea trecea și îi săruta picioarele Sfântului Luca). A venit și rândul meu și dintr-odată am văzut că i se mișcă mâna. Am prins-o, am mângâiat-o și am sărutat-o. În acel moment Sfântul Luca s-a ridicat și mi-a spus:

- Ceea ce îmi cere mama ta, nu voi face!

Atunci m-am gândit: „Nu cere nimic rău, cere să mă fac bine” și i-am răspuns:

- Sfinte al meu, eu te chem pe tine și pe Domnul meu zi și noapte și știu că mă voi face bine. Mi-a spus aceasta și părintele meu duhovnic, cred asta!

Atunci și-a clătinat capul afirmativ, mi-a prins capul în mâini și m-a sărutat pe cap. Am simțit cum îmi ia durerea.

Când m-a văzut duhovnicul meu că merg, a strigat:

- Minune! Minune!

Slavă Ție, Dumnezeule! Cu rugăciunile părintelui meu duhovnic mă însănătoșesc și spun din suflet un mare *mulțumesc* către Domnul, către Maica Domnului și către Sfântul Luca, pe care îi iubesc așa mult.

Slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat lumina!

Slavă întru cei de Sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!

Vă mărturisesc că toate aceste lucruri minunate mi s-au întâmplat mie, nevrednicei. De multe ori mi-am pierdut credința în Dumnezeu și m-am temut.

Îi mulțumesc din nou părintelui meu duhovnic, care m-a sprijinit și mă susține cu rugăciunile lui, și Îi aduc lui Dumnezeu slavă.

M. G., Atena

77. Am descoperit o comoară

În urmă cu trei ani și jumătate m-am îmbolnăvit grav de sclerodermie (denumire generică pentru o serie de dermatoze caracterizate prin îngroșarea și îndurarea pielii). Picioarele mele deveniseră imense din cauza edemului, nu puteam să mai port pantofi. Am făcut injecții cu cortizon, cu toate efectele secundare. Tot atunci, din voia lui Dumnezeu, mi-a apărut și o altă problemă la piept. Nu am avut curaj să mă duc la doctor. Aveam și alte probleme, precum și multe încercări cu rudele mele. Nu m-am dus la doctor, nu din desconsiderare, ci pentru că nu am avut timp și ceream de la Maica Domnului să-mi dea mai mult timp.

La un moment dat am intrat în librăria mitropoliei noastre ca să cumpăr niște icoane. Pe un raft am văzut cartea „Arhiepiscopul Luca”. M-am uitat atentă la subtitlul ei: *Un păstor sfânt și un doctor chirurg*. Am cumpărat-o și nu mă mai săturam să o citesc. Mă bucuram ca și cum aș fi descoperit o mare comoară. Mă însemnam în chipul crucii continuu cu cartea și ceream de la Sfântul Luca să mă ajute în problema mea de sănătate. Mă rugam fierbinte sfântului, până când, la un moment dat, nu știu când și cum, am simțit că m-am vindecat. Soțul meu mă întreba cum mă mai simt, iar eu îi spuneam că Sfântul Luca m-a făcut bine. El este acum ocrotitorul nostru. Este doctorul și ajutorul nostru.

După puțină vreme am găsit slujba sfântului și am vorbit cu un pictor, un suflet binecuvântat, să ne picteze icoana Sfântului Luca, ca o mulțumire pentru binele făcut de el.

Soțul meu îmi tot propunea să mergem undeva, într-o călătorie, iar eu îi spuneam să mergem în Crimeea, să ne închinăm sfântului. Apoi gândeam că e prea departe. Însă sfântul a venit în orașul nostru și mare este bucuria noastră...

78. Mâna mea opera singură

Era în data de 30 iulie 2003, zi în care urma să fiu operat la prostată, al cărei volum se mărise din cauza unui flegmon. Acesta a fost diagnosticul pe care mi l-au comunicat doctorii. În realitate, diagnosticul era altul, dar ei îmi ascundeau adevărul. Mult timp după operație am aflat de la soția mea că de fapt am avut cancer la prostată.

Operația urma să aibă loc la Spitalul Metaxa, într-o zi de luni. Duminică seara, înainte de culcare, am luat o carte de rugăciuni ca să citesc Paraclisul Maicii Domnului. Voiam să citesc ceva și către marele nostru sfânt și chirurg Luca. Fusesem fascinat de viața lui, pe care o citisem în mod repetat. Neavând slujba lui, am făcut o rugăciune proprie, cu cuvinte simple: „Sfinte Luca al meu, știu că ești departe și că-ți este greu să vii la mine. Însă eu îți cer să vii, nu ca să scap de operație, ci ca să fii prezent în sala de operație, ca să ții și să călăuzești mâna doctorului. Și când vii, treci și prin Evia și ia-l și pe părintele Iacov Tsalikis... Te rog, vino, părinte Iacove, căci dincolo de sfințenia ta, când ai fost operat, și i-ai chemat pe sfinții tăi să vină degrabă să te ajute”.

Cu această rugăciune, am intrat luni în sala de operație, la ora 8 dimineața, și am ieșit la ora 11:30. După ce m-am trezit, a venit în salon medicul-șef G. și mi-a spus:

- Operația a fost grea, dar astfel de operații să tot fac într-o zi și nu voi obosi. Mâna mea opera singură. A fost atât de ușor...

Imediat am înțeles cine intervenise. Însă nu voiam să spun nimic, pentru că nu

primisem nici un mesaj din partea sfinților. A doua zi dimineață a venit și profesorul universitar doctor T. și, în timp ce eu eram intubat, m-a consultat și a spus celorlalți doctori:

- Să-i fie scoase tuburile, în afară de cel pentru injecții și cateterul.

Apoi s-a întors spre mine și mi-a spus:

- Știți, operația a fost grea, dar totul a mers foarte bine.

După cele auzite de la doctori, m-am rugat din nou sfinților să îmi arate un semn și să mă scape de îndoieli. După zece zile, din nou într-o zi de luni, la vizita de dimineață a doctorilor, i-am întrebat când voi putea pleca acasă. Toți mi-au răspuns: după ziua de miercuri.

Marți, dis-de-dimineață, am văzut în vis că s-a deschis ușa salonului și a intrat un doctor necunoscut, îmbrăcat cu o bluză albă de medic și însoțit de un asistent. Eu m-am ridicat și stăteam pe pat, în șezut. Doctorul mi-a întins mâinile și mi-a cerut să i le întind și eu pe ale mele, ca să mă ridice. Eu nu am înțeles ce-mi cere, dar asistentul lui mi-a explicat:

- Îți spune să te ridici în picioare. Este rus și nu știe grecește!

I-am întins mâinile, m-am ridicat în picioare și i-a spus asistentului său:

- Astăzi poate să plece!

Mi-a dat drumul la mâini și eu m-am întors, ca să mă așez. M-am așezat, și când m-am întors din nou să îl văd, am văzut doi clerici. Unul era episcop. S-a întors și i-a spus celuilalt, al cărui chip l-am recunoscut ca fiind al părintelui Iacob:

- Noi am terminat. Să mergem!

L-a luat de mână și au ieșit din cameră. Am fugit să îi ajung, însă i-am pierdut. M-am trezit emoționat. La ora 12, a venit profesorul și mi-a spus:

- Domnule, veniți să vă luați biletul de externare. Nu e nevoie să mai rămâneți internat încă o zi.

Într-adevăr, peste o oră am plecat. Astăzi sunt foarte sănătos datorită ajutorului sfântului nostru!

I. L., Perama

79. Hristos m-a ajutat să nu mă doară!

Nepoata mea, în vârstă de cinci ani, avea dureri lombare foarte puternice și am dus-o la Spitalul de Pediatrie Pentelis. I-au făcut o ecografie și au văzut că avea piatră la rinichi. I-au dat medicamente, însă piatra nu se elimina. Doctorii ne-au recomandat să facem operația. Am consultat mai mulți doctori și ne-au sfătuit la fel.

După câteva zile, mama ei și fiica mea au discutat problema aceasta cu o prietenă a ei, care i-a dat o iconiță a Sfântului Luca, spunându-i că era doctor și mare făcător de minuni. Fiica mea a luat iconița, a venit acasă și s-a rugat așa:

- Sfinte al meu, eu nu te cunosc. Dacă ești doctor, vindecă-l pe copilul meu!

Seara a pus iconița sub perna fetei. Dimineața copilul s-a trezit și a venit vesel la mine. Eliminase piatra. Era cât un bob mare de linte.

- Bunică, mi-a spus, uită-te! Hristos m-a ajutat să nu mă mai doară!

Sfântul Luca a răspuns imediat rugăciunii noastre.

L. K., Marousi

80. Ceea ce ai, îți voi lua

Cu multă evlavie am venit astăzi la mănăstirea sfinților voastre, ca să mă închin moaștelor celui nou între sfinți Luca, Arhiepiscopul Crimeii și să Îl slăvesc pe Dumnezeu-Treimic, Care rămâne în veci minunat întru sfinții Lui. Împreună cu mine a venit și mama mea, E., căreia, acum șapte luni, i-a apărut o tumoare în spatele glandelor suprarenale, mai exact, după cum a arătat tomografia, un țesut de 4,7 cm, cu markeri cancerigeni ridicați.

Ne-am pus toate speranțele noastre în Dumnezeu-Treimic și în Sfântul Luca. Când mama a făcut a doua ședință de chimioterapie, i-am dus o iconiță mică a Sfântului Luca și i-am spus să se roage. În aceeași seară, a văzut o mână (în timp ce era între somn și starea de veghe) și a auzit o voce care i-a spus:

- Eu am să îți iau ceea ce ai!

S-a trezit imediat și a venit să-mi spună ce s-a întâmplat.

De atunci sănătatea ei s-a îmbunătățit, a început să mănânce și starea ei sufletească a început să fie mai bună. După 20 de zile a făcut tomografie computerizată, care a arătat o micșorare cu 50% a tumorii, iar după o lună, când a făcut din nou analize generale, markerii cancerigeni se micșoraseră simțitor!

Pentru noi, aceasta a fost încă o minune a Domnului, prin intermediul Sfântului doctor fără de arginți Luca, și de aceea am venit astăzi să ne închinăm lui.

Părintele N. M., Larisa

81. Știință si minune

Doctorul își simte neputința în fața măreției vieții și a morții, a adâncului de mistere ale trupului omenesc, simte propria sa neputință și vrea să ceară ajutor de la cineva. În această situație el va recurge la cineva cu care are o legătură personală și, desigur, o relație de iubire. Această legătură este cea cu Dumnezeu și la ea au apelat mulți oameni în momentele lor grele. Acest refugiu va fi exprimat ca o rugăciune către Dumnezeu, prin care recunoaștem propria nedesăvârșire și posibilitățile limitate pe care le avem, dar și recunoaștem puterea Lui de a influența sfârșitul lucrurilor. Intervenția lui Dumnezeu în evoluția unei situații, când noi o cerem cu credință, este minunea. Minunea nu este neapărat o anulare a legilor naturale, ceva izbitor pe care nu poți decât să îl accepți. Dumnezeu Însuși a creat legile fizice și le respectă. Intervenția Lui este de obicei discretă, blândă. Dumnezeu nu vrea să impresioneze, nici să oblige pe cineva să îl accepte. El vrea, pur și simplu, să consoleze și să îl întărească pe cel care dorește să vadă dincolo de lucruri. Intervenția minunată a lui Dumnezeu este de obicei de așa natură, încât îi dă șansa - celui care vrea să o refuze - să facă aceasta (adică superstițioșii), atribuind o întâmplare, cum e o vindecare, fie norocului, fie unei situații foarte rare, fie unei vindecări inexplicabile, automate.

Toți cei care însă știu și vor, aceștia pot să deosebească clar prezența lui Dumnezeu de un neașteptat final perfect al unei operații grele, sau de întârzierea evoluției unei boli, sau de vindecarea unei boli grave și incurabile, sau de repararea și reabilitarea unei stricăciuni care părea cu totul de nerezolvat. Desigur, iubirea lui Dumnezeu se poate exprima și într-un mod izbitor, și depășind și anulând legile naturii. Astfel, am văzut dispariții de tumori sau reînceperea funcționării unor organe distruse, ceea ce din punct de

vedere medical era considerat a fi imposibil. Dumnezeu însă preferă de obicei calea discretă a rezolvării lucrurilor. Cu cât lucrurile sunt mai neclare, cu atât e mai intensă invocarea lui Dumnezeu și mai evidentă prezența Lui în rezolvarea lor. Dumnezeu vrea să intervină în așa fel, încât cel ce are urechi să audă, și cei care văd să vadă, dar să nu înțeleagă.

Cel dintâi dar pe care îl respectă Dumnezeu la om este libertatea lui. Putem să spunem că libertatea este elementul care îl deosebește pe om de animale. Exact această libertate este cea pe care Dumnezeu a respectat-o atunci când i-a dat omului posibilitatea alegerii dintre bine și rău. Probabil că prețul acestei libertăți este și căderea omului, însă Dumnezeu a considerat că libertatea este esențială și atât de proprie existenței omului și mântuirii lui finale, încât nu a vrut să îl lipsească de ea, ca să îl protejeze. De aceea și Hristos a refuzat ispita de a face pâini din pietre și a hrăni lumea. De aceea și minunile pe care le-a făcut, le-a săvârșit numai când era nevoie și, de obicei, le cerea celor vindecați să nu spună nimic despre aceasta. Așa și acum, în viața noastră, Dumnezeu intervine într-un mod în care cei ce vor și au ochii deschiși - să vadă intervenția Lui, iar cei care nu vor - să aibă posibilitatea să o refuze. Viața și mântuirea omului trebuie să fie rod al iubirii lui Dumnezeu, dar și al propriei lui libertăți, căci altfel ele nu au sens.

Noi, doctorii, care suferim în fiecare zi în lupta noastră cu boala și cu moartea, am văzut în mod repetat acest har al lui Dumnezeu care apare în viața și în faptele noastre și probabil că adesea l-am ignorat sau l-am refuzat. Măsura, pe care trebuie să o avem în viața noastră, ne-o dau sfinții lui Dumnezeu. Sfântul Luca (Voiko-Iasenețki) a înfruntat boala ca doctor, folosind împotriva ei toate posibilitățile pe care i le ofereau știința și tehnologia. Și nu numai atât, el studia în continuare știința și oferea multe medicamente timpului său, astfel încât și astăzi, la spitalul din Taşkent, unde a lucrat Sfântul Luca, încă e folosită cartea lui despre infecții. Concomitent însă, munca lui era afierosită milei lui Dumnezeu. Întotdeauna avea icoana Preacuratei Născătoare de Dumnezeu în sala de

operații. Astfel, el s-a învrednicit să fie un mare om de știință, un mare chirurg și un mare vindecător. Iar acum, când Dumnezeu l-a numărat cu sfinții, mijlocește pentru venirea harului lui Dumnezeu în viața noastră, când noi îi cerem aceasta, iar uneori chiar și fără ca noi să o cerem.

Cu astfel de modele, cum este Sfântul Luca, oricine poate să înțeleagă faptul că minunea e prezentă în viața noastră și că ea poate să coexiste în chip minunat cu știința.

G. Papagheorghiou,
Profesor universitar de chirurgie,
director al Clinicii nr. 1 de Chirurgie a Spitalului Buna Vestire

82. Crearea din nou a degetelor

Am venit în concediul părinților în Theodosia și locuiam în apartamentul bunicii, care se află la etajul al treilea al unui bloc de cinci etaje. Era în data de 4 iunie, la prânz. Acasă se aflau bunica, părinții mei, mătușa și fratele meu. Aproape toți dormeau. Tatăl meu era pe balcon și repara ceva. Ușa de la balcon era deschisă și se făcea curent. Ușa de la intrare era deschisă și se tot închidea și deschidea de la curent. Era o ușă grea, ecranată, cu 12 închizători, iar pe margini avea întăritură de fier.

Eu nu dorm niciodată la prânz. I-am spus bunicii mele:

- Mă duc să mă joc!
- Du-te! mi-a spus și am plecat.

Am ieșit și am împins puternic ușa, ca să se închidă. Însă, din cauza curențului, s-a trântit. În locul în care iese încuietoarea mi-am prins două degete. În acel moment nu am simțit nimic, a fost totul foarte brusc. Am vrut să cobor scările, dar m-am întors să văd dacă ușa s-a închis bine și privirea mi-a căzut pe perete. Era plin de sânge. M-am mirat. Atunci m-am uitat la mâna mea stângă și am văzut că lipseau două falange apropiate și din mână îmi curgea sânge. Am fost șocat și abia atunci am simțit o durere puternică.

Am sunat repede la ușă. Mama mea a întârziat puțin să deschidă, căci dormea. Eu plângeam. Mama a deschis ușa și, fără să mă privească, a înaintat pe holul îngust, spunând:

- Nazar ăsta nici nu a apucat să iasă și deja plânge.

A spus asta pentru că eu ori râd, ori plâng! Mama a intrat în sufragerie și s-a întins pe pat, ca să se culce. Eu am continuat să plâng, m-am apropiat de ea și i-am arătat mâna. De îndată ce a văzut-o, a țipat înspăimântată. A venit și bunica mea, care este asistentă medicală. Avea acasă diverse medicamente. Mi-a îngrijit puțin rănila și a pus betadină. A dat imediat telefon la spital și a anunțat Secția 1 de Urgențe. Aceia i-au spus:

- Puneți peste răni o pungă cu carne înghețată!

Eu ședeam jos, în salon și strigam:

- Cum o să mai cânt la pian?

Când am înțeles că rana era gravă, am strigat plângând:

- Maica Domnului, ajută-mă!

Cu toate că spitalul era departe, ambulanța a venit foarte repede, în două-trei minute. Ce se întâmplase? O vecină își rupsesse mâna și anunțase ambulanța. Astfel, când salvarea se apropia, au fost anunțați paramedicii să mă ia și pe mine. În ambulanță a venit cu mine numai mama. Când am intrat în mașină am întrebat-o îngrijorat pe asistentă:

- Când o să mă fac bine?

Asistenta mi-a răspuns:

- Dacă te sperie faptul că vezi osul, nu te teme, o să îl înfășurăm cu pielea care a rămas și încet-încet rana se va închide.

Am ajuns la spital, am intrat în secția de urgențe și un doctor a recomandat să facem o radiografie. Mama îl întreba cu nerăbdare pe doctor:

- Ce veți face? Dacă este posibil, luați degetele mele și faceți transplant.

Doctorul a răspuns:

- Asta este exclus. Cele două falange le-a pierdut definitiv. Pentru moment va trebui să îl cos. Mai târziu vom face operație plastică, ca să nu se vadă așa urât, și apoi mai vedem.

Degetele au fost amputate din articulație și oasele ieșeau afară, în special la al treilea deget, care era distrus. Pielea era trasă înapoi. Am intrat în sala de operații și m-am întins pe pat. Au legat degetele ca să se oprească sângerarea și mi-au făcut o anestezie locală. Eram curios și mă uitam să văd ce face doctorul. A luat pielea și a tras-o ca să acopere oasele, apoi a cusut rana. Din câte îmi amintesc, operația a durat aproximativ 20 de minute. Apoi doctorul a pus alifie, pansament și ghips pe mână, pentru că oasele erau rupte.

Am ieșit și m-am dus la mama. Doctorul a vorbit cu ea. Îmi amintesc că mama propunea să nu rămân în spital, ci să mă aducă la spital în fiecare zi. Doctorul a fost de acord:

- Bine, dar să nu îți miște mâna, să nu scrie sau să deseneze cu ea.

Ne-am întors acasă pe jos. Cât a durat anestezia, nu m-a durut. Când am ajuns într-un parc, a început să mă doară și am început să plâng. Am ajuns acasă. Bunica mă compătimea și îmi spunea:

- Ți-aș da degetele mele, dar sunt îmbătrânite și urâte. Tu ai degete frumoase, cum să ți le dau pe ale mele?

M-am așezat să mă culc, însă mă durea tare. La fel și când mergeam pentru schimbarea bandajelor. Îmi puneau un lichid anume, ca să se înmoaie pansamentul. Asta se întâmpla în fiecare zi. Îmi schimbau și ghipsul. Când îmi scoteau pansamentul, mă durea tare rău. Îl rugam pe doctor să lase lichidul mai mult, ca să se înmoaie pansamentul mai bine. Doctorul îmi spunea însă:

- Nu am timp! Ție îți trebuie ceva, mie îmi trebuie altceva!

Îmi scotea pansamentul încet-încet, însă, oricâtă grijă avea, pe mine mă durea.

La două zile după accident, ne-am dus la Biserica Maicii Domnului din Kazan, unde fusesem botezat. Acolo ne-am întâlnit cu o doamnă în vârstă, Nina. Mama i-a vorbit despre traumatismul meu și ea s-a tulburat. Mi-a spus:

- Bietul meu Nazar, hai acasă la mine și îți voi da ulei de la Sfântul Luca. Dar mai bine să mergeți în Simferopol, acolo unde se află moaștele lui. O rudă de-a mea s-a vindecat acolo de cancer.

Voiam să aflu mai multe despre Sfântul Luca, pentru că până atunci nu știam nimic despre el. M-am dus în Biserica Sfintei Ecaterina din Theodosia și am intrat la pangar. O cunoșteam pe doamna Natașa, care mi-a vorbit despre Sfântul Luca. Printre altele, ea mi-a spus că fiica ei este doctor și că fusese colegă cu doctorul care m-a operat. Mama și fiica ei cântă în corul Bisericii Maicii Domnului din Kazan din Theodosia, unde promisem eu botezul, iar preotul care m-a botezat, părintele A., fusese hirotonit de Sfântul

Luca.

După câțva timp, nu îmi amintesc exact cât, ne-am urcat toți în două mașini și am pornit spre orașul Simferopol. Am ajuns acolo la Biserica Sfintei Treimi și ne-am închinat moaștelor Sfântului Luca. Am luat ulei, mănuși și icoane plastificate ale sfântului și apoi ne-am dus la mormântul lui. Am luat ca binecuvântare pământ de la mormântul Sfântului Luca și ne-am întors acasă.

(La un an după vindecare, l-am vizitat din nou pe Sfântul Luca în Simferopol, aflat în noua sa raclă de argint, și am văzut o plăcuță mică pe care scria că racla este dar din Grecia. Părinții mei au comentat acest lucru atunci: „Închipuiește-ți cât de mult îl iubesc grecii pe Sfântul Luca, dacă i-au adus o raclă de argint, iar noi nici măcar nu îl cunoșteam!”)

De atunci m-am uns zilnic cu ulei pe mână și mă atingeam de mănușa, de pământul de la mormânt și de icoana sfântului. Noaptea legam icoana și mănușa peste pansament și îl rugam pe sfântul: „Te rog, Sfinte Luca, nu știu ce să faci, găsește tu o cale ca să fie totul bine, ca să continui să cânt la pian. Tu ești doctor și știi ce trebuie făcut!”.

Când ne-am dus la spital pentru schimbarea bandajelor, doctorul s-a mirat și i-a spus mamei mele:

- Nu înțeleg cum de ies unghii, din moment ce nu există rădăcini. Asta nu se poate întâmpla. Ce ați făcut?

Începuseră să iasă unghiile și să crească falangele. La o altă consultație doctorul a făcut din nou o radiografie, ca să o compare cu cea precedentă. De fiecare dată când mergeam pentru schimbarea bandajelor se uita cu uimire și se întreba ce se întâmplă. La început mama nu i-a spus nimic, apoi însă i-a mărturisit:

- Ne-am dus și ne-am rugat Sfântului Luca.

Doctorul nu a spus nimic, cu toate că părea uluit. Mama a continuat să vorbească, iar doctorul a replicat:

- Da, îl cunosc. Ca student, i-am citit cărțile și din ele dădeam examene. A fost un doctor deosebit și a făcut mari descoperiri.

La ultima noastră întâlnire, m-a avertizat să am grijă să nu mă lovesc la mână etc. Plecând la Severomorsk, nu ne-am mai dus la spital. În Severomorsk au aflat mulți de cele întâmplate și veneau să îmi vadă degetele. Însă, pentru că degetele erau încă deformate, eu credeam că veneau pentru ele și nu pentru minune. Îmi era rușine. Au trecut doi ani și mă gândeam să fac o operație plastică, ca să nu mă mai deranjeze.

Într-o seară m-am dus în camera mea ca să mă culc și atunci am văzut pe perete o față blândă, ca a unui monah, care mi-a spus:

- Dacă vei face operație plastică, nu se va vedea minunea și nimeni nu va crede că ea s-a întâmplat.

Era ca și cum mi-ar fi spus să le arăt oamenilor degetele mele. Pentru că, repet, mie îmi era rușine, în timp ce mama povestea peste tot cele întâmplate. După aceasta, m-a sfătuit și duhovnicul să nu ascund minunea:

- Ea s-a petrecut nu pentru tine, ci pentru oameni!

De atunci nu mai am nici o problemă să arăt degetele create din nou de Sfântul Luca.

Am vizitat-o pe profesoara de pian și mama i-a povestit cele întâmplate. Profesoara a propus să îmi dea o partitură unde era mai mult de lucru pentru mâna dreaptă. Am cântat puțin, dar acasă cântam la pian și cu mâna stângă. Într-o lună cântam normal. De sărbătoarea Nașterii Domnului mi-au propus:

- Vrei să participi la concurs?

Eu am răspuns:

- Da, voi încerca.

Am început să mă pregătesc intens.

În luna aprilie au venit mulți copii, din tot raionul Murmansk. Au venit cei mai buni din toate orașele (alegerea lor a avut loc după concursul local). Notarea era până la 100 de puncte: 100 se dădea pentru marele premiu - în afara concursului, 90 de puncte locul I, 80 de puncte locul al II-lea. Eu am luat 80 de puncte, fără ca nimeni altul să mai ia 80 de puncte sau mai mult, adică am luat premiul I!

A doua minune a fost suplețea falangelor. Nu au nici o problemă de mobilitate sau de suplețe. Pot să spun că pot cânta mai bine cu mâna stângă decât cu dreapta. În primul an, nu am conștientizat ce s-a întâmplat de fapt. Eram mic și am crezut că așa se întâmplă și în alte situații similare. Mai târziu am înțeles că ceea ce s-a întâmplat a fost o minune și că așa ceva nu poate să se întâmple într-un mod natural.

În anul 2005, am fost în vizită la doctor. M-a privit ciudat, îmi prindea degetele, credea că au numai carne, nu și os. Am rămas la el mai mult timp. La sfârșit a spus:

- Îmi amintesc operația în amănunt. A mers bine, eram mulțumit, dar nu puteam crede că vor crește din nou degete. Dacă nu făceam eu operația asta, nu aș fi crezut.

Mama i-a dat cartea cu viața Sfântului Luca, dar nu știu ce s-a întâmplat. El declara că este ateu. Recunoștea vindecarea, însă considera că este mai degrabă o minune a naturii.

N. S., Moscova

83. Nu a fost nevoie de operație

Citiseam cartea cu viața Sfântului Luca și fusesem foarte impresionat. Îl consideram un mare sfânt.

Pe la mijlocul lui ianuarie 2000 am avut o disfonie, (alterare a vocii din cauza unor leziuni ale corzilor vocale, a nervilor laringieni sau a unor centri nervoși superiori), după o viroză, ceva obișnuit pentru organismul meu bolnăvicios în perioada iernii. Eu nu i-am dat importanță: vorbeam, liturghiseam și predicam cu greutate, însă aceasta a agravat situația, care a evoluat în laringită și a ajuns în final la leucoplazie, etapă pre-cancerigenă.

Două luni m-am chinuit și, în pofida consultațiilor pe care le-am făcut la șase ORL-iști, inclusiv la profesorul universitar H., om de știință renumit, situația se agrava. S-a hotărât să mi se facă operație, care urma să aibă loc la spitalul din orașul nostru, de către profesorul H. Operația s-a amânat din cauza unei aspirine pe care o luasem cu o zi înainte (conform spuselor profesorului H., aspirina are efecte asupra organismului timp de câteva zile și sunt evitate operațiile în această perioadă, pentru că poate provoca hemoragii). A fost programată deci operația peste 15 zile, fără să iau între timp medicamente, dar și fără a vorbi, sau cu atât mai mult, a cânta. Mă speriasem că îmi pierd vocea, ceea ce ar fi însemnat îndepărtarea mea permanentă de la îndatoririle preoțești.

M-am retras acasă la părinți, m-am închis în camera mea și am început să îl rog pe Sfântul Luca doctorul să mă vindece. Timp de 15 zile - pentru că nu aveam icoana lui - am pus cartea cu viața lui pe o măsuță și aprindeam o lumânare lângă ea de dimineață, când mă trezeam, până seara, la ora culcării, și cu cartea îmi binecuvântam gâtul în semnul crucii.

În ziua programată pentru operație (14 martie) m-am dus la spital. Doctorul a fost uimit, constatând că mă vindecasem complet. Nu a fost nevoie de operație, m-am întors la îndatoririle mele și am slujit în data de 19 martie, în Duminica Ortodoxiei, cu bucurie și fără probleme. Am făcut și un turneu în mai multe parohii, slujind și predicând. M-am învrednicit să vin, imediat după Paști, la Mănăstirea Sagmata, ca să mă închin cinstitelor moaște ale Sfântului Luca și să îi mulțumesc...

Părintele H. P, insula Creta

84. Nu le venea să creadă ce vedeau

Mă numesc A.G. și soția mea se numește F. Avem doi copii, V. (fetiță), care are cinci ani și jumătate, și M. (băiat), care are doi ani și jumătate. Locuim în insula Creta. Întâmplarea pe care o să v-o descriu se referă la fiul nostru, M.

La începutul lunii mai a anului 2000, mângâindu-l pe cap pe M., am simțit că are o mică inflamație, de mărimea unei nuci, sub urechea dreaptă. Zi după zi masa aceasta informă creștea și am fost obligați să mergem la doctorița noastră pediatru care, la rândul ei, ne-a trimis pentru alte analize la spitalul PE.PA.G.N.I., mai exact la secția de hematologie și oncologie pentru copii.

Am rămas în spital 16 zile, făcându-i copilului continuu analize

(computerizate, magnetice etc.), pentru că nici doctorii nu mai întâlniseră un astfel de caz și nu puteau să își dea seama despre natura acestei tumori (dacă e malignă sau benignă).

Unii doctori, prin comportamentul lor și prin fraze spuse pe jumătate, ne-au dat de înțeles că este vorba de o tumoare canceroasă. Imediat ne-a cuprins deznădejdea, panica și, pe scurt, ni s-a scurtat viața cu câțiva ani. Cu toate acestea, nu am încetat nici o clipă să ne rugăm Celui Atotputernic. Merită să menționez că fiul nostru, cu toate că este așa de mic, iubește foarte mult biserica și icoanele.

Spre ajutorul nostru, l-am cunoscut pe părintele H. care, aflând de problema noastră, s-a oferit să ne viziteze. A venit, așadar, în ajunul zilei în care urma să aibă loc biopsia și a adus cu el moaștele Sfântului Luca, pe care le luase din Thiva. Copilul nu mai putea înghiți aproape nimic. Bea doar puțin lapte și respira cu ajutorul unui aparat. După ce s-a rugat pentru copil, părintele H. l-a binecuvântat în semnul crucii în locul bolnav cu moaștele Sfântului Luca. Imediat după aceasta, ne-a asigurat că a doua zi copilul va fi aproape bine, indiferent dacă se va face biopsia sau nu. Ne-a recomandat să ne rugăm Sfântului Luca și să credem în dragostea lui.

Așa am și făcut. Copilul s-a simțit foarte bine în acea noapte, la spital, fără dificultăți de respirație sau alte probleme. Apoi, după puțin timp, a cerut să mănânce! Până a doua zi, tumoarea se micșorase în mare măsură și gâtul copilului se eliberase aproape total. Doctorilor, văzând evoluția surprinzătoare a copilului (desigur, spre bine), nu le venea să creadă ce vedeau și nu știau cui se datorează această vindecare. Noi însă știam. Sfântul Luca făcuse o minune.

Pentru că fusese programată biopsia, în pofida ameliorării neașteptate, doctorii voiau să o facă (toate analizele, tomografia computerizată, cea magnetică arătau clar că există o tumoare). După câteva zile au venit rezultatele și, din fericire, erau toate bune. Am ieșit din spital, ne-am întors acasă și copilul nostru nu mai are absolut nici o problemă.

Unul dintre doctori, aflând despre Sfântul Luca și despre minunea evidentă, a spus:

- Acum ar trebui să ne rupem diplomele!

Această minune am povestit-o multor oameni și vom continua să o spunem mereu, mulțumindu-i în același timp Sfântului Luca pentru mărinimia sufletească pe care ne-a arătat-o nouă și copilului nostru. Îi mulțumim din inimă! Binecuvântat să fie numele lui!

G. A, insula Creta

85. Cu mâinile lui părintești

De la o mănăstire de maici, am primit scrisoarea de mai jos:

N. F., în vârstă de 14 ani, s-a îmbolnăvit de cancer la ganglionii limfatici, a fost supus ședințelor de chimioterapie, cu consecințele lor clasice și se afla în timpul convalescenței. Însă o nouă tumoare a arătat că boala revine cu o intensitate mai mare. Doctorii care îl tratau au convocat un consiliu medical într-o zi de vineri, au studiat analizele și au hotărât începerea imediată, de luni, a unei noi serii de chimioterapie.

Părinții copilului își exprimau disperarea lor în rugăciune, cerând de la obștea noastră monahală să le fim alături într-o rugăciune fierbinte pentru vindecarea scumpului lor copil. Obștea noastră, care are evlavie la Sfântul Luca, s-a rugat pentru mijlocirea lui,

trimițând părinților o mică binecuvântare, icoana sfântului și pământ de la mormântul lui din Crimeea. Luni dimineața au venit rezultatele, care erau cu totul neașteptate. Nu apărea nici un semn de boală, tumoarea scăzuse și doctorii care îl tratau au descoperit uimiți date cu totul noi, care i-au obligat să își schimbe părerea inițială și să semneze biletul de ieșire din spital pentru N. F. cel sănătos. Sfântul Luca, prezent în viața noastră, a preluat cazul cu mâinile lui părintești, compătiment și vindecând pe cel bolnav.

Mănăstirea Adormirii Maicii Domnului din M.

86. Jurnal al durerii profunde și al nădejdi la Onassis

Când totul pare că e pierdut și vârtoarea evenimentelor este atât de rapidă și de puternică, încât face ca lupta să fie inegală, atunci numai intervenția minunată a harului lui Dumnezeu, o minune poate să răstoarne totul.

Aceasta s-a întâmplat cu fiul nostru în vârstă de nouă ani. Când a făcut puțină febră, nimic nu prevestea ceea ce va urma. În foarte scurt timp, sănătatea lui s-a agravat. Operații, aparate de susținere a funcțiilor vitale, analize neîntrerupte, mulți doctori și asistente, toți implicați într-o luptă care părea că va fi pierdută. Ca să știm ce se întâmplă și să putem să răspundem doctorilor, eu am început din primele zile să țin un jurnal.

8 iunie 2006: (Datorită sărbătorii Pogorării Sfântului Duh, praznicul Sfântului Luca a fost mutat în această zi.) Fiul nostru, Th., are febră mică, dar aceasta crește până seara.

9 iunie 2006: Consultație la pediatru: i-a dat antibiotice (Th. nu le-a suportat, a vomitat).

10 iunie 2006: A început din nou să ia antibiotice. Îl dor puțin gambele.

11 iunie 2006: Pogorârea Sfântului Duh. Adormirea întru Domnul a Sfântului Luca. L-am internat pe Th. la Spitalul de Pediatrie Pendelis. Diagnosticul: început de pneumonie. O să rămânem internați în spital. Th. Se plânge că îl dor puțin gambele. Pe la orele 23-24 durerea de la gambe devine mai puternică. Îl doare și ceafa.

12 iunie 2006: Pneumologul prognozează că sistemul muscular este atacat de un virus, care va ataca și inima. După câteva minute izbucnește o criză de aritmie (palpitații cardiace, ritmul cardiac devine total anarhic și neregulat). Alarmă pentru medici. În câteva minute copilul a fost intubat și a intrat în comă. Ne-au informat că dacă nu se oprește atacul virusului, viața lui e în pericol. La Spitalul Pendelis nu există aparate necesare pentru susținerea activității inimii.

Se ia legătura cu Spitalul Onassis.

13 iunie 2006: (Pomenirea zilei înmormântării Sfântului Luca.) Transportarea lui Th. la Spitalul Onassis, la Secția de Terapie Intensivă. Th. e intubat. I-au pus un balonaș la o arteră de la coapsa dreaptă, ca să ajute contracțiile inimii. Situația continuă să se agraveze (fracțiunile de ejeție ventriculară erau de 15% [dacă această valoare este

scăzută, se poate ajunge la insuficiență cardiacă], în timp ce normal pentru vârsta lui este 55%).

14 iunie 2006: Balonașul a provocat tromboză la picior. Am semnat că suntem de acord să fie operat.

Piciorul a fost curățat cu succes. Picioarele lui sunt foarte reci din cauza proastei circulații a sângelui și a insuficienței cardiace. Doctorii se tem de deteriorări ale membrelor și ale organelor.

15 iunie 2006: Ne-au chemat în cabinetul chirurgului și ne-au cerut să semnăm pentru punerea unui aparat de susținere a activității cardiace prin circulație extra-corporală a sângelui. Acest aparat oxigenează sângele și crește pulsul inimii. Punerea lui s-a făcut cu succes. Aparatul poate să rămână timp de șapte-opt zile. Dacă nu există o îmbunătățire a situației, atunci trecem la următoarea etapă, punerea unei inimi artificiale ex-tracorporale, iar următoarea etapă este transplantul de inimă. Din pricina saturării ventriculului stâng s-a produs insuficiența mitrală. Suntem pierduți în vârtejul evenimentelor, cu toate acestea susținerea oamenilor e fără precedent. Părintele A. a venit la Secția de Terapie Intensivă și i-a citit o rugăciune lui Th. L-a binecuvântat și cu sfintele moaște ale Sfintei Marina.

16 iunie 2006: Dimineată, soția mea a insistat ca, înainte de a merge la Spitalul Onassis, să mergem la Biserica Izvorul Tămăduirii din Peania, să ne închinăm (această parohie a dăruit racla în care sunt păstrate moaștele Sfântului Luca din Simferopol). Pentru că era departe, am refuzat, spunând că putem merge la Paraclisul Spitalului Onassis, ca să fim aproape de copil. Ea a insistat și în final ne-am dus în Peania. Cum se intră în biserică, se văd două iconostase mici: unul al Izvorului Tămăduirii și al

doilea al Sfântului Luca. Este primul nostru contact cu sfântul. Specializarea lui în boli infecțioase ne-a dat speranță. Preotul lipsea, astfel încât nu ne-am putut închina moaștelor, care sunt păstrate în Sfântul Altar. Am luat ulei, cartea cu viața Sfântului Luca și Paraclisul lui. Ajungând la Spitalul Onassis, doi colegi de-ai mei ne așteptau și ne-au întrebat dacă am auzit de Sfântul Luca doctorul. Noi le-am arătat cartea pe care tocmai o cumpărasem. Un coleg răsfoiește cartea, uitându-se la fotografii și se oprește la fotografia de la înmormântarea sfântului (din 13 iunie). Imediat datele de 11 și 13 iunie s-au identificat cu cele ale sosirii copilului nostru la Spitalul de Pediatrie Pendelis (prima dată) și, respectiv, la Onassis (a doua). Bucuria mea pentru semnele trimise de sfânt a avut drept urmare faptul că imediat m-am dus la Paraclisul Sfântului Alexandru de la Onassis și, în timp ce citeam Paraclisul Sfântului Luca, m-a întrerupt un apel pe telefon: o cunoștință de-a mea mi-a spus că are să ne dea ulei pe care i l-au trimis de la mormântul sfântului din Crimeea.

17 iunie 2006: Copilul continuă să fie într-o stare critică. Fratele meu s-a dus la Biserica Sfintei Irina din Eolou. În biroul părintelui Th. a văzut un pliant despre sfințirea Paraclisului Sfântului Luca, din ziua respectivă, la Biserica Bunei Vestiri din Pireu. Sfântul Luca, necunoscut înainte de noi, acum ne tot iese înainte. Ca și cum ne-ar spune că fiul nostru Th. nu e singur. Ne-am dus și ne-am închinat. După slujbă, am cerut preoților să vină cu moaștele Sfântului Luca la Spitalul Onassis. În acel moment acest lucru nu era ușor de făcut. Tratamentul anticoagulant, care se făcea pentru prevenirea trombozelor, a căror apariție era facilitată de folosirea aparatului ECMO, a avut drept efecte adverse hemoragia în locul de conectare a aparatului și crearea unui hematom. Multă lume aduce binecuvântări pentru Th. și se roagă pentru micuț.

18 iunie 2006: Din cartea cu viața Sfântului Luca am aflat că Mănăstirea Sagmata are binecuvântarea unei părțicele din moaștele Sfântului Luca. L-am rugat pe fratele meu să se ducă să ceară monahilor să trimită pe cineva cu această părțică, pentru a-l binecuvânta pe Th. Așa s-a și întâmplat. După-masă, pe la ora 19:30, au adus la spital racla cu părțica din moaștele Sfântului Luca. Părintele Th., fiind în Secția de Terapie Intensivă, a citit Paraclisul sfântului și l-a binecuvântat pe Th. cu moaștele Sfântului Luca. Părintele Th. ne-a sfătuit să luăm sfintele moaște acasă la noi și să le așezăm în camera micuțului. Am plecat seara la ora 23:00. Pe drum, mașina s-a umplut de patru ori de mireasmă. Am simțit-o amândoi. Aveam certitudinea că Th. Se afla în mâinile sfântului. Am pus moaștele în camera lui Th. Fata noastră de 12 ani se dusesese să se culce, dar când am intrat, ne-a întrebat ce anume miroase așa de frumos și s-a dus direct în locul în care erau moaștele.

19 iunie 2006: Primele semne mici de ameliorare a stării inimii. Toxinele scad, totuși hemoragia crește. Se caută sânge de grupa B negativ, care este rar. La televizor se face un apel către donatorii voluntari.

20 iunie 2006: Situația este stabilă. Doctorii bănuiesc că atacul virusului s-a încheiat. Situația rămâne critică și copilul e tot timpul în comă. Hemoragia nu se reduce. Doctorii sunt neliniștiți.

22 iunie 2006: O mică ameliorare a situației inimii. Răspunsul lumii, prin trimiterea de sânge din partea cunoscuților, a necunoscuților, a membrilor unor asociații sau fundații, e fără precedent, conform datelor din arhivele Spitalului Niceea, care este banca de sânge pentru Spitalul Onassis. Au fost adunate mai mult de 300 de unități de

sânge.

22 iunie 2006: Speranțele că vom câștiga lupta cu boala sunt pierdute: chirurgul cardiolog G.S. ne-a spus că astăzi vor proceda la instalarea aparatului inimii artificiale și la deconectarea aparatului ECMO, din cauza hemoragiei necontrolate. Întima artificială poate să rămână destul timp, până își va reveni inima copilului sau până va fi găsit un donator pentru transplant. Ecografia este mai bună, totuși ne cer să semnăm ca Th. să fie operat, căci doctorii se tem de această schimbare din cauza situației delicate în care se află.

La ora 8 dimineața a început operația. Afară ne adunasem vreo 20 de persoane, rude și prieteni. Părintele Th. era tot timpul lângă noi. Operația urma să dureze două-trei ore. Anestezistul ne-a spus că urma să înceapă operația și că peste 20 de minute ne vor informa despre desfășurarea ei. Însă timpul trecea și el nu mai venea. Ne-am îngrijorat. După o oră și jumătate a ieșit un doctor și ne-a spus:

- Copilul a fost deconectat de la aparatul ECMO, însă nu a fost instalată inima artificială, pentru că inima copilului a început să funcționeze singură, fără nici un aparat. Vor aștepta o oră să vadă dacă situația este stabilă.

Ne curg lacrimi de bucurie și de slăvire a lui Dumnezeu pentru minune, avem sentimente de nedescris. Șeful echipei de chirurghi ne-a chemat ca să ne informeze. În fața ușii deschise stăteau toți cei 20 care așteptau ca să audă de la sursă ce se întâmplă. Doctorul ne-a spus că, într-un mod minunat, inima a început să funcționeze. Doctorul tresălta de bucurie, fața îi strălucea. Ne-a spus și despre o a doua minune: Aparatul ECMO a fost deconectat și hemoragia s-a oprit. Minunea s-a petrecut pe loc, adică după ce a avut loc incizia pieptului și, înainte să fie conectată inima artificială, inima copilului a început să funcționeze. Toracele va rămâne deschis timp de două-trei zile. L-au acoperit cu o membrană specială.

După aceea am mai aflat ceva: când se pregăteau de operație, asistenta-șefă a întrebat insistent:

- Cine a pus flori în sala de operații? Nu știți că e interzis?

Însă nu existau flori. Mireasma era de la prezența Sfântului Luca.

Tot cei din Spitalul Onassis au trecut să afle și să vadă ce s-a întâmplat. Toți vorbesc despre o minune.

23 iunie 2006: Copilul rămâne stabil din punct de vedere cardiologic. Plămânii își revin. O mulțime de oameni, cunoscuți și necunoscuți, s-au rugat pentru sănătatea lui Th. Părintele Th. ne-a spus că aceasta este Biserica reală. Și, într-adevăr, ne-au dat putere și curaj. Mulți din personalul medical al Spitalului Onassis vor să afle mai multe despre Sfântul Luca.

24 iunie 2006: A fost redus tratamentul medicamentos. Au încetat să îi mai dea adrenalină. Cu toate acestea, inima rămâne stabilă, cu o mică ameliorare.

25 iunie 2006: Doctorii ne-au spus că, în funcție de desfășurarea situației, vor acționa. Nu există precedent. Totuși pe fețele lor se citește optimismul. Th. a devenit punct de referință la Spitalul Onassis.

26 iunie 2006: Doctorii îi micșorează nivelul de comă și îl lasă să reacționeze puțin fără să se trezească.

27 iunie 2006: A încetat coma. Th. a deschis ochii, ne-a văzut și a adormit la loc. Spitalul Onassis a emis o declarație de presă. Presa vrea să vorbească cu noi. Prima comunicare cu Th. a avut loc la ora 13:00. Th. A lăcrimat. Și-a pierdut masa musculară.

Cântărește acum numai 17 kg.

28 iunie 2006: Rămânem lângă el. Primește din ce în ce mai multă hrană printr-un tub care îi este introdus în nas.

29 iunie 2006: Cu toate că este intubat (e legat la nouă aparate), îi salută cu mânuța pe doctorii care trec pe lângă camera lui de la Secția de Terapie Intensivă.

30 iunie 2006: În fiecare zi trimitem mostre pentru analize. A fost scos tubul endotraheal și Th. s-a liniștit. Au fost reduse medicamentele la minim.

1 iulie 2006: Cazul lui Th. a devenit subiect la Simpozionul Internațional de Cardiologie.

3 iulie 2006: Ziua de naștere a lui Th. I-au scos toate tuburile din cap. A mâncat pentru prima dată mâncare pe gură, trei îmbucături.

4 iulie 2006: A început ședințele de fizioterapie. Are inflexibilitate la picioare, la ceafă și la mâini.

5 iulie 2006: Frația de ejecție ventriculară a crescut în ultimele patru zile de la 15% și a ajuns la 50%. Însuficiența mitrală s-a restabilit și doctorii vorbesc de o vindecare deplină.

6 iulie 2006: Th. Începe să deseneze.

7 iulie 2006: Dimineață l-am găsit șezând în fotoliu. Doctorii ne spun că mulți colegi din Spitalul Onassis îi întreabă de Th. Doctorii ne spun că nimeni nu credea că Th. va învinge boala.

9 iulie 2006: Th. și-a pierdut întreaga masă musculară. Nu poate să stea în picioare. Nervul peronian (este una dintre ramificațiile extreme ale nervului sciatic) nu funcționează. Temperatura i-a crescut la 38,5°.

10 iulie 2006: Ieșire din Secția de Terapie Intensivă și transfer într-un salon obișnuit. Cardiologul ne-a cerut să îi povestim despre Sfântul Luca.

11 iulie 2006: Febra continuă să persiste și îi neliniștește pe doctori.

12 iulie 2006: Am adus sfintele moaște ale sfântului Luca la Onassis. Părintele Z. a citit Paraclisul sfântului.

13 iulie 2006: Neurologul: „Toate sunt trecătoare”. Seara Th. nu mai are febră.

14 iulie 2006: RMN la Spitalul Attiki. Totul e în ordine. A trecut un donator de sânge din Kilkis (Oraș din nordul Greciei) ca să îl cunoască pe Th.

27 iulie 2006: I-au scos perfuziile. Zi de zi, starea lui se ameliorează și participă, șezând, la activități. I-au fost scoase câteva fire.

20 iulie 2006: Greutate: 19,7 kg. Doctorii ne spun că spitalul nu mai are ce să îi ofere mai mult.

22 iulie 2006: A venit părintele G. și l-a împărtășit pe Th. Desenează continuu și are multe comenzi. După-amiază am plecat să înapoiem moaștele sfântului la Mănăstirea Sagmata.

26 iulie 2006: IEȘIREA din spital. Sărbătoarea Sfintei Paraschevi. Au fost

scoase și ultimele fire. Am urcat la etajul al șaptelea, unde i-au pregătit lui Th. o petrecere. Sunt mulți doctori, asistente, directorul Spitalului Onassis. Îi oferă lui Th. daruri și urări de bine. Directorul vorbește din nou de o minune.

27 iulie 2006: Ne-au telefonat de la Spitalul Onassis și ne-au cerut permisiunea ca directorul clinicii de Chirurgie să vorbească la postul de televiziune Atena despre cazul lui Th.

31 iulie 2006: Ne-am dus la Spitalul de Pediatrie Pendelis, acolo unde a început totul. Directorul secției de Ortopedie l-a consultat pentru pareza nervului peronian. A venit să îl vadă pneumologul, primul care l-a diagnosticat pe Th. A ascultat cu atenție toată istoria lui Th. și apoi ne-a spus emoționat:

- Vă mulțumesc mult că m-ați chemat să îl văd pe Th. și că ne-ați spus toate acestea. Mi-ați dat curaj pentru mulți ani de acum înainte.

A trecut pe acolo și domnul I. H. - doctor ortoped, care are întotdeauna cu el icoana Sfântului Luca. Ne-am închinat în Biserica Sfinților Rafail, Nicolae și Irini de la spital și am plecat.

13 august 2006: Biserica Sfintei Irina. Th. merge singur. Azi s-a împărtășit.

Doctorii ne-au cerut ca pentru șase luni Th. să nu joace fotbal. Astăzi toate restricțiile de la toți doctorii au fost ridicate. Ne-au dat o adeverință spre a putea participa la orice activitate dorește el. Poate să participe la toate probele Jocurilor Olimpice. Cardiologul ne-a spus că orice doctor l-ar consulta, dacă nu va vedea suturile de la tăierea pieptului, ne va spune că este un copil 100% normal. Sfântul Luca a săvârșit minunea până la capăt. Chiar și acum multă lume ne spune că această încercare a noastră i-a făcut

să-și reconsidere multe lucruri din viața lor. Iar Th., cu ajutorul sfântului, a primit foarte bine această încercare, cu liniște sufletească și cu maturitate...

Pe 11 iunie 2006, Th. intra în spital, fără ca să existe, din punct de vedere omenesc, vreo speranță. A trecut exact un an. Pe 11 iunie 2007 Th. se afla în Simferopol și urmărea procesiunea sfintelor moaște ale ocrotitorului său, Sfântul Luca. La sfârșitul procesiunii, Mitropolitul Lazăr l-a adus în fața ușilor împărătești și a povestit în fața a mii de credincioși această minune zguduitoare a Sfântului Luca.

Într-adevăr, minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui!

K. S., Atena

87. Racla Sfântului Luca

Sfântul Luca a sensibilizat multe suflete din țara noastră. Mulți își declară, în diferite moduri, dragostea lor față de el. Și sfântul se bucură și răspunde acestei iubiri. Cu puțină vreme în urmă, i s-a arătat unui credincios rus care locuiește în Atena și i-a spus:

- Ai văzut cât de mult mă iubesc grecii?

Nu puțini sunt credincioșii care vor să trimită ceva la mănăstirea lui din Crimeea, unde se află moaștele sale. Însă cel mai important dar este racla lui de argint, darul preoților și credincioșilor Bisericii Izvorul Tămăduirii din Peania. De construirea și transportarea raclei sunt legate destule fapte minunate pe care le vom istorisi.

În iunie 2000, s-a organizat, împreună cu un grup de tineri de la Centrul de Tineret din Thiva, un pelerinaj în Crimeea, cu ocazia sărbătoririi Sfântului Luca. Printre pelerini se afla și părintele M., paroh al Bisericii Izvorul Tămăduirii din Peania. După Dumnezeiasca Liturghie din data de 11 iunie 2000, a urmat procesiunea sfintelor moaște ale Sfântului Luca. Părintele M. a ridicat, împreună cu ceilalți preoți, racla sfântului. La sfârșit ne-a povestit cutremurat că a simțit cum Sfântul Luca se mișca în raclă, ca și cum ar fi fost viu. Doar acest eveniment minunat l-a condus la hotărârea de a înlocui racla de lemn de până atunci cu una din argint. A discutat ideea lui cu ceilalți preoți slujitori ai bisericii și cu enoriașii și după câteva luni au căutat meșterul potrivit să o facă.

Era în luna martie a anului 2001. Discuțiile despre meșterul care să facă racla s-au încheiat. Au căzut de acord asupra modelului și a prețului. Valoarea ei ajungea la 25 de milioane de drahme. Singurul lucru cu care nu au fost de acord a fost termenul de predare. Preoții voiau ca racla să fie gata în timpul verii sau cel mult până la sfârșitul ei, ca să fie oferită sfântului cu ocazia comemorării a 40 de ani de la adormirea lui în Domnul. Meșterul, domnul N. V., avea obiecții:

- Lucrarea este amplă, e nevoie de timp și în paralel am și comenzile clienților mei. Nu pot să îi las pe aceștia.

Și totuși racla a fost gata în trei luni, cu puțin înainte de sărbătoarea sfântului. Meșterul a mărturisit atunci:

- E ciudat. Timp de trei luni nu a apărut nici un client cu vreo comandă. Primul a venit de îndată ce am terminat racla!

S-a hotărât atunci ca racla să fie transportată în Biserica Izvorul Tămăduirii din Peania și să rămână acolo până la începutul lunii octombrie, când urma să fie transportată în Simferopol. Toți enoriașii se bucurau și o priveau cu mândrie.

Se pare că și sfântul se bucura de dragostea credincioșilor, dacă luăm în

considerare câteva evenimente minunate.

În timpul verii, Sfântul Luca s-a arătat unor oameni din Atena. Ei nu îl cunoșteau, nici nu auziseră despre el. Îl descriau ca fiind înalt, maiestuos, foarte politicos și cu o voce gravă. El spunea:

- Sunt Sfântul Luca doctorul și vreau să vii în Peania, la Biserica Izvorul Tămăduirii, să vezi ce mi-au pregătit acei oameni!

Aceste arătări erau legate și de alte evenimente minunate, care vor fi descoperite atunci când Sfântul Luca va vrea.

Călătoria în Crimeea a avut loc în ziua de 6 octombrie. Și, cu toate că totul era pregătit, cursa a fost cât pe ce să fie anulată. În ajunul plecării, seara, mass-media a transmis o veste dureroasă: flota navală ucraineană a doborât un avion de pasageri în Marea Neagră. Toți pasagerii și echipajul, cam 100 de oameni, au murit. O îngrijorare profundă ne stăpânea pe toți. Unii preferau să fie anulată cursa. Discuțiile au durat până noaptea târziu. Pe la miezul nopții s-a hotărât să aibă loc călătoria, în pofida rezervelor îndreptățite.

Astfel, pe 6 octombrie, avionul a decolat cu 111 pelerini și racla a fost transportată în Simferopol. O însoțeau mai mulți clerici și laici din Peania, din Atena, din Thiva etc. împreună cu ei au venit și primarul din Peania, și corul psaltic al primăriei Peania, care a și concertat în Simferopol și în Sevastopol.

În data de 7 octombrie s-a săvârșit Dumnezeiasca Liturghie arhierească în Biserica Sfintei Treimi din Simferopol de către Înaltpreasfințitul Lazăr, Mitropolitul de Simferopol. Biserica s-a umplut până la refuz de o mulțime de credincioși, care au primit cu emoție darul fraților din Grecia. La Dumnezeiasca Liturghie și la masa ce a urmat, au fost prezenți membri ai conducerii locale, primarul Simferopolului, reprezentanți ai lumii medicale etc. La sfârșitul Dumnezeieștii Liturghii, Înaltpreasfințitul Mitropolit Lazăr a

mulțumit cu cuvinte calde pentru dăruirea raclei și a încheiat astfel:

- Aș vrea, de asemenea, să mulțumesc argintarului care a făcut această operă de artă. Aș vrea să vină aici, în față!

Din mulțime s-a apropiat domnul N.V. Părea destul de șovăitor și uimit. Mitropolitul l-a prins după umeri cu o mână, iar cu cealaltă a arătat spre mâinile lui, spunând:

- Frații mei, iată-l pe argintarul meșter! Aceste mâini sunt de aur. Au construit această operă de artă ca să se odihnească în ea moaștele sfântului nostru. Să-i mulțumim cântând *Mnogaghia Lieta!*

Meșterul a rămas mut de uimire. Emoția lui era maximă. Nu datorită cinstei ce i se făcea, ci datorită unei alte întâmplări pe care și-a amintit-o. După masa oficială ne-a povestit:

„În urmă cu mai mulți ani l-am vizitat pe vrednicul de pomenire părinte Iacov Tsalikis. Mi-a spus atunci cam aceleași cuvinte ca cele spuse azi de mitropolit, ca și cum ar fi prevăzut întâmplarea de azi. Părintele Iacov mi-a spus:

- Copilul meu, aceste mâini ale tale sunt de aur. Ele vor construi multe lucruri frumoase. Când voi muri, să îmi faci candela, iar odată o să te arate așa (exact cum a făcut Mitropolitul Lazăr) în fața multor oameni.

Într-adevăr, când a făcut mitropolitul astăzi această mișcare, în mod spontan mi-au venit în minte cuvintele părintelui Iacov. Îmi amintesc și faptul că, după adormirea în Domnul a părintelui Iacov, a venit la mine o femeie și a comandat o candelă de argint. După ce am pregătit-o și a venit să o ia, am întrebat-o:

- Pentru cine este această candelă?
- Pentru mormântul părintelui Iacov! mi-a răspuns ea”.

Luni, 8 octombrie, toți pelerinii ne-am dus în Sevastopol. Acolo a avut loc și înfrățirea oficială a orașelor Sevastopol și Peania, semnată de cei doi primari. În Biserica Sfântului Vladimir și în cea a Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului ne-au așteptat sute de credincioși. În a doua biserică am trăit încă o minune a Sfântului Luca. Cu puține zile în urmă, în timpul procesiunii Cinstitei Cruci, o icoană a Sfântului Luca ce avea o părticică din moaștele lui a început să izvorască mir. În toate zilele care au urmat, izvorârea mirului nu a încetat deloc.

Cel mai cutremurător eveniment însă l-am trăit în după-amiaza ultimei zile a pelerinajului nostru, înainte să plecăm la aeroport, am trecut pe la Biserica Sfintei Treimi să cântăm Paraclisul Sfântului Luca. A fost o atmosferă duhovnicească. Împreună cu noi erau și mulți credincioși din Simferopol. Când s-a terminat Paraclisul, am trecut, unul câte unul, să sărutăm moaștele sfântului și să ne luăm rămas bun de la iubitul nostru sfânt. La sfârșit, s-au închinat și clericii noștri. La un moment dat, pe când se închina preotul la a cărui inițiativă s-a făcut racla, o rusoaică, dirijoarea corului bisericii, a început să strige și să plângă. S-a apropiat de ea un preot care vorbea rusește și a întrebat-o ce s-a întâmplat. Răspunsul ei ne-a lăsat muți de uimire:

- Ce să vă spun? În momentul în care se închina acest preot, l-am văzut pe Sfântul Luca ieșind din raclă, binecuvântând capul preotului, așa cum era acesta aplecat deasupra raclei, apoi sfântul ne-a binecuvântat pe toți și a intrat înapoi în raclă!

Cu adevărat minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui!

Călătoria de întoarcere a avut loc într-o atmosferă de bucurie. Nimeni nu își mai amintea evenimentul dureros de pe 5 octombrie. Uitaserăm temerile și ezitățile acelor zile. După câteva zile l-am vizitat pe vrednicul de pomenire părinte Nicolae Sagos, un om cu adevărat încântător. Pe atunci era la pat, doborât de boală. Se pregătea pentru marea călătorie. El îl iubea mult pe Sfântul Luca care, așa cum a mărturisit părintele, l-a vizitat

de două ori și a vorbit cu el. Când m-a văzut, părintele a zâmbit și mi-a spus cu tâlc:

- De ce te-ai temut să mergi în călătorie și ai avut ezitări?

Am încercat să mă justific:

- Dar nu ați auzit ce se întâmplase? Și-au pierdut viața 100 de oameni.

Aveam pe umeri responsabilitatea atâtor oameni. Dacă se întâmpla din nou așa ceva?

Părintele a zâmbit:

- Dar nu l-ați văzut?
- Pe cine? am întrebat descumpănit.
- Sfântul Luca a intrat cu voi în avion: v-a dus și v-a adus. Nu l-ați văzut?

Nu i-am răspuns. Cred că sfinții lui Dumnezeu se mișcă pe altă frecvență...

88. Mireasma lui Hristos

Adesea, pelerinii evlavioși simt că din sfintele moaște se răspândește o mireasmă anume și extrem de delicată și perceptibilă tuturor. Alteori nu numai că simt, dar și văd că din sfintele moaște izvorăște mir parfumat. De aceea, acești sfinți se numesc izvorători de mir, precum Sfântul Dimitrie. Acest fapt este o dovadă că sfântul respectiv a bineplăcut lui Dumnezeu și Acesta îl cinstește, îi ascultă rugăciunea și mijlocirea lui pentru oameni.

Pelerinii care sosesc pe neașteptate în Simferopol (și nu numai) să se închine sfintelor moaște ale Sfântului Luca trăiesc acest sentiment minunat. Sfintele lui moaște au început să izvorască mireasmă din momentul strămutării lor, la 17 martie 1996. După cum ne-a povestit Mitropolitul Lazăr, în noaptea de 17 martie a pornit, cu preoții lui, după multă rugăciune, să deschidă mormântul Sfântului Luca. Era o noapte rece, înghețată, și vântul bătea puternic. Au săpat mormântul și au găsit sfintele moaște. O mireasmă dulce s-a răspândit peste tot. Când mitropolitul a coborât în mormânt și a luat moaștele în mâini, vântul s-a oprit dintr-odată. S-a așternut peste tot o liniște adâncă. Toți țineau în mâini lumânări aprinse, fiind ingenuncheați, și priveau emoționați. Preoții au găsit întregi și următoarele organe: ochii, creierul, inima și plămânii Sfântului Luca. Preoții au cântat *Sfinte Dumnezeule* și au transportat sfintele moaște în biserica cimitirului, închinată pomenirii Tuturor Sfinților.

Parohul acestei biserici, părintele Vatslav, ne-a spus:

- Sfintele moaște au rămas trei zile în biserica noastră, într-o raclă specială. Când am deschis ușa, în dimineața primei zile, toată biserica era plină de mireasmă...

Pe 20 martie 1996, moaștele Sfântului Luca au fost mutate în Biserica Sfintei Treimi. A fost un mare eveniment pentru orașul Simferopol și au fost prezenți 40.000 de oameni. Astfel, după 35 de ani, Sfântul Luca s-a întors în biserica în care a slujit și a predicat timp de 15 ani. Prezența moaștelor lui, mireasma pe care ele o izvorăsc și minunile lui sunt cea mai bună predică.

Preotul paroh al bisericii, părintele Dimitrie Siskin, ne povestește:

„Slujind timp de șase ani în Biserica Sfintei Treimi, am simțit în fiecare zi mireasma sfintelor moaște ale Sfântului Luca. Mireasma se răspândea în toată biserica. Nu eram singurul care o simțea. Însă aveam în mine îndoieli: oare nu cumva stropește cineva moaștele sfântului cu mir? Nu am avut niciodată vreo îndoială despre sfînțenia

Sfântului Luca, însă aveam îndoieli în legătură cu mireasma. Mă întrebam dacă nu cumva atunci când schimbă veșmintele sfântului le stropesc cu mir...

Iată însă că am fost prezent la schimbarea veșmintelor sfântului. Nu s-a întâmplat nimic din ce credeam eu. Însăși stareța mănăstirii mi-a confirmat acest lucru. Am observat că în toți acești șase ani niciodată mireasma nu a dispărut, iar la marile sărbători devenea mai puternică.

În anul 2006, am dus în Grecia o raclă mică cu părticele din moaștele Sfântului Luca. Au venit mii de pelerini. Am observat că sticluța în care erau puse sfintele moaște s-a deplasat de la locul ei. Și dintr-odată mi-am dat seama că în biserică a început să se răspândească binecunoscuta (de mine) mireasmă. Izvorul acesteia erau sfintele moaște. Preoții și pelerinii simțeau puternic acest har al lui Dumnezeu și erau profund emoționați. Cu toții L-au slăvit pe Dumnezeu. Îndoielile mele au dispărut...”.

Acest fapt s-a repetat de multe ori la mănăstirea noastră (Sagmata), dar și în câteva biserici și sfinte mănăstiri pe care le-am vizitat, ducând moaștele sfântului. Au fost situații, ca cea din martie 2010, când sfintele moaște au izvorât mir pentru mai mult timp la Spitalul Universitar Iralio din insula Creta.

Să îmi permită cititorii acestei cărți să povestesc și o experiență personală pe care am trăit-o în anul 2002, la Simferopol. În acel an, la cererea Înaltpreasfințitului Mitropolit Lazăr, a fost dusă Cinsita Cruce de la mănăstirea noastră, în Simferopol. Era pentru prima dată când această relicvă importantă se afla departe de mănăstire, de 900 de ani înapoi. Pentru Crimeea era un eveniment foarte important. Timp de zece zile, mii de oameni au sosit, din toată Crimeea, la Biserica Sfintei Treimi, ca să se închine. Închinarea s-a îmbinat și cu sărbătoarea Sfântului Luca din 11 iunie. Rămânând împreună cu tovarășii de drum la hotel, am avut ocazia în fiecare zi să sărutăm sfintele moaște ale Sfântului Luca. Am constatat că în toate aceste zece zile nu am simțit deloc mireasma

sfântului. A sosit și ultima zi. Înainte să luăm Cinstita Cruce ca să plecăm, am săvârșit Paraclisul sfântului în fața raclei lui. În timp ce cântam, a venit stareța și a deschis gemulețul raclei ca să ne închinăm. În acel moment un val de mireasmă s-a răspândit din raclă, ca și cum ar fi existat un ventilator care împrăștia peste tot mireasma sfântului. Majoritatea credincioșilor a îngenunchat și a început să se roage cu lacrimi.

Am terminat Paraclisul, ne-am închinat sfântului și am luat din centrul bisericii Cinstita Cruce. Mireasma nu părea să se oprească. Ne-a urmat. Am ieșit afară, ne-am urcat în mașină și am pornit la drum. Lumea saluta Cinstita Cruce. Mireasma sfântului era inepuizabilă. Ca și cum mulțumea și saluta Cinstita Cruce. Cei care eram în mașină am dat următoarea explicație: Sfântul Luca, atâta timp cât s-a aflat acolo Crucea pe care a fost pus Iisus Hristos, a vrut să se închine și să se smerească. În ultima zi însă și-a arătat bucuria și mulțumirea lui prin această revărsare de mireasmă. Ca și cum ar fi salutat Cinstita Cruce, care pleca de pe pământul Crimeii.

89. La Dnepropetrovsk

Ivan K. povestește o întâmplare care a avut loc în anul 2000, în orașul lui natal, Dnepropetrovsk din Ucraina:

La Spitalul general de stat al orașului nostru, care se numește Metsnikov, exista mai demult o biserică a Sfinților Doctori fără de arginți, pe care puterea sovietică a distrus-o. După schimbarea regimului politic, credincioșii au cerut un spațiu unde să poată să se roage și să fie slujită Sfânta Liturghie. Pentru că nu era ușor, din cauza situației economice grele, să fie construită din nou biserica, s-a găsit în final o altă soluție.

Direcția spitalului a concesionat credincioșilor o sală la etajul al doilea al imensei clădiri, la secția de chirurgie. Au aranjat sala cum se cuvine. Ea a devenit o biserică frumoasă și a început să funcționeze din anul 1995. Slujitor era un preot care era în același timp și doctor. El voia ca în biserică, în afara icoanei Sfinților Doctori fără de arginți Cosma și Damian, să existe și o icoană a Sfântului Luca, doctor contemporan. Niște pictori locali au pictat o icoană frumoasă a Sfântului Luca și au așezat-o în biserică. În anul 1999, un grup de pelerini, împreună cu preotul spitalului, au călătorit în Simferopol, ca să se închine sfântului și de acolo au adus o părticică din sfintele lui moaște, pe care au așezat-o în cutie, la icoană.

După un an, în primăvara anului 2000, într-o zi de peste săptămână, fără să fie sărbătoare, câțiva bolnavi de la etajul al optulea și rudele lor au simțit o mireasmă și au auzit cântări de psalmi. Cu toate că era ora prânzului, au crezut că în biserică se va face slujbă și că mireasma provine de la tămâie. Au coborât de la etajul al optulea la etajul al doilea și au intrat în biserică. Ușile erau închise. Mireasma însă era puternică și dinăuntru se auzeau psalmodieri. Au bătut în ușă. Înăuntru se afla numai paraclisierul, care dormea într-un colț. S-a trezit și s-a dus la ușă. A deschis-o și i-a întrebat:

- Ce doriți?
- Am venit pentru slujbă.
- Ce slujbă? Greșiți. Astăzi este o zi obișnuită din timpul săptămânii, deci nu se face slujbă. De altfel, e prânzul, la ora asta nu se face slujbă.
- Nu se poate. Noi am coborât de la etajul al optulea, pentru că miroase a tămâie și am auzit psalmodieri.

Paraclisierul i-a privit ciudat și le-a spus:

- Ce tot spuneți acolo? Nu se face slujbă. Dacă nu credeți, intrați să vedeți.

Au intrat înăuntru și mireasma a devenit și mai puternică. Venea ca un val. Au încercat să identifice originea ei. Înaintând spre iconostas, au înțeles. Mireasma provenea de la icoana și de la moaștele Sfântului Luca, aflate în partea dreaptă, lângă iconostas. S-au închinat cu emoție și L-au slăvit pe Dumnezeu pentru această binecuvântare.

I. K., Dnepropetrovsk

În loc de Epilog

Cine ne va lua nouă nădejdea?

În urmă cu mai multe decenii, așa-numitele puteri progresiste ale locului s-au apucat să distrugă orice avea legătură cu Biserica, cu credința, cu rădăcinile noastre. „De ce această mânia metafizică?”, se întreabă un cugetător contemporan și întrebarea aceasta o repetă până azi orice om înțelept. Prin procedee democratice (!), în numele progresului și al democrației, ora de religie trebuia să dispară din școală, icoanele să fie date jos din sălile de clasă, din tribunale, din oficiile publice, chiar și de pe pereții spitalelor. Era o situație pe care a înfruntat-o, desigur mult mai intens, și Sfântul Luca atunci când i-au luat cu forța icoana Maicii Domnului din sala de operații. S-a luptat cu stăpânirea lumească, pe atunci atotputernică. Nu putea însă să facă altfel. De la această icoană primea curaj și putere și făcea față chiar și celor mai dificile situații în sala de operații. Sfântul nu șovăia să le spună pacienților lui:

- Să Îi mulțumiți lui Dumnezeu! El v-a vindecat prin mâinile mele.

Dacă un doctor recunoscut și vestit simțea atâta nevoie să aibă lângă el icoana Maicii Domnului, cu atât mai mult are nevoie de ea un bolnav care pătimește pe patul de suferință și caută să se agațe de ceva. Care ideologie, care filozofie, care politică poate să dea putere și speranță omului suferind? Au atâta certitudine progresiștii că prin îndepărtarea icoanelor din spitale vor oferi tot ce e mai bun celor bolnavi?

Cel mai bun răspuns ni l-a dat o scrisoare care a ajuns în mâinile noastre în anul 2008, cu rugămintea de a fi publicată în revista „Evroklidona”. Expeditorul ei era

iubitul nostru prieten - acum adormit în Domnul - Evangelos Krustalakis, judecător la Curtea Supremă, om cu o credință profundă în Dumnezeu, care în problemele de sănătate avute nu a încetat să creadă, să nădăjduiască, dar și să se încredințeze iubirii lui Dumnezeu.

Maica Domnului din Secția de Terapie Intensivă: o experiență deosebită

În luna aprilie a anului trecut, am fost supus unei intervenții chirurgicale foarte dificile. A fost nevoie să rămân pentru puțin timp în Secția de Terapie Intensivă a spitalului.

Nu știu câți au experiența îngrijirii medicale într-o astfel de secție! Ești sub supraveghere medicală continuă, te afli într-un loc interzis altora, cu excepția personalului medical și auxiliar. Pentru foarte scurt timp, de două ori pe zi, sunt permise anumite vizite.

În aceste condiții, cel care este tratat aici, așa cum e normal, este stăpânit de un sentiment acut de izolare. De multe ori îl năpădește sentimentul abandonării. Sunt greu de exprimat în cuvinte, aceste sentimente. În orele nesfârșite de singurătate, multe gânduri umplu mintea bolnavului și îl preocupă anumite întrebări.

Foarte greu mi-a fost să-mi readuc în minte acest moment, gândurile și întrebările care mi-au trecut prin cap în toată această perioadă. Un singur lucru este clar: sentimentul puternic de singurătate îmi cuprinsese mintea și îmi chinuia sufletul.

Am încercat să păstrez legătura cu viața, readucându-mi în minte momente frumoase din anii precedenți. Această strădanie a avut efect la început, însă după puțin timp mă cuprindea din nou sentimentul singurătății și al părăsirii.

Întins pe pat, privind aproape tot timpul tavanul camerei, am început să îmi rotesc privirea de jur-împrejur. Și dintr-odată am descoperit, pe peretele de vizavi, în colțul din stânga, o icoană a Maicii Domnului, care îl ținea în brațe pe Iisus Hristos. Un om bun o pusese acolo.

Din acea clipă, Maica Domnului nostru a devenit compania mea. Această icoană simplă, care nu avea o valoare artistică deosebită, era o ușă care m-a condus aproape de Maica Domnului. Atunci am înțeles mai bine ce vor să spună cuvintele „cinstirea icoanei trece la prototipul ei”, așa cum zic Sfinții Părinți ai Bisericii noastre.

Sentimentele, gândurile, agoniile mele au devenit obiect de destăinuire către Maica Domnului. Părea că ea mă aude. Desigur, nu îmi vorbea, simțeam însă că îmi înțelege agonia. Astfel, o atmosferă de liniște și de pace s-a așezat încet-încet peste sufletul meu zbuciumat.

Orele nesfârșite ale șederii mele în Secția de Terapie Intensivă au încetat să mai fie un coșmar. Aveam sentimentul că cineva, care mă iubea mult, se afla lângă mine. Simțeam mângâierea caldă a mâinii unui prieten pe fruntea mea uscată și arzândă de la febră.

Acum, departe fiind de încercarea prin care am trecut atunci, îmi reamintesc cu emoție acele momente ale comunicării mele cu Maica Domnului.

Această comunicare mă face să rememorez cu emoție și alte clipe asemănătoare: atunci când m-am închinat la icoana *Cuvine-se cu adevărat* din Biserica Protaton din Muntele Athos sau la icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Soumela din Muntele Vermion, la *Cea plină de har* din Tinos, la icoana Maicii Domnului din Marea

Peșteră din Kalavrita, la icoana ei Kikou din Cipru, de icoana Ierusalimitissa de la Ierusalim, la icoana Maica Domnului Ajutătoarea din Hios.

Aceste amintiri, dar mai ales experiența mea cu icoana din Secția de Terapie Intensivă, m-au legat strâns de icoana Maicii Domnului. Astfel pot să înțeleg mai bine de ce așa de mulți oameni, în momentele dificile ale vieții lor, se roagă în fața icoanei Maicii Domnului. Îl înțeleg acum pe Kolokotronis (protagonist al Revoluției grecești de la 1821) (1770-1843) care, când tovarășii lui l-au părăsit, a apelat la Maica Domnului și s-a rugat în cea mai apropiată biserică.

Trăind toate acestea, sincer și cu toată dragostea mea, nu pot să înțeleg cum de susțin unii, de altfel juriști remarcabili, că trebuie să înlăturăm icoanele din locurile publice, pe motiv că ele insultă libertatea religioasă a unor concetățeni ai noștri, care sunt atei sau de alte credințe. Cred că nici unul dintre noi nu pune la îndoială libertatea religioasă a cuiva. Îmi e imposibil să îmi închipui că poate să existe om rațional care să vrea să impună altora părerile lui religioase. Libertatea religioasă este un drept fundamental respectat într-o societate democratică. Credința sau necredința fiecăruia dintre noi nu încetează a fi o chestiune strict personală. Ar fi însă de neconceput să ajungem în cealaltă extremă și astfel să subminăm, printr-o lege, libertatea religioasă a celorlalți cetățeni.

Eu nu pricep cum poate, prin ea însăși, existența unor crezuri religioase să prejudicieze libertatea religioasă a celor care au un crez diferit sau nu cred în nimic. Nu cred că intenționează cineva să îi oblige pe alții să respecte aceste simboluri, nici să devină adepți ai unei anumite religii.

De altfel, legile constituționale sau internaționale care decretează libertatea religioasă nu pot, așa cum spunea Aristovoulos Manesis, să fie interpretate în lipsa unei realități sociale. Doar dacă unii, fără să ne întrebe, vor să ne „oblige să considerăm vrednice de discutat numai cele care sunt egale cu legile europene”, precum satiriza acest

lucru Tsarouhis și îl menționează Yannaras.

Experiența mea din Secția de Terapie Intensivă m-a legat strâns de icoana Maicii Domnului. Ca simplu cetățean am dreptul - cred - să am și să pun pe pereți (atât pe cei de acasă, cât și pe cei publici) icoanele Bisericii mele. Și, prin intermediul lor, mintea mea să fie înălțată la persoanele sfinte care sunt înfățișate în ele. Fără să mă stăpânească nici un fanatism, nu voi permite să mi se submineze acest drept.

I-aș ruga pe toți cei care gândesc diferit, ale căror idei le respect întru totul, să privească lucrurile și din acest punct de vedere. Le doresc sincer și din tot sufletul să nu aibă niciodată propria lor experiență într-o Secție de Terapie Intensivă.

1 ianuarie 2008

Evanghelos Kroustalakis

Sărbătoarea Tăierii împrejur a Domnului și praznicul Sfântului Vasile cel Mare

Acatistul Sfântului Luca al Crimeii, Făcătorul de minuni (11 iunie)

Troparul Sf. Ierarh Luca, glasul al III-lea:

„Nou sfânt al Mângâietorului te-a arătat pe tine, Luca, harul, în vremuri de neazuri și prigoană, că bolile ca un doctor le-ai tămăduit și sufletele ca un păstor le-ai călăuzit. Părinte cinstite, pildă a călugărilor și a mirenilor, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre”.

Condac 1

Veniți, iubitorilor de sfinți, cu căldură să laudăm pe păstorul cel de Dumnezeu luminat al Simferopolei și doctorul prea-ales: că în Rusia viețuind ca un înger, numele cel dumnezeiesc al lui Hristos a mărturisit, pentru care strigăm: Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Icos 1

Înger te-ai arătat, Părinte, în vremurile din urmă, între oamenii necăjiți: că viață îndumnezeită ducând pe pământ, Ierarhe Luca, dreptar te-ai făcut cu adevărat clerului și mirenilor, pentru care strigăm ție unele ca acestea:

Bucură-te, cel cu care se laudă toată Rusia;

Bucură-te, vas al cucernicieii;

Bucură-te, dreptar al păstoririi oamenilor;
Bucură-te, că pe Hristos bărbătește L-ai mărturisit;
Bucură-te, că vindeci neputințele muritorilor;
Bucură-te, că legiuita căsnicie ai iubit;
Bucură-te, că odraslele ți le-ai luminat;
Bucură-te, laudă sfințită a credincioșilor;
Bucură-te, podoabă a cinstiților episcopi;
Bucură-te, carte a cereștilor obiceiuri;
Bucură-te, comoară de vindecări;
Bucură-te, izvor de binecuvântări;
Bucură-te, Luca, vrednicule de minunare!

Condac 2

Moaștele sfinților din Kiev văzând, desfătărilor lumești ai urât, și către stadia credinței îndreptându-te, Sfinte Luca, neabătut, cu bucurie strigai, prealăudate, cântarea îngerească: Aliluia!

Icos 2

Amândouă cunoașterile având, pe cea lumească și pe cea dumnezeiască, întunericul celor fără de Dumnezeu ai risipit, și cu meșteșugul doctorilor îndeletnicindu-te, Sfinte Luca, cu ajutorul harului în nenumărate rânduri ai vindecat neputințele muritorilor, drept care strigăm ție unele ca acestea:

Bucură-te, scularea celor ce pătimesc;

Bucură-te, îmbărbătarea celor ce se tânguiesc;
Bucură-te, încetarea durerilor anevoie de vindecat;
Bucură-te, ridicarea oamenilor bolnavi;
Bucură-te, întărirea neclintită a celor cu frică de Dumnezeu;
Bucură-te, turn neclătinat al binecredincioșilor creștini;
Bucură-te, al doctorilor călăuzitor;
Bucură-te, cel ce înaripezi inimile celor nedreptățiți;
Bucură-te, cel ce rostești cuvintele înțelepciunii;
Bucură-te, cel ce închizi gurile celor fără de Dumnezeu;
Bucură-te, lăudător al Maicii Domnului;
Bucură-te, cea ce dobori pe vrăjmașii ei;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 3

Slava celor trecătoare și nestatornice urând, ai îndrăgit nectarul înțelepciunii și
- ca o albină iubitoare de osteneală - ai cules, Sfinte Părinte Luca, mierea cunoștinței
dumnezeiești, preacinstite, lui Hristos, Domnului tău, cântând: Aliluia!

Icos 3

Dumnezeiască râvnă câștigând în sine-ți, cele mai bune ai voit să cunoști: că
pe Hristos îndrăgind din toată inima, Sfinte Luca, de Dumnezeu cinstite, har de sus ai
primit, care insuflă pe toți să strige ție:

Bucură-te, prietenul adevărului;
Bucură-te, sfeșnicul cuviinței dumnezeiești;

Bucură-te, dreptarul cel întocmai al științei tămăduirii;
Bucură-te, următor al doctorilor fără de arginți;
Bucură-te, viță cu multă roadă a viei lui Hristos;
Bucură-te, carte cu multe foi a înțelepciunii;
Bucură-te, că strălucești ca o nouă stea;
Bucură-te, că vas al harului ești;
Bucură-te, îndreptător preacinstit al celor căsătoriți;
Bucură-te, vas al ușurării celor bolnavi;
Bucură-te, întăritor al celor pe nedrept învinuiți;
Bucură-te, cădere a potrivnicilor lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 4

Cu dumnezeiască râvnă haina preoției ai îmbrăcat ca un înger, Sfinte Luca, și în mijlocul unui neam stricat ai lucrat, de Dumnezeu înțelepțite, poruncile Domnului tău, îndemnând pe cei dimpreună cu tine să cânte pururea cântarea: Aliluia!

Icos 4

Auzit-ai glasul Domnului poruncind să ne ducem crucea cu bucurie: pentru aceasta toate necazurile, temnițele și chinurile ai răbdat, Sfinte Luca, întărind turma ta, care cântă ție cu veselie:

Bucură-te, urmaș al Apostolilor;
Bucură-te, slujitor al suferinzilor;

Bucură-te, chirurg al bolilor trupului;
Bucură-te, tămăduitor al bolilor duhului;
Bucură-te, dimineată prealuminată a vieții slobode;
Bucură-te, certare neînduplecată a nedumnezeirii cumplite;
Bucură-te, că fără teamă necazurile ai îndurat;
Bucură-te, că te-ai depărtat cu bună îndrăznire de răutate;
Bucură-te, podoabă a poporului Rusiei;
Bucură-te, cel ce bați pe amarii demoni;
Bucură-te, cel ce bagi cutremur în făcătorii de rele;
Bucură-te, spaima multor nelegiuți;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 5

Nesuferind să fie scoasă icoana Născătoarei de Dumnezeu, ocară ai primit de la cei fără de Dumnezeu: că ai vrut să ai, Sfinte Luca, ajutătoare în meșteșugul tău, puterea ei cea curată și lui Hristos ai cântat, înțelepte, lauda: Aliluia!

Icos 5

Ierarh al Domnului te-ai arătat, cu dumnezeiască chemare, ca să paști cetele credincioșilor, și la tunderea în monahism numele sfântului Luca în chip minunat ai luat, pentru care, veselindu-ne, strigăm ție din inimă:

Bucură-te, veselia episcopilor;
Bucură-te, cinstea monahilor;

Bucură-te, pildă pentru cei feciorelnici;
Bucură-te, întărire a celor căsătoriți;
Bucură-te, că ai îmbrăcat haina sfântă;
Bucură-te, că împotrivirile casnicilor tăi nu le-ai luat în seamă;
Bucură-te, cela ce ai săvârșit Jertfa înfricoșătoare;
Bucură-te, cela ce ai dorit Împărăția Cerurilor;
Bucură-te, dreptar prea-ales al păstorilor;
Bucură-te, turn înalt al credincioșilor din Tașkent;
Bucură-te, fulger care lovești nebunia necredincioșilor;
Bucură-te, bucuria ortodocșilor;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 6

Ca un leu de puternic, uneltirile necredincioșilor desăvârșit le-ai surpat,
Preafericite, și în trupul tău, ca un rob al lui Dumnezeu, ai purtat rănilor lui Hristos și ai
plinit lipsurile necazurilor Lui, strigând: Aliluia!

Icos 6

Neabătut te-ai luptat să păzești Biserica nestricată de vătămarea fraților
mincinoși: că tu, ca un episcop al lui Hristos, schismele clericilor ai înlăturat. Pentru
aceasta, ortodocșii te cinstesc, Sfinte, strigând:

Bucură-te, limbă a adevărului;
Bucură-te, stricare a necredinței;

Bucură-te, a clericilor fără de rânduială mustrare;
Bucură-te, îndreptător al sfințitei preoțimi;
Bucură-te, că înlături fără cruțare necurăția eresurilor;
Bucură-te, că grabnic ai dat în vileag schisma cea urâtă de Dumnezeu;
Bucură-te, gură a acriviei dogmelor; (acrivie = corectitudine)
Bucura-te, băutura prea-dulce a iconomiei;
Bucură-te, că prin tine a fost biruiți demonii;
Bucură-te, că de tine s-au veselit îngerii;
Bucură-te, luminător al întregii Biserici;
Bucură-te, izbăvitor al Rusiei din rătăcire;
Bucură-te, Luca, vrednicule de minunare!

Condac 7

Singur rămânând în surghiunuri, Sfinte, înălțai lui Hristos cântare, și sămânța vieții, Părinte, ca un înțelept plugar aruncai în suflete, iar secerând belșug de spice, strigai: Aliluia!

Icos 7

Ca pe un nou Ierarh și doctor dumnezeiesc, vistierie a harului lui Hristos, mărturisitor al dogmelor și păstor al Crimeii prealăudat, te cinstim cu toții, Sfinte Luca, strigând întru veselie:

Bucură-te, călăuzitor al Tașkentului;
Bucură-te, hrănitor al celor flămânzi;

Bucură-te, că prin tine a primit sfințire Siberia;
Bucură-te, că prin tine bărbații închiși au primit izbăvire;
Bucură-te, prin multe locuri ale Rusiei ai pribegit;
Bucură-te, că în lanțuri, ca un răufăcător, multe ai pățimit;
Bucură-te, că de tine s-au spăimântat cugetătorii de rele trimiși în taină;
Bucură-te, dumnezeiască liniște a celor osândiți împreună cu tine;
Bucură-te, că prin tine și-au căpătat vederea cei orbi;
Bucură-te, că prin tine au fost păziți pruncii;
Bucură-te, lauda preoților cinstiți;
Bucură-te, cutremur al celor nelegiuți;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 8

Ca un străin între străini ai fost socotit, Părinte, viață străină petrecând: căci ca un venetic mutându-te dintr-o cetate a Rusiei în alta, Fericite, numele cel mare al lui Hristos l-ai propovăduit cu tărie, strigând: Aliluia!

Icos 8

Socotit-ai sfânta credință a lui Hristos, Părinte, bogăție mai presus de toate bogățiile, și ca pe un mărgăritar ai arătat-o credincioșilor, Sfinte. Pentru aceasta, cu dragoste cântăm ție cântare de mulțumire:

Bucură-te, Arhiereu fără de arginți;
Bucură-te, împreună-cetățean al cetelor de sus;

Bucură-te, tovarăș bun în surghiunul amar;
Bucură-te, priceput doctor al bolilor de ochi;
Bucură-te, că ai alungat pe ispititorii cei nevăzuți;
Bucură-te, vindecarea orbilor;
Bucură-te, că necredincioșii nu te puteau suferi;
Bucură-te, îndreptătorul preotului Martin;
Bucură-te, că ai adus la credință ținuturile din miazănoapte;
Bucură-te, laudă a răbdării întru credință;
Bucură-te, cântare de bucurie întru necazuri;
Bucură-te, nimicitorul ereticilor;
Bucură-te, Luca, vrednicule de minunare!

Condac 9

Toată cetatea Turuhanskului s-a sculat pentru tine, de Dumnezeu purtătorule, și te-a cerut: că, aflând de mulțimea faptelor bune și a vindecărilor săvârșite de tine, slăveau pe Domnul, Cel ce te-a proslăvit pe tine, strigând: Aliluia!

Icos 9

Cuvinte ale cunoștinței de Dumnezeu, învățături ale bunei credințe și dogme ortodoxe vărsa gura ta, Părinte, și curgerea neștiinței, Sfinte Luca, ai oprit-o, luminând pe cei dimpreună cu tine, care strigă unele ca acestea:

Bucură-te, luminătorul celor învățați;
Bucură-te, nimicitorul vrăjmașilor întunecați;

Bucură-te, veselia celor ajutați de tine;
Bucură-te, mângâierea slujitorilor lui Hristos;
Bucură-te, pom cu roade multe și frumoase;
Bucură-te, floare prea-bine înmiresmată a sfinților lui Dumnezeu;
Bucură-te, că peste puterile vrăjmașe călcat-ai cu îndrăzneală;
Bucură-te, că pe cugetătorii de rele în vileag i-ai dat fără teamă;
Bucură-te, semn de biruință al învățaturii dumnezeiești;
Bucură-te, că prin tine află odihnă cei suferinzi;
Bucură-te, că în surghiun cu bucurie te-ai nevoit;
Bucură-te, că ai împodobit locașurile sfinte;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 10

Cugetare sănătoasă având, cu bucurie ai suferit tânguirile trupului, Sfinte Ierarhe: că în focul multor ispite ca aurul te-ai luminat, Luca slăvite, și cu adevărat pildă te-ai făcut nouă, celor care strigăm: Aliluia!

Icos 10

Îngrădit fiind cu lucrările lui Hristos cele sfinte, nebunia necredincioșilor cea de multe feluri ai surpat-o, Luca slăvite, și pe culmile harului ai suit, minunate lucruri săvârșind pentru poporul ce cântă ție:

Bucură-te, că ai fost legat pentru Domnul;
Bucură-te, propovăduitorule al mântuirii;

Bucură-te, că ai îmbrăcat haina celor întemnițați;
Bucură-te, că în cumplitele închisori ai sălășluit;
Bucură-te, că ai risipit uneltirile zbirilor; (zbir = oameni duri ai conducerii)
Bucură-te, că ai nimicit cursele dracilor;
Bucură-te, că pe necredincioși i-ai întors spre cele mai bune;
Bucură-te, că ai însuflețit pe cei osândiți împreună cu tine;
Bucură-te, al rasei fierbinte apărător; (rasă = haina lungă și neagră a monahilor)
Bucură-te, al multor minuni mijlocitor;
Bucură-te, iubitor al rugăciunii către Hristos;
Bucură-te, al semnelor rele nimicitor;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 11

Către cele de sus înălțându-ți ochii, mintea și inima, Sfinte Ierarhe, iar dimpreună cu ele și mâinile, mila lui Hristos căutai în rătăcirile din surghiun, Fericite, strigând: Aliluia!

Icos 11

Foc - ce a luminat cu razele sale cetatea Simferopole și toate ținuturile din jur - te-ai arătat la bătrânețe, Sfinte Luca, și ai sfințit poporul de Dumnezeu iubitor, cela ce a rămas nestrămutat în credință și aduce ție laude ca acestea:

Bucură-te, dreptar al purtătorilor de rasă;
Bucură-te, că ai fost de un obicei cu Apostolii;

Bucură-te, părtaș al tainelor lui Hristos;
Bucură-te, că ai certat pe clericii nesupuși;
Bucură-te, pildă însuflețită a cinului sfințit;
Bucură-te, icoană prea-aleasă a episcopilor binecinstitori;
Bucură-te, că de săraci ca un iubitor de oameni ți-ai amintit;
Bucură-te, că pe credincioși i-ai învățat cele plăcute lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ești vrednic de bune laude;
Bucură-te, că mijlocești noi semne;
Bucură-te, pildă de arhipăstor bun;
Bucură-te, păstor al poporului iubitor de Hristos;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 12

Har de sus având, la bătrânețe ai fost luat de pe pământ la cele de sus și alergarea bine ai săvârșit, cu cetele puterilor înțeleghătoare fiind, slăvite Luca, socotit și dimpreună cu acestea cântând: Aliluia!

Icos 12

Laudă cântând ție, cu credință ne închinăm moaștelor tale, de Dumnezeu purtătorule, că precum un izvor de har tămăduiești bolile celor ce cinstim viețuirea ta, pentru care strigăm ție unele ca acestea:

Bucură-te, bărbat purtător de semne;
Bucură-te, vindecător al rănilor aducătoare de moarte;
Bucură-te, lance nefrântă a doctorilor;

Bucură-te, lăcaș preafrumos al episcopilor;
Bucură-te, sălaș neprihănit al dragostei lui Hristos;
Bucură-te, nume preadulce casnicilor lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai primit cununa ce nu se ofilește;
Bucură-te, că ai gonit taberele drăcești;
Bucură-te, alungare a toată răutatea;
Bucură-te, dulce cântare a toată Rusia;
Bucură-te, mângâietor al sfintelor mănăstiri;
Bucură-te, cel ce ne întărești și pe noi, sărmanii;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 13

O, prealăudate Părinte, culme a episcopilor și rugător pentru toată lumea, nu înceta a mijloci pe lângă Iisus Hristos Dumnezeu ca să ne dăruiască iertare de păcate, încât să strigăm fierbinte: Aliluia! (de 3 ori se citește condacul 13)

RUGĂCIUNE PENTRU BOLNAV

Sfinte Ierarhe mărturisitor, învățătorule al adevărului și doctore fără de arginți, Sfinte Luca, ție plecăm genunchii sufletului și ai trupului și căzând la cinstitele și tămăduitoarele tale moaște pe tine te rugăm precum fiii pe tatăl lor: auzi-ne pe noi, păcătoșii, cinstite părinte, și du rugăciunea noastră la Milostivul și Iubitorul de oameni Dumnezeu, ca unul care stai înaintea Lui dimpreună cu sfinții toți. Credem că ne iubești

cu aceeași dragoste cu care ai iubit pe frații tăi când viețuiai în această lume.

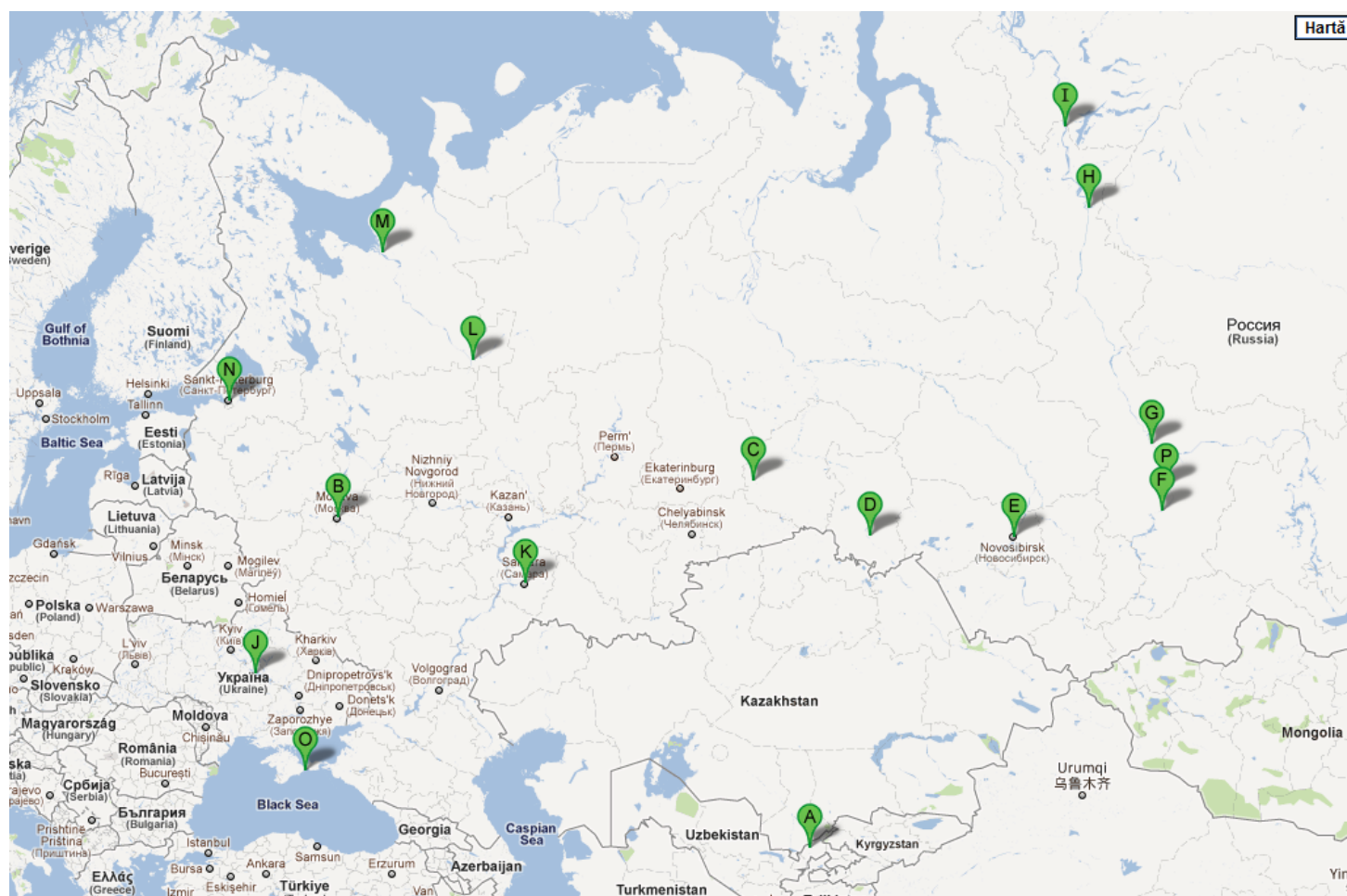
Meșteșugul doctorilor stăpânind, în multe rânduri - cu ajutorul harului - suferințele celor bolnavi ai vindecat, iar după cinstita ta adormire, Stăpânul tuturor a arătat moaștele tale izvor de tămăduire: că felurite neputințe se vindecă și putere se dăruiește celor ce cu evlavie le sărută și cer dumnezeiasca ta mijlocire.

Pentru aceasta, ne rugăm cu căldură ție, care ai primit harul tămăduirilor: pe fratele nostru (numele celui bolnav) cel bolnav și cumplit înviforat de suferință cercetează-l și vindecă-l de neputința ce-l stăpânește.

Cu totul cinstite și preasfinte Părinte Luca, nădejdea celor bolnavi, care zac în patul durerii, nu uita de fratele nostru (numele) și dăruiește-i vindecare, iar nouă tuturor cele spre bucurie, ca și noi dimpreună cu tine să slăvim pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, o Dumnezeire și o Împărăție, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

POZE ȘI IMAGINI

Traseul exilului (a se lua în calcul că există situații în care Sfântul Luca a făcut drumuri înapoi, de exemplu de la E la F, apoi de la F la E, trasee care nu au putut fi redată grafic pe hartă din cauza suprapunerilor. De asemenea, unele locații nu au putut fi reprezentate datorită dispariției lor: sate mici și comune vechi).

Harta poate fi accesată la următorul link (deși puteți întâmpina probleme dacă folosiți Internet Explorer ori va trebui să o accesați de mai multe ori până se încarcă total): <http://goo.gl/f6HS0>

Locațiile exilului

- A Taşkent, Regiunea Taşkent, Uzbekistan ×
- B Rusia, Moscova ×
- C Rusia, Tyumenskaya oblast', Tiumen ×
- D Rusia, Omskaya oblast' ×
- E Rusia, Novosibirskaya oblast', Novosibirsk ×
- F Russie, Krasnoiarsk ×
- G Rusia, Ținutul Krasnoiarsk, Eniseysk ×
- H Venăjă, Krasnojarskin aluepiiri, Turuhansk ×
- I Rusia, Ținutul Krasnoiarsk, Plakhino ×
- J Cherkasy, Cherkas'ka, Ukraine ×
- K Rusia, Samarskaya oblast', Samara ×
- L Rusia, Regiunea Arhangelsk, Kotlas ×
- M Rusia, Regiunea Arhangelsk, Arhangelsk ×
- N Rosja, Petersburg ×
- O Teodosia, Крым, Ucraina ×
- P Россия, Красноярский край, Большая Мурт ×

Adăugați o destinație - Afișați opțiunile

Locațiile exilului pot fi vizualizate accesând următorul link (cu aceleași peripeții ca și primul de sus): <http://goo.gl/Lc42n>

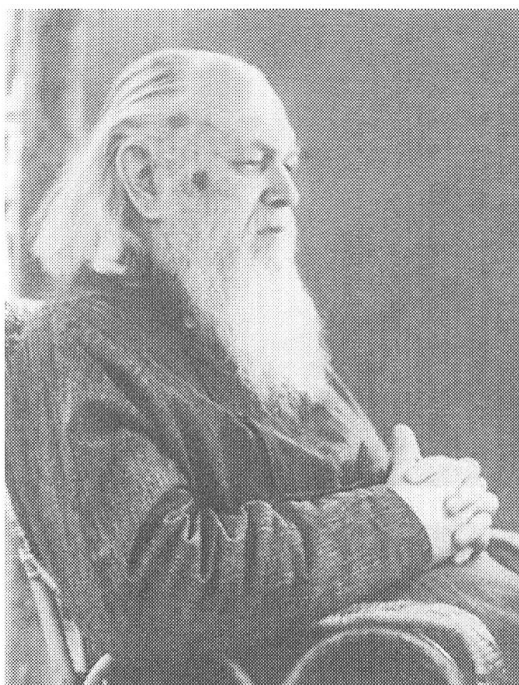
Soția lui - Ana Vasilevna.

*Sfântul Luca
în biserică,
Crimeea,
anii '50*

Sfântul Luca rugându-se

*Arhiepiscopul Luca al Crimeii
în timpul predicii*

Mormântul Sfântului Luca

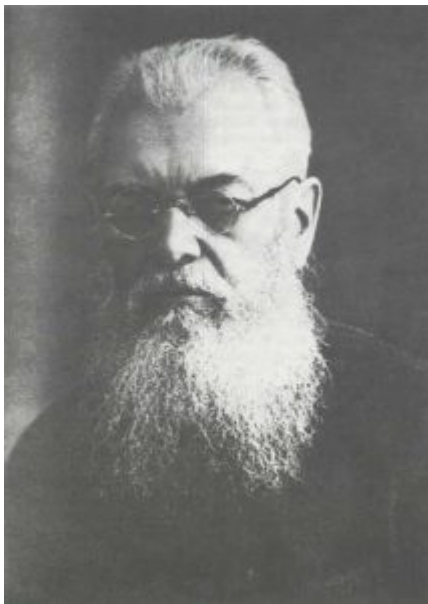

*Râclă cu moaște
Sfântului Luca al Crimeii*

În exil.

La închisoare.

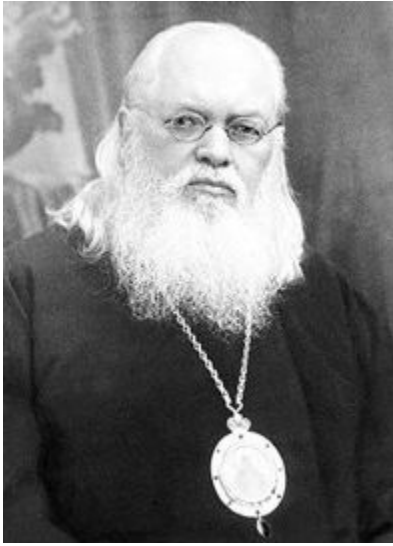

†
Доктору Василию
Александровичу
Башурову
на добрые дела
Архiepиcкoпa
Лука

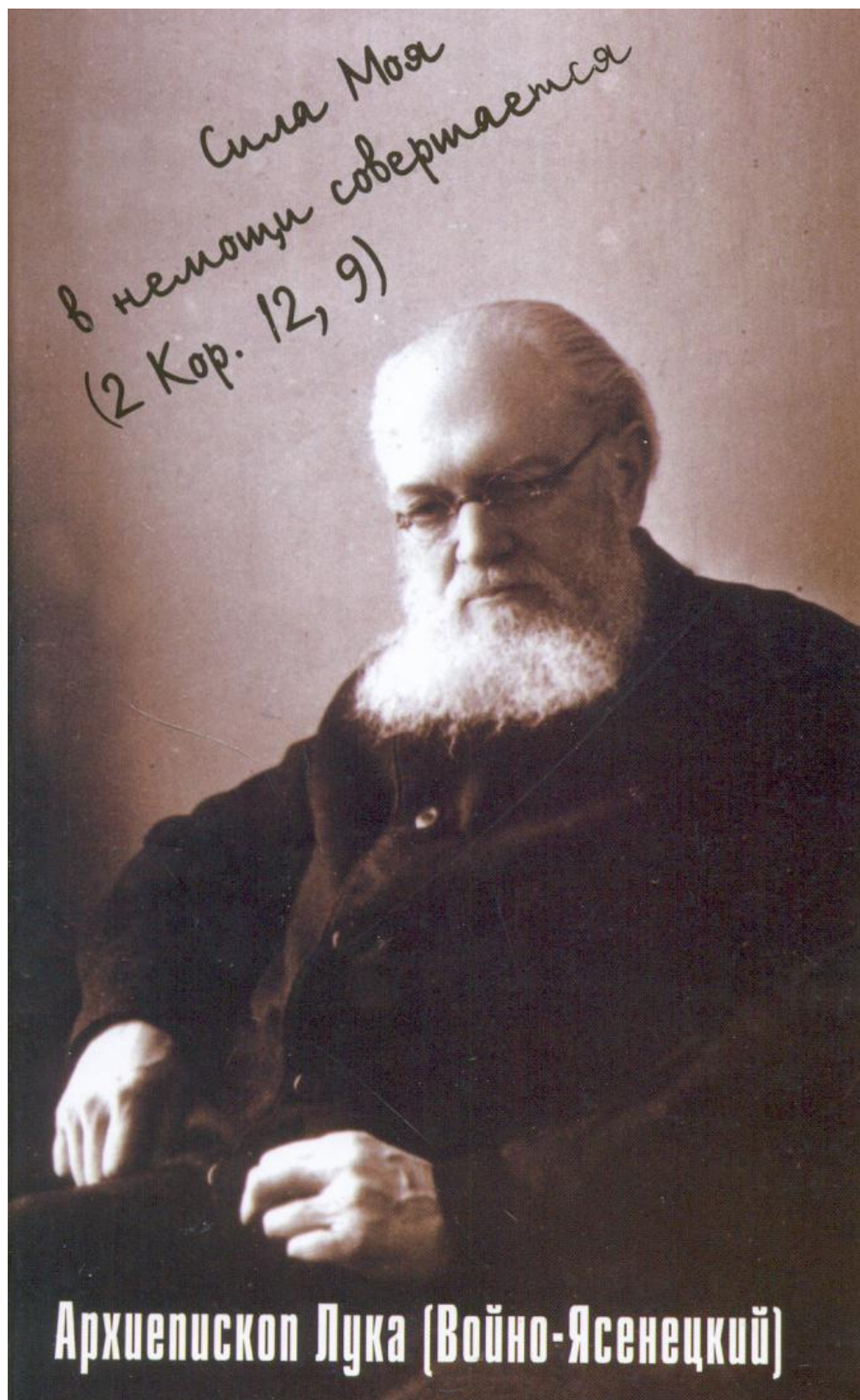

Архиепископ Лука в окружении паствы

Casa în care a locuit. În prezent, transformată în biserică.

Alte informații puteți găsi aici <http://sfantulluca.blogspot.com/>